

KFML(r):s första år

Innehåll

Förord	1
Resolution antagen vid möte med marxist-leninister i KFML, Göteborg 24-25 okt -70 (Klasskampen 2/70).....	2
Upprop till Sveriges revolutionära arbetare och intellektuella (Proletären 1/70)	3
Gnistan och valet (Klasskampen 2/70).....	6
Om opportunismen (Klasskampen 3/70).....	16
Den ”praktiske” Bo Gustafsson och de ”sektaristiska” marxist-leninisterna (Klasskampen 4/70)	25
Kommunisters arbete i enhetsfronter (Klasskampen 4/70)	36
Frågor och svar till frågan om DFFG och valet (Klasskampen 4/70).....	42
Högeropportunistiskt fraktionsmakeri i DFFG-frågan (Klasskampen 4/70)	45
Vänd ansiktet mot arbetsplatserna! (Proletären 4/71)	48
Röd Front -72 – en politisk summering (Proletären 14/72)	51
Arbetarklassens organisering och enhetstaktiken (Klasskampen 2-72)	54
Ned med den principiösa enhetens politik! Leve den revolutionära arbetarrörelsens självständighet! (Klasskampen 3/72)	61
Vad gäller kampen mot opportunismen? (Klasskampen 3/72)	68
Om den fackliga frågan (Klasskampen 4/72).....	73
Förbundet två år – en tid av framgångsrik kamp (Proletären 34/72, ledare)	93

Uppdaterad 16/3 2013 och 26/8 2015 (kompletteringar)

Förord

Detta är ett representativt urval dokument från KFML(r):s första år. Dokumenten är hämtade från veckotidningen *Proletären* och "r-arnas" teoretiska tidskrift *Klasskampen* åren 1970-72.

KFML(r) bildades genom en utbrytning ur KFml sommaren/hösten 1970. De frågor som utlöste splittringen var främst meningsskiljaktigheter om agerandet i Gruvarbetarstrejken (årsskiftet 1969-70) och valagerandet 1970. Under våren/sommaren 1970 växte motsättningarna och splittringen blev ett faktum. En kortfattad redogörelse för händelseförloppet utifrån r:s perspektiv ges i den första *Proletären*-artikeln ("Upprop...").

Syftet med denna dokumentsamling är dock inte att studera själva splittringen, utan att dokumentera r-arnas politik, som den utformades efter splittringen.¹ Flera av splittringsfrågorna tas dock upp och vidareutvecklas även i denna artikelsamling. Detta gäller t ex kritiken mot KFml:s valagerande (se t ex artiklarna "Gnistan och valet" och "Om opportunismen").²

Utmärkande för r-politiken under åren 1970-72 var 1) en alltmer utpräglad sekterism gentemot andra vänsterorganisationer ("småborgarvänstern") – det viktigaste var att avskärma sig från dessa – och 2) en facklig politik som gick ut på att "ställa facket åt sidan" (viktigaste paroll var "Leve de vilda strejkerna!").

R-arna försökte givetvis teoretiskt motivera sin politik:

- sekterismen gentemot "småborgarvänstern" slås fast i "Cirkulärskrivelse från Centralkommittén tredje plenarmöte" (*Klasskampen* 3/72), där aktionsenheter med andra vänstergrupper/partier i princip nästan helt avvisas
- den (anti)fackliga politiken behandlas utförligt i artikeln "Om den fackliga frågan" (*Klasskampen* 4/72)

Även om r-arnas politik var sekteristisk och "ultravänsteristisk", så måste det erkännas att de hade en hel del poänger att komma med när det gäller kritiken mot "moderorganisationen", KFML(s) – där "s" står för socialdemokratisk, som r-arna brukade säga. En viktig aspekt var att man försökte ställa frågorna klassmässigt i stället för att röra sig med oklara begrepp som "folket". Kritiken var ofta tillspetsad och demagogisk, men var slagfärdigt och underhållande skriven och ibland kompletterad med fyndiga karikatyrteckningar (fast det tyckte nog inte medlemmarna i KFml).

För en översiktlig historik över r-arna fram till slutet av 1979, se antologin [Utanför systemet, vänstern i Sverige 1968-78](#) (innehåller ett kapitel om r-arna).

För en utförlig kritik av r-arnas politik i början av 70-talet utifrån en "trotskistisk" utgångspunkt, se [Söndrade vi stå enade vi falla](#) och [Tidskriften Fjärde internationalen om Kfml\(r\)](#). Se även SKP:s kritik av den fackliga politiken ([Kfml\(r\) och facket](#)).

September 2006 (uppdaterat mars 2010)

Martin Fahlgren

¹ Själva splittringen och de motsättningar som ledde fram till densamma behandlas utförligt i en särskild dokumentsamling: [Dokument från en splittring - KFML, KFMLr](#).

² Jämför med den trotskistiska kritiken mot samma valkampanj – se artikeln ["Vi har våra rötter i den svenska jorden"](#), som publicerades i tidskriften *Revolutionär information* 5-1970 – det finns såväl gemensamma drag som avsevärda skillnader mellan r-arnas och trotskisternas kritik mot valagerandet.

Resolution antagen vid möte med marxist-leninister i KFML, Göteborg 24-25 okt -70 (Klasskampen 2/70)

Marxist-leninister från olika avdelningar i KFML, från Norrbotten i norr till Skåne i söder har samlats och diskuterat den kris som har uppstått i vårt förbund.

Högeropportunisterna har tillvällt sig ledningen i förbundet. Det högeropportunistiska centrat har i fråga efter fråga visat sig vara oförmöget att leda en kommunistisk organisation. Under förbundets första tid visade sig dessa småborgerliga intellektuella kunna hjälpligt leda kampen bland de studerande, men det behövdes bara den första lilla vindpust från klasskampens stormar för att de skulle visa sig fullkomligt odugliga att stå i ledningen för förbundet och arbetarklassens kamp.

Under hela den tid som förbundet har existerat har dessa odugliga småborgare inte ens lyckats utarbeta en organisatorisk plan för det proletära partiets uppbygge. I sin småborgerliga vacklan och obeslutsamhet har de uteslutande litat till ett spontant framväxande av grundorganisationer. Vidare har de i teori och praktik lämnat KFML:s riktiga grundsatser och trampat våra stadgar under fötterna. De har brutit mot den demokratiska centralismen och fört ut motsättningarna utanför förbundet för att skaffa sig en bas för sin ruttna politik.

I kampen mot högeropportunismen har ett ledande proletärt centrum vuxit fram. Därför har vi under dessa två dagar arbetat fram en plattform för arbetet på ett återföra KFML till dess korrekta grundsatser. För att politiskt, ideologiskt och organisatoriskt befästa den proletära linjen inom förbundet har vi valt en centralkommitté och en organisationskommitté.

Högeropportunisterna kommer att inkalla en kongress, och kommer där med alla organisatoriska medel och knep att tillförsäkra sig majoritet för sin högeropportunistiska linje. De kommer att suspendera eller utesluta alla avdelningar, grupper och enskilda som stöder den principfasta arbetarminoriteten inom FS.

Vi är beslutna att föra en outtröttlig och oförsonlig kamp för att i grunden krossa högeropportunisten inom förbundet. I vårt teoretiska organ kommer vi att utveckla och intensifiera den teoretiska kampen mot småborgarskapets agenter – den intellektuella hydran med docenten Bo Gustafsson i spetsen. Vi kommer i allt vårt utåtriktade arbete att inför de klassmedvetna arbetarna och de revolutionära intellektuella avgränsa oss från deras klassförsoningspolitik.

Organisationskommittén har fått i uppdrag att under ledning av centralkommittén politiskt, ideologiskt och organisatoriskt förbereda inkallandet av en kongress för att återställa KFML på dess marxist-leninistiska grundsatser och bygga upp det kommunistiska parti som kommer att leda den svenska arbetarklassen till seger i den socialistiska revolutionen.

NED MED HÖGEROPPORTUNISMEN!

LEVE DEN REVOLUTIONÄRA ENHETEN PÅ MARXISMEN-LENINISMEN, MAO TSETUNGS TÄNKANDES GRUND!

Upprop till Sveriges revolutionära arbetare och intellektuella (Proletären 1/70)

Historien om den revolutionära arbetarrörelsens pånyttfödelse under 1960-talet är framför allt historien om kampen för att återskapa ett revolutionärt kommunistiskt parti.

Det är inte första gången som den svenska arbetarklassen ställs inför denna uppgift. Liksom SKP:s urartning till ett småborgerligt reformparti under 1950- och 60-talet ställde SAP:s klassförräderi och förvandling till en valmaskin i början på 1900-talet arbetarklassen inför uppgiften att återskapa ett revolutionärt arbetarparti.

Utan ett sådant parti, som är i stånd att leda arbetarklassens kamp på alla frontavsnitt mot den härskande monopolkapitalistiska klassen, mot utsugning och förtryck – utan ett sådant parti är det inte ens lönt att tänka på arbetarklassens befrielse genom den socialistiska revolutionen.

Erfarenheterna från partibygget på 20- och 30-talet i vårt land och från andra länder visar att partiet under sin tillväxt och utveckling genomgår tre perioder.

En första period av inre ideologisk konsolidering i förening med propaganda och agitation för kommunismens idéer bland arbetarklassens politiskt mest framskridna skikt.

En andra period under vilken partiet anknyter till arbetarklassens spontana strejkkamp och steg för steg erövrar ett grundmurat förtroende bland majoriteten av dess bästa representanter.

En tredje period, under vilken partiet blir ett massparti, genom att det med arbetarklassen som bas går ut till de arbetande och utsugna mellanskiktens massa och vinner deras sympati för kommunismens idéer.

KFML:s verksamhet, sedan det bildades 1967, ryms inom den första perioden. Under denna tid var huvuduppgiften att genom studiet av marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande och spridandet av den socialistiska klasspropagandan genom tidningen Gnistan, skapa en sammansvetsad skara av revolutionärer.

Denna period var i stort sett avslutad vid tiden för uppsvinget för arbetarklassens illegala strejkkamp under senhösten -69. Därigenom ställdes förbundet inför uppgiften att förena socialismens idéer med den spontana strejkkampen för ekonomiska förbättringar. KFML klarade inte av uppgiften! Varför?

Liksom tidigare ofta varit fallet, dominerades KFML under sin första tid av radikala intellektuella. Förbundsledningen består till sin majoritet av akademiker. Arbetarrörelsens erfarenheter säger oss att de radikala intellektuella genom sin härkomst och sin ställning i samhället har en större benägenhet än arbetarna att ge efter för eller inta en försonlig hållning till det borgerliga tänkandet.

Akademikerna inom förbundsstyrelsen visade sig inte utgöra något undantag. Denna ledning kunde i början nöjaktigt leda kampen bland den revolutionära ungdomen på skolor, universitet och i den antiimperialistiska rörelsen. Men när arbetarklassens strejkrörelse sköt fart och KFML måste ta steget in i partibygget andra fas uppdagades ledningens alla svagheter och brister: dess bristande kunskaper i den revolutionära teorin och taktiken, dess böjelse för opportunistiska eftergifter, dess bristande kontakt med arbetarklassen, dess intellektuella pedanteri.

Det började i gruvarbetarstrejken, där förbundsledningen genom sin svanspolitik, sina opportunistiska eftergifter och sitt stöd åt strejkbrytaren Thure Rantatalo är medskyldig till att strejkledningen förblev svag och att LO-byråkrater kunde ta säte och stämma i förhandlingsdelegationen. Den är därigenom direkt medskyldig till strejknederlaget!

Redan på detta stadium tog arbetarminoriteten inom förbundsstyrelsen och avdelningar, vilka till sin majoritet består av arbetare eller leds av arbetare, upp kampen mot den felaktiga linjen.

Under våren -70 uppstod meningsskiljaktigheter i fråga efter fråga. Så till exempel uppmanade akademikermajoriteten grundorganisationerna att till arbetarklassens kraftmanifestationer på dess högtidsdag – första maj – inbjuda rent borgerliga organisationer som Folkpartiets ungdomsförbund och Centerpartiets ungdomsförbund.

Under valkampanjen drevs motsättningarna till sin spets genom att det akademiska småborgerskapet utan diskussion inom förbundet påtvingade det en alltigenom reformistisk valkampanj, förd helt efter de borgerliga partiernas spelregler.

För alla klassmedvetna arbetare stod det redan klart att förbundet med dess nuvarande ledning inte bara var oförmöget att leda det fortsatta partibygget utan också slagit in på en klar högerkurs hän mot VPK och SAP.

Skadan hade inte varit alltför stor och snabbt kunnat repareras om vi haft att göra med ärliga högeravvikare. Men så visade sig inte vara fallet. Den kritik som i allt större omfattning framfördes från grundorganisationerna nonchalerade dessa småborgerliga byråkrater helt. Och inte nog med det. Innan diskussionerna om de två linjerna inom förbundet kunde tas upp efter valkampanjen började dessa inbitna karriärister att på löpande band suspendera och utesluta avdelningar, grupper och enskilda som inte behagade falla in i deras revisionistiska kör. De hade till och med mage att göra detta under skrik om enhet, demokratisk centralism o s v.

Men vi revolutionära kommunister vägrar att böja oss inför sådana metoder. Vi har valt kampens väg i stället för försoningens.

Därför har revolutionära kommunister inom KFML från hela landet valt en centralkommitté som ska leda alla revolutionära arbetares och intellektuellas kamp inom KFML(r), där (r) står för revolutionärerna.

Därför har vi utgivit ett teoretiskt organ, *Klasskampen*, som ett vapen för att fullständigt krossa den intellektuella högeropportunisten på teorins och ideologins område.

Därför ger vi nu ut tidningen *Proletären* för att bland alla klassmedvetna arbetare sprida kommunismens oövervinnliga idéer och inför dem avskilja oss från det akademiska småborgerskapets klassförsoningspolitik.

Vi förklarar splittringen inom KFML dels med det nya läget i klasskampen i vårt land och dels med den stora övervikten för radikala intellektuella inom förbundet som helhet och framför allt i dess ledning.

Men betyder det att vi betackar oss för intellektuella inom den revolutionära rörelsen? Nej, tvärtom! Vi hälsar med glädje varje intellektuell och varje studerande som ansluter sig till KFML(r)s politiska linje. Men vi anser att om möjligt varje ledande organ i en revolutionär kommunistisk organisation ska bestå av en majoritet arbetare. En revolutionär intellektuell propsar inte på ledningen för att han skrivit en broschyr, en bok eller läst några böcker på ett utländskt språk. Han underställer sig arbetarklassens politik i allt. Fortfarande gäller Marx' ord: "Arbetarklassens befrielse måste vara dess eget verk."

Den kamp vi tagit upp mot högeropportunisten innebär ett språng framåt för den revolutionära rörelsen. Vi kan redan notera att när den förlamande hand som fjättrat förbundets verksamhet under mer än ett år nu börjat släppa sitt grepp, intresset för att studera den revolutionära teorin och taktiken i Marx', Engels', Lenins, Stalins och Mao Tsetungs verk är större än någonsin tidigare.

Vår uppgift nu är att över krossandet av högeropportunisten inom den revolutionära rörelsen vidareföra arbetet på arbetarklassens politiska utveckling och organisering i ett revolutionärt kommunistiskt parti, att sprida de kommunistiska idéerna till arbetarklassens stora massa och befästa det socialistiska medvetandet hos den.

Detta arbete är oskiljaktigt förbundet med den spontana strejkkamp som nu utvecklas bland arbetarklassen, och som tog sin början i hamn- och gruvkampen. Denna klasskamp är vi fast beslutna att delta i, utlösa och efter förmåga leda. Men detta kan inte vara och är inte allt.

Marxismen-leninismen är arbetarrörelsens sammansmältande med socialismen. Vår uppgift är inte att passivt stödja arbetarrörelsen på varje enskilt stadium. Vår uppgift är att visa på arbetarklassens slutmål: socialismen och slutligen kommunismen. Ett slutmål som är nödvändigt om arbetarklassen vill göra slut på löneslaveri, utplundring och förtryck.

Många arbetare har insett nödvändigheten av att skapa ett kommunistiskt parti som kan leda kampen. Samtidigt har de ställt sig skeptiska till KFML:s ledning och denna lednings diffusa framförande av politiken. Till dessa arbetare och alla revolutionära intellektuella riktar vi uppropet:

Kom med i kampen får att smida fram en järnhård kampstab för arbetarklassen – ett revolutionärt kommunistiskt arbetarparti, fast sammansvetsat på marxismen-leninismen Mao Tsetungs tänkandes teoretiska och ideologiska grund!

Låt oss enas på KFML:s grundsatsers bas!

Deltag i utmejslandet av taktiken och strategin får partibygget genom bidrag till och studier av vårt teoretiska organ Klasskampen!

Deltag i spridandet av den kollektiva organisatören – tidningen Proletären!

Kamp mot reformismen och revisionismen!

Kamp mot klassamarbetet, imperialismen och monopolkapitalet!

FRAM MOT DEN SOCIALISTISKA REVOLUTIONEN!

KFML(r)
Centralkommittén

R-arnas bild av "KFml(s)" valkampanj. Scouterna föreställer ledande "s-are": Bo Gustavsson (med "Tjäna folket"-skylten), Gunnar Bylin och Sköld-Peter Matthis.

Gnistan och valet (Klasskampen 2/70)

Från den socialistiska vägen till det revisionistiska träsket

Av Sigge Åkervall

”Att bestämma sin hållning från fall till fall, att anpassa sig till dagshändelserna, till de politiska bagatellernas ebb och flod, att glömma proletariats grundläggande intressen för ögonblickets verkliga eller inbillade fördelar – sådan är den revisionistiska politiken.” V.I. Lenin: Marxismen och revisionismen, Valda Verk I:1, sid. 29

Vad är ”huvudfrågan” för kommunister i en valkampanj?

Låt oss först undersöka vad som är leninismens ståndpunkt i fråga om den kommunistiska valkampanjen. Lenin, som har utformat den riktiga taktiken för propagandan och agitationen inför parlamentariska val, skriver i artikeln ”Valkampanjen och valplattformen”:

”Huvudfrågan för socialdemokrater, som bedömer valen i första hand som ett medel att upplysa folket politiskt är naturligtvis det ideologiska och politiska innehållet i all den propaganda och agitation som skall utföras i samband med dem. Det är innebörden av en valplattform. För varje parti, på något sätt värdigt namnet, är en plattform något som existerat långt före valen; det är inte något speciellt konstruerat ”för valen”, utan ett ofrånkomligt resultat av partiets hela *arbete*, av det sätt arbetet är organiserat, och av dess hela inriktning under en viss historisk period. RSDAP (ryska socialdemokratiska arbetarpartiet, vår anm.) har också en plattform; dess plattform finns redan och har på ett naturligt och ofrånkomligt sätt bestämts ur partiets principer och ur den taktik som partiet *redan* antagit, som det *redan* tillämpat och fortfarande tillämpar under hela den period av nationens politiska liv, som i viss mening alltid ”summeras” vid val.” V.I. Lenin: Valkampanjen och valplattformen. *Lenin om den kommunistiska valkampanjen*, Proletärkultur 1973, sid. 145

Enligt Lenin är alltså ”huvudfrågan” i en valkampanj det ideologiska och politiska innehållet i vår propaganda och agitation. Men detta innehåll får inte konstrueras särskilt ”för valen”. Det ska istället vara en summering av hela partiets arbete, det sätt på vilket arbetet är organiserat och på dess hela inriktning. ”Huvudfrågan” i en kommunistisk valkampanj blir därför att föra ut partiets principer och taktik under en hel period.

Att propagandans och agitationens innehåll absolut inte får utarbetas särskilt ”för valen” slår Lenin fast också i artikeln ”Reformisternas plattform och de revolutionära socialdemokraternas plattform”:

”Ty för socialdemokratin är valen ingen särskild politisk operation, ingen röstfångst med hjälp av alla slags löften och deklarationer, utan endast en särskild anledning till agitation för huvudkraven och grundvalarna för det klassmedvetna proletariats politiska världsåskådning.” V.I. Lenin: Reformisternas plattform och de revolutionära socialdemokraternas plattform. *Lenin om den kommunistiska valkampanjen*, Proletärkultur 1973 sid. 163.

Vad skulle det ideologiska och politiska innehållet i vår propaganda och agitation i valkampanjen ha varit?

Det fastslog vi i göteborgsavdelningen, liksom förbundets övriga avdelningar, i diskussionerna om valdeltagandet. Vi följde därvid helt och fullt de riktiga principer som Lenin utformat. Vår grundval var den marxistiska ståndpunkten i synen på parlamentariska val, som kan sammanfattas i tre punkter: 1. Röstandet blir en gradmätare på arbetarklassens politiska mognad. 2. Valet erbjuder gynnsamma betingelser för oss att föra ut vår propaganda och agitation. 3. Erövrandet av platser i parlamentet ger oss ytterligare en kampform med vars hjälp vi kan befördra den utomparlamentariska kampen och lättare avslöja de parlamentariska myterna.

Redan under diskussionerna om valdeltagandet slog vi fast att innehållet i vår propaganda och agitation i valkampanjen skulle vara:

- arbetarklassen är i det kapitalistiska samhället den enda verkligt revolutionära klassen
- arbetarklassens befrielse måste vara dess eget verk
- detta kan i vårt land ske endast genom en våldsam revolution
- nödvändigheten av att bygga ett kommunistiskt parti
- avslöjande av de parlamentariska myterna
- skarpt avgränsa oss från reformister och revisionister
- de tre kampparollerna – kamp mot imperialismen, kamp mot monopolkapitalet, kamp mot klassarbetet

Vi betonade särskilt skarpt att det för oss är absolut nödvändigt att särskilt skarpt avgränsa oss från de borgerliga partiernas reformistiska lapptäckepolitik. Också på denna punkt följde vi Lenins klara anvisningar.

”I valkampanjen måste särskild uppmärksamhet ägnas åt att avskilja det proletära partiets ståndpunkt från alla icke-proletära partiers och att förklara det småborgerliga innehållet i de demokratiska gruppernas ... falska socialism.” V.I. Lenin: Konferensresolution om valen till fjärde duman på RSDAP:s 6:e allryska konferens. Samlade verk, b. 17, sid. 469.

Denna linje som var förbundets ursprungliga och riktiga linje anslöt sig Gnistan till fram t o m 6-7/70

Vi ska med citat ur Gnistan ledare i 3/70 och 6-7/70 visa att göteborgsavdelningens linje och förbundets linje var exakt densamma vid beslutet om valdeltagandet.

1. Synen på valet:

a/gradmätaren

Gnistan skriver: ”Vår uppgift är att förmå alla som vill socialismen ... att genom sin röstning visa var de finns och vad de vill.” ledaren 6-7/70.

b/våra uppgifter i valet

Gnistan skriver: ”Vi vill genom valkampanjen föra ut vår politik bland arbetarklassen och folket.” ledaren 3/70.

c/det parlamentariska arbetet

Gnistan skriver: ”Det innebär ingenting annat än att de (dvs KFM L:s kandidater, vår anm.) i samverkan med den revolutionära rörelsen ska använda sina mandat till att befordra dess strävanden och mobilisera allt fler till att delta i dessa.” ledaren 3/70.

2. Arbetarklassens roll:

Gnistan skriver: ”Lösningen kan åstadkommas endast genom arbetarklassens och folkets egen klasskamp ...” ledaren 3/70.

3. Den socialistiska revolutionen:

Gnistan skriver: ”Fram för att inleda den svenska arbetarklassens samling på den proletära revolutionens väg!” ledaren 3/70.

4. Nödvändigheten av ett m-1 parti:

Gnistan skriver: ”Fram för att genom vårt deltagande i valet påskynda och stärka arbetet på att bilda ett revolutionärt marxist-leninistiskt arbetarparti!” ledaren 3/70.

5. Avslöjandet av de parlamentariska myterna:

Gnistan skriver: "Kommunistiska förbundet lovar inte att i riksdag, landsting eller fullmäktige lösa ett enda av arbetarklassens och folkets problem." ledaren 3/70.

6. De tre kampparollerna:

Gnistan skriver: "Bekämpa monopolkapitalet, bekämpa klassamarbetet, bekämpa imperialismen." ledaren 3/70.

7. Avgränsa oss från reformister och revisionister:

Gnistan skriver: "Kommunistiska förbundets politik skiljer sig helt från de fem borgerliga partiernas." Härpå följer en längre redogörelse. ledaren 3:70.

Fakta visar alltså att förbundets ursprungliga och riktiga linje så som den fördes fram i Gnistan i våras helt, ja på varje punkt, överensstämde med göteborgsavdelningens och övriga avdelningars i förbundet linje så som den lades fast vid diskussionerna om valdeltagandet.

Vad skulle Gnistan's stora valnummer, d v s 8/70 och 9/70, ha fört fram om den hållit fast vid förbundets ursprungliga, leninistiska linje?

Först måste vi slå fast att Gnistan-numren trycktes upp i 32 000 respektive 50 000 ex. Om alla tidningar blev sålda betyder det att kanske nära nog hälften av köparna var förstagångsläsare. Detta gjorde det särskilt viktigt att dessa båda nummer av Gnistan, mer än några andra nummer i år, förde fram KFML:s "principer och den taktik som partiet *redan* antagit" (Lenin). Dessa nummer skulle naturligtvis ha tagit ett fast grepp om "huvudfrågan" i hela vår valkampanj. De skulle mer än några andra nummer i år ha innehållit artiklar som "summerade" hela KFML:s arbete sedan det skapades 1967. De skulle i artikel efter artikel ha tagit upp vårt program och visat på hur den historiska utvecklingen bevisat dess riktighet. De skulle ha behandlat vår taktik i alla viktiga frågor och visat på hur riktig den är. De skulle ha tagit upp de dominerande ideologiska strömningarna i vår tid. Det skulle ha visat på vad klassen utträttat och vad som ligger framför den; vad KFML har utträttat och vad som ligger framför oss. Då hade Gnistan följt Lenins linje att en kommunistisk valplattform består av:

... (1) Partiets program; (2) dess taktik; (3) dess bedömning av (le dominerande ideologiska och politiska strömningarna under den givna perioden, eller de mest utbredda av dem, eller de som är farligast för demokratin och socialismen". V.I. Lenin: Valkampanjen och valplattformen. Lenin om den kommunistiska valkampanjen. Proletärkultur 1973 sid. 145.

Gnistan nr 8 och 9/70: Den ursprungliga linjen kastas på sophögen – renegaten Holmberg driver igenom sin och AU:s nya reformistiska linje

I Gnistan 8/70 gör renegaten Holmberg en helomvändning i fråga om synen på parlamentet och påstår plötsligt att en röst på KFML i valen -70 blir "till skillnad från de röster som avges på de fem etablerade partierna, röster som kommer att påverka politiken i en riktning som svarar mot arbetarklassens och folkets intressen". Bara en parlamentskretin kan formulera en sådan sats. För renegaten Holmberg har röstandet plötsligt fått denna enda funktion: att få in KFML:are i riksdagen för att de där ska bedriva reformarbete. För vad kan renegaten Holmberg annars mena med att röster på KFML är "röster som kommer att påverka politiken i en riktning som svarar mot arbetarklassens och folkets intressen". Det kan omöjligen vara KFML:s politik som renegaten Holmberg har i tankarna, för den påverkas inte av att vi får många eller få röster i ett val. Nej, den "politiken" som renegaten Holmberg har i tankarna kan bara vara riksdagens, d v s monopolkapitalets. Det är denna "politiken" som renegaten Holmberg vill att arbetarklassen ska rösta på KFML för att få "påverkad". Reformpolitik är allt som rymms i hjärnan på denna parlamentstillbedjare.

Detta avslöjar renegaten Holmberg redan i nästa mening. Där står nämligen: ”Erfarenheten har visat att en av de metoder som monopolkapitalet och dess partier använder för att försöka bromsa en revolutionär rörelse (med) är att göra vissa eftergifter för arbetarklassens och folkets krav”. Vad är dessa eftergifter om inte just reformer? Och med ”löften” om en ”radikal reformpolitik” förespeglar renegaten Holmberg arbetarna att KFML ”ska utnyttja varenda en av deras reträtter (d v s reformer, vår anm.) till att utveckla kampen för socialismen”. Utifrån denna syn på den parlamentariska kampformen är det lätt att förstå åsikten att ett gott valresultat är ”ett viktigt steg mot socialismen” (ledarens rubrik).

Jämför detta med Gnistan ursprungliga åsikt i ledaren i 3/70. Där skrev ju Holmberg: ”Kommunistiska Förbundet lovar inte att i riksdag, landsting eller fullmäktige lösa ett enda av arbetarklassens och folkets problem”. Bevisligen har alltså Gnistan och renegaten Holmberg i fullt samförstånd med ”lilla” AU med Bo Gustafsson i spetsen lämnat förbundets linje och slagit in på reformismens väg.

Den socialistiska revolutionen ”glöms” eller skjuts i bakgrunden

I en ledare på 649 ord om valet och vägen till socialismen nämns inte den socialistiska revolutionen en enda gång. Vad är detta om inte medvetet bedrägeri? Bara en renegat kan ”glömma” att nämna den socialistiska revolutionen; en renegat som fullständigt gått ner sig i det revisionistiska träsket – för andra gången. Högeropportunisternas nya linje för KFML:s valkampanj kan sammanfattas med två ord: för reformer! Om den kommunistiska valplattformen skriver Lenin:

”För att sammanfatta: Innehållet och drivfjädern i den socialdemokratiska valplattformen kan uttryckas i två ord: För revolutionen!” V.I. Lenin: Valkampanjen och valplattformen, Lenin om den kommunistiska valkampanjen, Proletärkultur 1973, sid. 150.

Frågan står helt enkelt så: reformistisk eller revolutionär politik? Gnistan nämner inte den socialistiska revolutionen, men talar mångordigt om kampen för reformer – om än under ivrigt viftande med röda fanor, och därmed har Gnistan och renegaten Holmberg tagit ställning för AU:s högeropportunistiska linje.

Gnistan 9/70 – det går inte att sitta på två stolar samtidigt

Efter hård kritik finner renegaten Holmberg för gott att i artikeln ”Bortkastade röster och väl använda röster” införa en brasklapp för att skyla över sin och AU:s reformistiska linje. Brasklappen: ”KFML deltar i valet för första gången. Därför är det ovisst om det nu kan nå röstsiffror som räcker till riksdagsmandat. Det bekymrar inte Svensson. För honom är det viktigaste inte att tillverka riksdagsmän. Han har insett att arbetarklassens och folkets livsfrågor inte avgörs i riksdagen eller kommunfullmäktige, som är organ för monopolkapitalets herravälde. De kan lösas endast genom revolutionär kamp ...”

Visserligen vägrar fortfarande renegaten Holmberg hårdnackat att nämna den socialistiska revolutionen vid namn, och föredrar istället uttryck som ”denna revolutionära socialistiska linje” och ”denna revolutionära kamp”. Men artikeln hade ändå varit ett steg i rätt riktning *om inte vid sidan av* denna nästan-riktiga beskrivning av den kommunistiska strategin och taktiken samma gamla reformistiska trams förs fram än en gång. Renegaten Holmberg skriver: ”Om KFML:s röster blir många nog, får de dessutom direkt inflytande på politiken.” Det vill säga: ”om KFML:s röster blir många nog” så kommer renegaten Holmberg in i riksdagen och kan där sitta och ”utöva ett direkt inflytande på politiken,” genom att tvinga monopolkapitalets riksdag till ”vissa eftergifter för arbetarnas krav” d v s reformer. Och renegaten Holmberg har inte bara mage att påstå att detta ”är ett viktigt steg mot ett socialistiskt Sverige” (ledaren 8/70) utan att reformarbetet i riksdagen, ”är just vad Svensson väntar sig att KFML och det revolutionära parti som det bygger upp ska göra”.

Bara genom renegaten Holmbergs ideologiska undermineringsverksamhet i Gnistan kan någon luras till att rösta på KFML på sådana grunder. På så sätt kastar Gnistan förbundets ursprungliga linje att avslöja de parlamentariska myterna över bord. Liksom höger-opportunisterna i AU ägnar sig renegaten Holmberg åt att på det mest skamlösa sätt *sprida parlamentariska illusioner*.

Gränsen mot reformister och revisionister suddas ut

Samma reformistiska valhänthet bryter igenom också på ett annat ställe i artikeln ”Bortkastade röster och väl använda röster”. Holmberg ställer sig där den besvärande frågan varför socialdemokratin inte genomför ”ökad jämlikhet och avskaffar ... de sociala orättvisorna i jobbet”. Renegaten Holmbergs svar är avslöjande: ”Det kan den inte göra” eftersom den inte är ”inställd på att avskaffa utan på att som hittills bevara och förvalta det kapitalistiska utsugarsamhället”. Men vi frågar oss: Skulle sossarna kunna genomföra ökad jämlikhet om de vore inställda på att avskaffa kapitalismen? Ja, det beror ju på om de väljer Holmbergs reformistiska linje för en ”socialistisk lösning av samhällsproblemen” (vems samhällsproblem?) eller den kommunistiska vägen, klasskampens väg, vägen över den socialistiska revolutionen via krossandet av den borgerliga statsapparaten, inklusive dess parlament och den däri reformarbetande renegaten Holmberg, upprättandet av proletariats diktatur och klasskampens vidareutveckling under det socialistiska uppbygget mot det kommunistiska samhället.

Frågan står *inte* så: *antingen* ”bevara och förvalta” *eller* ”avskaffa” –ty vem bryr sig om att ta del av vår tidning som inte tagit ställning i den frågan? Frågan gäller: *vilken väg* leder till socialismen? Är det den revolutionära eller den reformistiska? Så måste frågan ställas eftersom även VPK-revisionisterna säger sig vilja avskaffa det kapitalistiska samhället – fast med reformens hjälp. Men eftersom renegaten Holmberg befinner sig på reformistisk grund, är han oförmögen att dra denna skiljelinje.

Genom sin opportunistiska eftergift åt reformismen kan Gnistan inte dra en klar skiljelinje till revisionister och reformister. Härigenom avviker den på ytterligare en punkt från förbundets ursprungliga linje i valet.

För att teoretiskt underbygga sin reformism kastar sig Gnistan i armarna på ekonomismen

I artikeln ”Rösta med KFML” har Gnistans nya ekonomistiska linje fått sin klara utformning. Där står nämligen: ”För att uppnå socialismen krävs att arbetarklassens och folkets utomparlamentariska masskamp steg för steg utvecklas. Från att gälla ekonomiska förbättringar och politiska reformer, sådana som t ex avskaffande av de antifackliga lagarna, införande av fri strejkrätt och UKAS’ avskaffande, måste den bli en kamp om samhällsmakten. *När masskampen utvecklas dithän, blir den en kamp för den socialistiska revolutionen.*” (vår kursiv)

Vi förnekar inte att vår uppgift är att genom vårt deltagande i *alla* former av utomparlamentarisk kamp och genom vår propaganda höja den politiska medvetenheten hos det arbetande folket. Vi anser också att det är särskilt viktigt i kampsituationer eftersom mottagligheten för socialistisk klasspropaganda är särskilt god under sådana betingelser. Men vi förnekar på det bestämdaste att den socialistiska medvetenheten kan tillföras arbetarklassen enbart utifrån ekonomisk kamp för reformer (Gnistan begränsar sig till kamp bara av det senare slaget). Detta är en alltigenom ekonomistisk linje som högeropportunisterna i AU och renegaten Holmberg kan behålla för sig själva. Om detta säger Lenin:

”Vore det inte mer logiskt att också i detta fall säga, att den ekonomiska kampen bör föras på så bred basis som möjligt och att den alltid bör utnyttjas för politisk agitation, men att det ‘absolut inte är nödvändigt’ att anse den ekonomiska kampen som det mest användbara medlet för att dra massan med till aktiv politisk kamp?” (Lenin: Vad bör göras? Proletärkultur 1971, sid. 105.)

”Är det sant att den ekonomiska kampen i allmänhet är ‘det mest användbara medlet’ för att dra massan in i den politiska kampen? Det är absolut oriktigt. ... varför skulle alla dessa och tusentals andra liknande yttringar av förtrycket, som inte är direkt förbundna med den ‘ekonomiska’ kampen, överhuvud taget vara mindre ‘användbara’ medel och anledningar till politisk agitation, till att dra in massan i den politiska kampen? Det förhåller sig just tvärtom ...” (Lenin: Vad bör göras? Proletärkultur 1971, sid. 104.)

Vi förnekar också den ekonomistiska teorin att vi i dag har att göra med ekonomisk kamp och att kampen för den socialistiska revolutionen är en fråga för framtiden. Detta är Gnistan's ståndpunkt, vilken inte på minsta sätt ändras av det faktum att renegaten Holmberg draperar den i rött genom att begränsa sig till ”masskampen”.

Sanningen är den att kampen för den socialistiska revolutionen började 1848 i och med utgivandet av Kommunistiska Manifestet. Varhelst marxismens idéer slagit rot har kampen för den socialistiska revolutionen börjat. I vårt land har den pågått i snart hundra år. Våra organiserade studier i marxism-leninismens grunder, spridandet av den socialistiska klasspropagandan genom vår tidning och tidskrift, våra kamraters agitationsarbete i fackföreningar, under strejker, på möten, i flygblad o s v – detta är i dag kampen för den socialistiska revolutionen. Är renegaten Holmberg blind? Ser han inte allt detta arbete? Jo det gör han. Men faktum är att han ställt sig på ekonomismens ståndpunkt, vilken kastrerar kommunisternas propaganda och reducerar den till ekonomiska avslöjanden och kampen för reformer. Jämför detta med Lenins åsikt:

”Kalkborgaren ger sig till freds med den obestridda, heliga och tomma sanningen, att man inte kan veta på förhand om det blir revolution eller inte. Marxisten nöjer sig inte med detta, han säger: vår och alla socialdemokratiska arbetares propaganda är *en av de faktorer, som bestämmer* om det skall bli revolution eller inte ... Vårt svar är: kritik mot det utopiska i att kunna genomföra författningsreformer, upplysning om det bedrägliga i att ställa förhoppningar på sådana, allsidigt och största möjliga främjande av det *revolutionära* uppsvinget och utnyttjande av valkampanjen *i detta syfte*. Om det blir revolution eller inte – beror *inte bara* på oss. Men vi ska göra vad på oss ankommer, och denna sak kommer aldrig att kunna omintetgöras ... De däremot, som för *massorna* propagerar sin banala, intellektuella, bundistisk-trotskyistiska skepticism: ”om det blir revolution eller inte, vet man inte, men på ‘dagordningen’ – står reformer” – demoraliserar *redan nu* massorna och predikar liberala utopier för dem” (V.I. Lenin: Reformisternas plattform och de revolutionära socialdemokraternas plattform. Lenin om den kommunistiska valkampanjen, Proletärkultur 1973, sid. 168-169.)

Den oundvikliga slutsatsen måste bli: Gnistan skjuter frågan om den socialistiska revolutionen åt sidan och gör den till en fråga för framtiden – d v s likviderar den, hänger sig i stället åt reformism och spridandet av parlamentariska myter. Kamrater, är detta förbundets linje såsom den presenterades i Gnistan's ledare i nr 3/70? Nej, då lät det så här: ”Fram för att inleda den svenska arbetarklassens samling på den proletära revolutionens väg” och ”Kommunistiska Förbundet lovar inte att i riksdag, landsting eller fullmäktige lösa ett enda av arbetarklassens och folkets problem.”

Artikeln ”Bort med alla skatter” – klasskampen avskaffas

Artikeln's placering, dess utformning och framförallt dess rubrik kom under följande betingelser:

– när AU låtit tillverka en stor valaffisch med bl a reformkravet ”Bort med momsen!!

- när G Bylin i en intervju i Dagens Nyheter påstår att ”skattefrågan är en av de väsentligaste i årets val”
- när G Bylin i en radioutfrågning påstår att vi i valrörelsen ”framför allt koncentrerat oss på den omsättningsskatt som genomförts”
- när samme man i en radioutfrågning – på frågan vad som skiljer KFML från VPK – bara kan klämma ur sig att KFML kräver ”Bort med momsens” men VPK bara ”Bort med moms på maten”
- när stockholmsavdelningen anordnar en stor valdemonstration där den lyckades höja den politiska nivån till så svindlande höjder att följande två paroller ropas ut: ”Bort med momsens” och ”Inte en hyreshöjning till”

Under dessa förhållanden är artikelvalet, dess placering på första sidan och dess rubrik ett otvetydigt närmande (om än i något förtäckt form) och ett faktiskt godkännande av AU:s alltigenom felaktiga, alltigenom opportunistiska, alltigenom reformistiska och för leninismen fullständigt främmande linje.

Artikelrubriken – inte en siffra rätt

Artikelrubriken – den fetaste i Gnistans historia – som utformats som en paroll, är ur alla synvinklar felaktig. Som aktionsparoll under proletariats diktatur – vilket den är avsedd att vara – är den felaktig (som vi senare ska visa utförligt). Då borde den ha utformats som ”Bort med alla skatter på det arbetande folket”. Som agitationsparoll under kapitalismen måste den få samma utformning – för renegaten Holmberg har väl ändå inte för avsikt att i riksdagen ”utnyttja” monopolkapitalets ”reträtter” för att slopa bolagsskatten, förmögenhetsskatten, arvsskatten m m. Som propagandaparoll under kapitalismen är den alltigenom opportunistisk och reformistisk – och så uppfattas den också av de progressiva läsarna. I ett sådant här sammelsurium av olösliga motsättningar hamnar bara den som står på reformistisk grund och samtidigt försöker spela marxist-leninist.

Arbetarklassen inte längre den enda verkligt revolutionära klassen utan en samling egoister och dagsländerevolutionärer

Artikeln avser att propagera för socialismen. Men den gör det utifrån en enda fråga – skatterna under kapitalismen och deras avskaffande under socialismen. Vi frågar oss: Befrämjar påpekandet av skatternas (plötsliga?) avskaffande under socialismen kampen för ett socialistiskt Sverige? Är det med ”löften” om skatternas slopande som vi förmår mana proletariatet att stöta monopolkapitalet i en våldsam revolution? Förvisso inte! Endast med hänvisning till den socialistiska revolutionens oundviklighet på grund av kapitalismens och imperialismens olösliga inre motsättningar vilka leder till kriser och krig och med hänvisning till proletariatets förmåga att uppfylla sin världshistoriska uppgift att avskaffa kapitalismen och varje form av utsugning och förtryck kan vi uppfostra klassen inför de kommande klassstriderna. Detta är också Lenins åsikt, ty han skriver:

”Det är klart att vi också i detta fall, som alltid, måste betona innehållet i arbetet, det vill säga, kampanjens ideologisk-politiska linje. Uppfostra och organisera arbetarklassen, ena den kring ett självständigt parti . förklara för arbetarklassen dess historiska uppgift att avskaffa den kapitalistiska varuekonomin ... sådan är vår grundläggande uppgift.” V.I. Lenin: Valkampanjen till fjärde Duman. Samlade verk, band 17, sid. 373, engelska upplagan.

Vilken syn på arbetarklassen speglar därför artikelns ämnesval?

Innan vi svarar ska vi titta närmare på artikeln.

”Andersson” – proletären i artikeln – är plötsligt ”med och hjälper till”. Men om Andersson är en typisk representant för det svenska proletariatet lär vi aldrig få uppleva någon socialistisk revolution i det här landet. Även om artikeln skildrar den typiska proletären som en dag-sländerevolutionär, som en karriärist som hänger med när det blåser medvind, så ändrar det inte mycket ty verkligheten och marxismen visar på något helt annat.

För det första att arbetarklassen förmår genomföra en våldsam revolution och segra *endast* om den är medveten om den långvariga och *självuppofterande* kamp som krävs under lång tid fram mot och efter revolutionen d v s om klassen är medveten om *vilka dess uppgifter är*.

För det andra att arbetarklassen i det kapitalistiska samhället är den enda klass som förmår och är villig att påta sig dessa uppgifter. Detta är marxismen-leninismens ståndpunkt. Ingen har bättre skildrat dessa egenskaper hos proletariatet än Lenin:

”Uthållighet, ihärdighet, bredvillighet, beslutsamhet och förmåga att hundra gånger pröva, hundra gånger korrigera och till varje pris nå målet – dessa egenskaper har proletariatet utvecklat under tio, femton, tjugo år före Oktoberrevolutionen, det har utvecklat dem under de två år som gått sedan revolutionen, då det uthärdat oerhörda umbäranden, svält, ruin och elände. Dessa proletariatets egenskaper är en borgen för att proletariatet kommer att segra.” V.I. Lenin: Från krossandet av den sekelgamla ordningen till skapandet av den nya, Valda verk II:2 sid. 351-352.

Det är klart som korvspa att synen på proletariatet måste ändras när man som renegaten Holmberg lämnat den revolutionära marxismen för reformismen. Det är klart som sola i Karlsta att renegaten Holmberg måste ändra sin ståndpunkt från att ”Lösningen kan åstadkommas endast genom arbetarklassens och folkets egen klasskamp ...” – vilket var den marxist-leninistiska ståndpunkt vi ursprungligen beslöt föra ut i valkampanjen – till att arbetarklassen ”är med och hjälper till”. Har man lämnat marxismen-leninismens revolutionära väg reduceras man oundvikligen till en dussinliberal som flaskmatar arbetarklassen med ”löften om reformer”. Högeropportunisterna förkastade därmed ytterligare en punkt i förbundets valplattform.

Klasskampen under socialismen trollas bort

”Innan denna revolutionära reform (vem är det som brukar tala om revolutionära reformer?) kan förverkligas diskuterar folket hur den ska genomföras.”

Så skriver högeropportunisten Holmberg. I sanning ett djärvt påstående, eftersom det ingenting har med verkligheten att göra. Arbetarklassen och folket diskuterar nämligen om och varför en förändring av skatte- och lönesystemet överhuvudtaget ska komma till stånd. Dessa diskussioner och denna klasskamp kan leda till framgång för den proletära linjen endast om kommunisterna genom att mobilisera massorna för en oförsonlig ideologisk kamp mot den störtade monopolkapitalistiska klassens agenter och borgerliga idéer inom arbetarklassens egna led. Men i högeropportunisters hjärna finns ingen plats för klasskampen. Under kapitalismen sitter högeropportunisten Holmberg i riksdan och ”utövar ett direkt inflytande på politiken” genom att tvinga monopolkapitalet till ”vissa eftergifter för arbetarnas krav” medan arbetarklassen just bara ”väntar sig” att detta är vad ”KFML och det revolutionära parti som det bygger ska göra”. Under socialismen sitter Holmberg och beslutar om den ena ”revolutionära reformen” efter den andra medan arbetarklassen på sin höjd ”är med och hjälper till” och ”diskuterar” hur Holmbergs geniala reformer ”ska genomföras”. Därmed har han gjort sig förtjänt av samma omdöme som Engels en gång fällde om Herr Dühring: ”otillräknelig på grund av storhetsvansinne”.

Det finns uppenbarligen också anledning till att påminna om Lenins ord angående renegater: att man hos dem inte finner

”ens ett spår av det, som helt och hållet genomsyrar Marx’ och Engels’ alla verk, det som skiljer socialismen i handling från de borgerliga karikatyrerna av densamma nämligen: en utredning av revolutionens uppgifter till skillnad från reformens uppgifter, en utredning av den revolutionära taktiken till skillnad från den reformistiska, en utredning av proletariatets roll vid tillintetgörandet av löneslaveriets system ...” V.I. Lenin: Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky, Valda verk II:2 sid. 136.

Engels och Lenin eller högeropportunisten Holmberg – vem har rätt?

I Gnistan's valnummer får vi leta förgäves efter en ”utredning av den revolutionära taktiken”. Däremot hittar vi lätt en alltigenom omarxistisk teori i två steg ”för en socialistisk lösning av samhällsproblemen” (en urtypisk revisionistfras). Holmberg skriver: ”Första steget är att rösta på den enda organisation som i årets val står för en sådan lösning – KFML”. Tidigare har vi fått veta att ”rösta ... med KFML var ett ”viktigt steg mot socialismen” ledaren 8/70.

Nu får vi en närmare precisering: det är det ”första steget” mot socialismen. Men även om högeropportunisterna ännu inte kan bestämma sig för om det är ”ett viktigt” eller ”ett första” steg, så vet varje marxist-leninist att röstandet aldrig innebär att ta ens det minsta lilla tomtesteg mot socialismen. Val under kapitalismen är:

”gradmätaren på arbetarklassens mognad. Mer kan och kommer den aldrig att vara i den nuvarande staten.” Engels i sitt verk om staten, citerad av Lenin i Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky, Valda verk II:2, sid. 43.

Steg nummer två är enligt högeropportunisterna att ”stödja och delta i KFML:s arbete ...”. Är inte detta att placera vagnen framför hästen? Visar inte bl a valresultatet att detta är en falsk beskrivning av hur det går till att bli kommunist? Faktiskt reducerar sig tvåstegsteorins andra steg till följande: Du behöver inte alls vara kommunist för att rösta på KFML. Det kan du bli efter valet genom att ta ett första steg ”mot en socialistisk lösning av samhällsproblemen” d v s rösta på oss.

Tvästegsteorin är emellertid bara ett – om än ovanligt tillkämpat och löjeväckande – exempel på den högeropportunistiska urartning som AU och majoriteten av förbundsledningen självsvaldigt påtvingat KFML under valet. Och det är lätt att förstå att förbundets ursprungliga linje: att valet är en gradmätare: eller som Gnistan 3/70 uttryckte det: ”... genom sin röstning visa var de finns och vad de vill” ersätts med denna nya linje eftersom den högeropportunistiska politik som AU fört ut i valkampanjen är ett direkt sabotage mot valet som en gradmätare på arbetarklassens politiska mognad. Helt i linje härmed är AU:s löjligt verklighetsfrämmande tal om att ”huruvida vi når de 4 procenten eller ej är en öppen fråga”.

Gnistan och den socialistiska revolutionen

Så här beskriver Gnistan hur den socialistiska revolutionen kommer till stånd: ”Nu inträffar den socialistiska revolutionen”. Punkt, slut. Mer var det inte med det. Det påminner mest om en gammal ungmö som talar om erotik. Högeropportunisten Holmberg tycks varken våga eller vilja gå närmare in på denna den viktigaste frågan i hela vår valkampanj!

Revolutionen ”inträffar” inte plötsligt, som varje klassmedveten arbetare vet. Den är ett resultat av imperialismens och kapitalismens kriser och krig, ett resultat av klasskampens utveckling, ett resultat av de alltmer oöverbryggbara motsättningarna mellan förtryckare och förtryckta. Om Holmberg inte med egna ord kan beskriva dessa betingelser, varför inte använda Lenins berömda ord som Holmberg – på den tiden då han skickligare än idag kunde dölja sin högeropportunistik – så gärna anförde.

”För en marxist är det inget tvivel om att en revolution är omöjlig utan en revolutionär situation och att inte varje revolutionär situation leder till revolution. Vilka är i allmänhet kännetecknen på

en revolutionär situation? Vi misstar oss säkert inte, om vi påpekar följande tre viktiga kännetecken: 1. De härskande klasserna kan inte upprätthålla sitt välde i oförändrad form, en eller annan kris i "överskiktet", kris för den härskande klassens politik, varigenom det bildas en bräsch, där de förtryckta massornas missnöje och förbittring bryter sig igenom. För att revolutionen ska bryta ut är det i allmänhet inte tillräckligt, att "underskiktet inte vill", det fordras också att "överskiktet inte kan" leva på det gamla sättet. 2. De förtryckta klassernas nöd och elände skärpes utöver de vanliga gränserna. 3. De nämnda orsakerna framkallar en betydande aktivitet hos massorna, som under en "fredlig" epok lugnt låter sig utplundras, men under stormiga tider drives till självständig historisk aktion såväl av krisläget som av "överskiktets själva." V.I. Lenin: Den II Internationalens sammanbrott. Samlade skrifter i urval, band 9, sid. 69.

Men detta är tydligen alltför otäcka – och sanna – upplysningar att komma med i valtider. Nej, detta ställer ju uppgifterna för arbetarklassen och den väg den kommer att få kämpa sig fram på. Hur mycket skönare är det då inte att vända klasskampen ryggen och blicka upp mot de så mycket fridfullare utopiernas himmel där politiken är en fråga om kronor och ören, där revolutionen på sin höjd "inträffar" och där ordet "reform" är botemedlet för allt ont.

Nedan har vi i schemaform sammanställt en redovisning av de två linjerna i synen på valet; den marxist-leninistiska och den högeropportunistiska. De två grundsynerna leder till helt skilda utformningar av valpropagandan. Kamrater, det är bara att välja!

Synen på valet	Göteborgsavdelningens konsekventa linje	Förbundets ursprungliga linje (Gnistan 3/70 och 6-7/70)	Högeropportunisternas nya linje (Gnistan 8/70, 9/70 samt radio och TV-programmen)
Gradmätaren	Röstandet blir en gradmätare på arbetarklassens politiska mognad	»Vår uppgift är att förmå alla som vill socialism ... att genom sin röstning visa var de finns och vad de vill.» ledaren 6-7/70	»Rösta alltså på KFML ... Det är ett viktigt steg mot ett socialistiskt Sverige.» ledaren 8/70 Första steget ... för en socialistisk lösning av samhällsproblemen ... är att rösta med K FML.» Bort med alla skatter, 9/70
Våra uppgifter i valet	Valet erbjuder gynnsamma betingelser för kommunister att föra ut sin propaganda och agitation.	»Vi vill genom valkampanjen föra ut vår politik bland arbetarklassen och folket.» ledaren 3/70	»Inför valet nu gäller det att åstadkomma en första mäktig samling av hela vänstern, så att arbetarklassen får pålitliga och stridbara representanter i riksdag, landsting och kommunfullmäktige.» Gunnar Bylin, inledningen i radiointervjun och slutordet i femminuterspresentationen.
Det parlamentariska arbetet	Erövrandet av parlamentsplatser kan befordra den utomparlamentariska kampen och underlättar avslöjandet av parlamentariska myter.	»Det innebär ingenting annat än att» de av KFML:s kandidater som blir valda »i samverkan med den revolutionära rörelsen ska använda sina mandat till att befordra dess strävanden och mobilisera allt fler till att delta i dessa.» ledaren 3/70	»dom som sitter i dom församlingarna inte kommer att begränsa sin verksamhet i dom församlingarna utan verkligen gå ut till folket och väcka opinion för att se till att det blir resultat i församlingarna.» Radioutfrågningen. En röst på KFML »blir till skillnad från röster som avges på de fem riksdagspartierna, röster som kommer att påverka politiken i en riktning som svarar mot arbetarklassens och folkets intressen. » ledaren 8/70

Om opportunisten (Klasskampen 3/70)

Av Sigge Åkervall

”Erfarenheten från arbetarrörelsen i olika länder bidrager till att med ledning av praktikens konkreta frågor klargöra den marxistiska taktikens väsen, den hjälper de yngre länderna att klarare urskilja den verkliga klassbetydelsen i avvikelsen från marxismen och att med större framgång bekämpa dessa avvikelser.” (V.I. Lenin: Meningsskiljaktigheterna i den europeiska arbetarrörelsen, Samlade skrifter i urval, (SSIU) band 18-19, del II, sid. 584)

I

För närvarande är högeropportunisten huvudfienden inom den revolutionära rörelsen i vårt land. Opportunismen i dess två huvudsakliga former – högeropportunisten (revisionism, reformism) och ”vänster” opportunisten (anarkism) – har alltid varit huvudfienden inom arbetarrörelsen i alla länder. En grundlig kännedom om dess ideologi, rötter, orsaker och metoder är nödvändig för att kunna framgångsrikt bekämpa den. Erfarenheterna visar att det främst är i kampen mot opportunisten som den revolutionära partiet stärks och härdas för de uppgifter klasskampen ställer. Även om den marxist-leninistiska rörelsen som uppstod i mitten av 60-talet fortfarande är mycket ung, så har vi ändå redan genomlevt flera drabbningar med opportunisten inom rörelsen: likvidatorsriktningen och mutteoretikerna (1968), Fria fackföreningsfolket och lundaoppositionen (1969). Och nu 1970, står vi mitt uppe i en strid med den intellektuella högeropportunisten.

Högeropportunisten är ett uttryck för borgerligt inflytande inom vår rörelse som innebär en böjelse, en tendens hos en del kamrater, eller som nu en hel riktning, att avvika från marxismen-leninismens revolutionära väg hän mot socialdemokratismen. En riktning som vill kompromissa med den borgerliga ideologin på bekostnad av den proletära världsåskådningen, den revolutionära taktiken och politiken. En riktning som försöker sitta på två stolar samtidigt.

Förekomsten av en opportunistisk riktning, av opportunisterna inom den revolutionära organisationen, utgör ett dödligt hot mot alla dess åligganden i kampen för den socialistiska revolutionen. En oförsonlig kamp mot opportunisterna i alla former är en grundförutsättning för det fortsatta partibygandet.

Den opportunistiska ideologins grundval, dess utgångspunkt och hela drivfjäder är klassförsonings- och klassamarbetstänkandet. Detta är marxismen-leninismens ståndpunkt ty Lenin skriver:

”Idén om klassarbete är opportunistens viktigaste kännetecken.” (V.I. Lenin: Den II Internationalens sammanbrott, SSIU, band 9, sid. 106)

Det saknas inte bevis för att också våra högeropportunisterna i praktiken står på denna opportunistiska grundval. Är inte deras linje att inbjuda borgerliga organisationer till att delta i arbetarklassens kraftdemonstrationer den 1 maj ett uttryck för klassförsoning? Inställningen till de borgerliga partierna och framför allt till det småborgerligt demokratiska socialistpartiet VPK är i allmänhet den säkraste mätaren på klassförsoningsidéernas utbredning inom förbundet.

Det är med detta som bakgrund som vi måste bedöma högeropportunisternas fullständiga ovilja att i radioprogrammen avskilja KFML från VPK utifrån en revolutionär kommunistisk grundval och i stället klandra VPK för att det är ett dåligt reformparti. Samma inställning bröt också igenom i frågan om prisstoppet, där G. Bylin ansåg sossarnas lakejtjänster åt monopolkapitalet som ”ganska märkligt” och överhuvud taget vägrade avslöja prisstoppets verkliga innebörd. Högeropportunisternas inställning till budgetfrågan och sjukvårdens roll i det kapitalistiska samhället speglar samma försonarinställning.

Vid tiden för Andra Internationalens sammanbrott (omkring 1914) undersökte Lenin vad som är opportunistens ideologiska grundvalar, och vad den leder till för ställningstaganden i avgörande frågor. Lenin skriver:

”Att förespråka klassarbete; att uppge tanken på socialistisk revolution och revolutionära kampmetoder; att anpassa sig till borgerlig patriotism; att förlora nationalitets- och statsgränsernas historiskt övergående natur ur sikte; att göra den borgerliga legaliteten till en helig ko; att förneka klasståndpunkten och klasskampen av rädsla för att stöta bort ‘befolkningens breda massor’ (det vill säga småbourgeoisin) – sådan är otvivelaktigt opportunistens ideologiska grundval.” (V.I. Lenin: Läget för den socialistiska Internationalen och dess uppgifter, Samlade verk, (engelska upplagan), band 21, sid. 35)

och vidare

”Socialchauvinism och opportunism är till sitt politiska väsen ett och det samma: klassarbete, förkastande av proletariats diktatur, avvisande av revolutionär verksamhet, hyllning till borgerlig legalitet, avsaknad av förtroende till proletariatet, och tilltro till bourgeoisin.” (Lenin: Opportunismen och Andra Internationalens sammanbrott, Samlade verk (engelska upplagan), band 21, sid. 442)

Är inte Lenins karaktäristik träffande också för våra högeropportunisterna! Låt oss ta Lenins uppställning som utgångspunkt för att granska dem i sömmarna.

All historisk erfarenhet visar att inställningen till den socialistiska revolutionen, proletariats diktatur och de revolutionära kampformerna är den viktigaste prövostenen för kommunister. Högeropportunisternas förslag till valplattform utgör ett outplånligt dokument om hur de i traditionell opportunistisk anda försökte förvanska och trola bort dessa frågor. Den våldssamma socialistiska revolutionen ersätts med ”en social revolution”, krossandet av den monopolkapitalistiska statsapparaten blir ”monopolkapitalets diktatur bryts av proletariats”; upprättandet av proletariats diktatur blir att ”göra folket till herre i eget hus”; och utövande av denna arbetarklassens diktatur blir att ”alla viktiga frågor ska avgöras av folkets valda representanter”. Om inte alla dessa omskrivningar varit kända renegatfraser och revisionsuttryck skulle vi beundrat högeropportunisternas uppfinningsrikedom.

Så till G. Bylins vettskrämt framhackade felaktiga ståndpunkt i fråga om den socialistiska revolutionen i TV-utfrågningen, och Nils G. Holmbergs löjeväckande tal om att ”det är ingen vits att ställa revolutionära paroller, när läget inte är revolutionärt”. Eller Stockholm-clartéisternas, för högeropportunisterna obekväma, men desto uppriktigare åsikt att ”allt abstrakt tal om socialism är värdelöst”. Att proletariats diktatur är en ”trollformel” som ”bör absolut förbjudas” i våra flygblad.

Vi övergår till högeropportunistens andra kännetecken: dess anpassning till den borgerliga patriotismen och deras oförmåga att se nationalitets- och statsgränsernas övergående natur. Även här följer de i sina historiska föregångares fotspår genom att föra fram den småborgerliga parollen om nationellt självbestämmande som huvudparoll i kampen mot svenska monopolkapitalets krav på svensk EEC-anslutning. I stället för att ge arbetarklassen den ledande rollen och genom tålmodigt propagandaarbete bland arbetarklassen skapa aktionsenhet i denna fråga på den proletära klasskampens och den proletära internationalismens grund, kastar de sig huvudstupa ”ut i kampen” och traskar med Centerpartiet under småborgerligt nationalistiska paroller.

Att göra den borgerliga legaliteten till en helig ko är högeropportunistens tredje kännetecken. Våra högeropportunisterna saknar inte heller musikalitet när det gäller att sjunga dess lov. När de inför valkampanjen till sin förskräckelse ser att 10.000-tals arbetare gått ut i vilda strejker är de inte sena med att till monopolkapitalets förnöjelse föra fram parollen ”Fri strejkrätt”, i ett lönlöst försök att leda in den illegala strejkkampen för ekonomiska förbättringar på legal

kamp för legala strejker. De har till och med mage att kalla marxist-leninister för "anarkister och trotskister" när de för fram den riktiga parollen "Leve de vilda strejkerna, Framåt mot den socialistiska revolutionen". Samma knäfall för den borgerliga legaliteten gav Nils G. Holmberg prov på genom att vägra ta in den fyndigt arrangerade bilden på Göteborgs-avdelningens andra valflygblad med femlingpartiernas valaffischer på samma valtavla under rubriken "de samverkande partierna" med motiveringen att "vi kan ju bli åtalade". Inbillar sig Holmberg att han ska klara sig undan med övervakning om han ertappas med att försöka göra revolution i det här landet.

För det fjärde förnekar högeropportunisterna klasständpunkten och klasskampen av rädsla för att stöta bort småbourgeoisin. Därav linjen i EEC-frågan. Och därav deras allergi mot parollen "Klass mot klass" i valkampanjen. Bo Gustavsson tycker att det är "en olämplig paroll för KFML i valarbetet" därför att "vi inte förklarat innebörden av denna paroll". Hur ska man förstå ett så skrattretande uttalande om det inte vore så att docenten faktiskt kryper för småbourgeoisin. För egen del föredrar högeropportunisterna helt klasslösa paroller, paroller som omöjligen kan stöta den mest arbetarfientlige småborgare, i likhet med "Inte en hyreshöjning till" och "Nolltaxa på stadens bussar", o.s.v.

Den högeropportunistiska ideologins femte kännetecken är den bristande tilltron till proletariats revolutionära egenskaper. Följaktligen tycker högeropportunisterna i "Meddelande nr 7 till avdelningsstyrelserna" att den lokala valpropagandan inte ska föra ut den socialistiska klasspropagandan utan att "vår utgångspunkt bör vara massornas välfärd" d.v.s. att vi ska sänka oss till socialarbetarens nivå. Det är omöjligt att sitta inne med den minsta tilltro till proletariats revolutionära egenskaper om man som Nils G. Holmberg i Gnistan skildrar det som en skock nollor som "är med och hjälper till" och "diskuterar" hur högeropportunisterna formar sitt socialistiska idealsamhälle utan klasskamp. Arbetaren är en naivt tänkande "Karlsson" eller "Svensson" vars förhållande till partiet är som småskoleelevens till sin magister.

Vi kan därför konstatera att det inte finns något originellt i våra högeropportunisters ideologi. De upprepar helt enkelt slaviskt sina historiska föregångares banala fraser och tillämpar deras ideologiska plattform punkt för punkt.

III

Opportunismen inom den revolutionära rörelsen är inte ett resultat av enskilda personers misstag, feltänkande eller karaktärslöshet. Den är en social företeelse som alltid existerat i den revolutionära rörelsen i alla länder. För att framgångsrikt kunna bekämpa den är det nödvändigt att ha kännedom om dess sociala rötter och de förhållanden som gynnar dess utbredning i de revolutionära leden. Det opportunistiska tänkandet är knutet till vissa skikt och klasser i det kapitalistiska samhället och speglar dessa klassers klassmässiga ställning. Lenin skriver:

"Revisionismens oundviklighet betingas av dess klassrötter i det moderna samhället. Revisionismen är en internationell företeelse ... därför att det i varje kapitalistiskt land vid sidan av proletariats alltid finns breda skikt av småbourgeoisin . . . En hel rad "mellanskikt" skapas oundvikligen på nytt av kapitalismen ... Dessa nya småproducenter slungas lika oundvikligt ut i proletariats led. Det är fullt naturligt, att den småborgerliga världsåskådningen åter och åter bryter sig fram i de stora arbetarpartiernas led." (V.I. Lenin: Marxismen och revisionismen, Valda verk, sid. 29-31)

Vi kan bara till Lenins ord foga att det i våra dagar vid sidan av småproducenterna finns breda skikt av icke ägande småbourgeoisin som genom sin position inom den privata och statliga förvaltningen tillförsäkrar sig en lön tre, fyra gånger större än den genomsnittliga för proletariats. Inte sällan utgörs de av människor komna ur proletariats led.

En annan faktor av betydelse för opportunistens oundviklighet inom partiet är trycket från den borgerliga ideologin. Om detta skriver Stalin:

”Jag tror att källorna till motsättningarna inom de proletära partierna har sitt upphov i två omständigheter ... Det är för det första bourgeoisins och den borgerliga ideologins tryck på proletariatet och dess parti under klasskampen – ett tryck som de minst ståndaktiga skikten av proletariatet och följaktligen även de minst ståndaktiga skikten av det proletära partiet inte sällan ger vika för”. (J. Stalin: Ån en gång om den socialdemokratiska avvikelsen i vårt parti, sid. 11)

Sedan Stalin skrev detta har monopolkapitalet genom en exempellös utsugning kunnat förse sig med utomordentligt effektiva instrument för att befästa och sprida sin ideologi på alla områden. Därför är Stalins ord om möjligt än mer giltiga i dag.

En likaledes ständigt verkande orsak till opportunisten är den taktik som bourgeoisin använder i kampen mot proletariatet, taktiken att härska med hjälp av moroten och piskan. Denna metod beskriver Lenin sålunda:

”En utomordentligt viktig faktor, som förorsakar meningsskiljaktigheter mellan deltagarna i arbetarrörelsen, är . . . förändringen i den taktik, som de härskande klasserna i allmänhet och bourgeoisin i synnerhet tillämpar. Om bourgeoisins taktik alltid vore likadan eller åtminstone likartad, så skulle arbetarklassen snabbt ha lärt att möta densamma med en likadan eller likartad taktik. Men i själva verket utarbetar bourgeoisin i alla länder oundvikligen två regeringssystem, två metoder för att förfäktas sina intressen och hävda sitt herravälde, varvid dess två metoder än avlöser varandra än flätas ihop till olika kombinationer. Den första är våldsmetoden. Den andra metoden är ”liberalismens” metod . . . En del av arbetarna, en del av deras representanter låter sig understundom luras av de föregivna eftergifterna.” (V. I. Lenin: Meningsskiljaktigheterna i den europeiska arbetarrörelsen, SSIU, band 18-19 del II, sid. 579-580)

När våra högeropportunisterna menar att prisstopp är ”en motiverad åtgärd” visar de att de fallit offer för just en sådan ”föregiven eftergift” från monopolkapitalet och dess redskap, socialdemokratin.

Opportunisten som riktning och strömning i den revolutionära arbetarrörelsen kommer att bestå så länge klasser och klasskamp ännu finns i samhället. Men det finns vissa yttre faktorer som periodvis förstärker dess inflytande och positioner. De historiska erfarenheterna visar t.ex. att långa perioder av ”fredlig” kapitalistisk utveckling är en viktig faktor av detta slag. Så var fallet under den förhållandevis långa ”fredliga” perioden fram till 1914. Lenin kunde konstatera att

”Fredliga decennier har emellertid inte passerat utan att lämna spår efter sig. De har av nödvändighet gett upphov till opportunism i alla länder ...” (V. I. Lenin: Den döda chauvinismen och den levande socialismen, Samlade Verk, band II, sid. 98).

Och i de långa ”fredliga” periodernas fotspår följer lika oundvikligt bindningen till legalismen. Vana att begränsa det revolutionära arbetet till enbart legala arbetsformer. Denna vana utgör en farlig jordmån för de kommunistiska partiernas borgerliga degenerering. Därför har Lenin rätt när han skriver

”För en socialist kan det finnas bara en slutsats: de ”europeiska” partiernas rena legalism, deras bara-legalism, har överlevt sig själv och har till följd av kapitalismens utveckling på det för-imperialistiska stadiet förvandlats till grundval för en borgerlig arbetarpolitik”. (V. I. Lenin: Den andra Internationalens sammanbrott, SSIU, band 9, sid. 123.)

Vårt land har kanske under längre tid än något annat kapitalistiskt land just genomlevt en sådan ”fredlig” period. Under denna tid har kommunisternas arbete nästan uteslutande varit av det legala slaget. Vi kan därför säga att opportunistens alla viktiga yttre betingelser inte bara är för handen – de allmänna såväl som de särskilda är för närvarande särskilt verksamma i vårt land.

IV

Utöver dessa yttre orsaker till opportunism inom de revolutionära arbetarorganisationerna, objektiva förhållanden som inte låter sig påverkas av det klassmedvetna proletariats självständiga åtgärder, bidrar förekomsten av småborgerliga element och en alltför stor dominans av intellektuella inom den marxist-leninistiska rörelsen till att förstärka de opportunistiska tendenserna. Det är oemotsägliga fakta som bekräftas av de historiska erfarenheterna. Lenin skriver:

”Överflödet på representanter för de radikala intellektuella inom våra marxisters och våra socialdemokraters led har gjort och gör förekomsten och den opportunistiska psykologi, som den skapar, oundviklig på de mest olika områden och i de mest olika former”. (V. I. Lenin: Ett steg framåt, två steg tillbaka, Valda verk I:1 sid. 608-609.)

Inom KFML utgör fortfarande ”de radikala intellektuella” majoriteten av medlemmarna. Vad mer är: i den just nu pågående kampen mot högeropportunismen inom förbundet utgör de avdelningar som nästan helt saknar representanter från proletariats led härdar för högeropportunismen. Samtidigt är det ett obestriddigt faktum att de arbetardominerade avdelningarna intar en riktig marxist-leninistisk ståndpunkt. Men det är inte bara de radikala intellektuella som är bärare av opportunismen inom förbundet. Lenin framhåller också att

”Det finns knappast en enda marxist av betydelse som inte många gånger och vid olika tillfällen erkänt att opportunisterna i själva verket är icke-proletära element fiendliga mot den socialistiska revolutionen. Den särskilt hastiga tillväxten av detta sociala element under senare år är utom allt tvivel: det innefattar de legala fackföreningarnas ombudsmän, parlamentariker och andra intellektuella, som skaffar sig bekväma och behagliga poster i den legala massrörelsen, vissa av de bättre betalda arbetarna, kontorsanställda o s v, o s v.” (V. I. Lenin: Vad kommer härnäst? Valda verk (engelska upplagan) band 21, sid. 109.)

Vi skulle till Lenins uppräknade kunna foga: docenter, doktorer och lektorer och skulle därmed ha fått med hela den högeropportunistiska ledningen inom KFML. Dessa yrkeskategorier och liknande akademiska befattningar utgör i vårt samhälle en betydande grupp i mellanskiktet mellan småbourgeois och arbetarklassens toppskikt. Att de inom den revolutionära rörelsen utgör en ständig grogrund för opportunism kan bara den betvivla som förnekar marxismens mest självklara sanningar.

Den kvantitativa tillväxten av varje marxist-leninistisk organisation ställer svårbemästrade problem om de nyrekryterade medlemmarnas skolning. Om inte lämpliga åtgärder vidtages i rätt tid för att skola dessa medför det oundvikligen en sänkning av den politiska nivån och fara för att borgerligt tänkande tar överhanden. Det visar de historiska erfarenheterna.

”Andra Internationalen var ... en rörelse som växte *på bredden*, vilket inte kunde äga rum utan en temporär sänkning av den revolutionära nivån och en tillfällig förstärkning av opportunismen .. .” (V. I. Lenin: Tredje Internationalen och dess plats i historien, Valda verk II:2, sid. 201 och 202)

och

”En av de djupaste orsakerna till periodiska meningsskiljaktigheter beträffande taktiken är arbetarrörelsens egen tillväxt. Om man inte mäter denna rörelse med måttstocken av något slags fantastiskt ideal utan betraktar den som en praktisk rörelse av vanliga människor, så blir det klart att indragande av ständigt nya ”rekryter”, indragandet av nya skikt av de arbetande massorna oundvikligt måste beledsagas av vacklan på teorins och taktikens område, upprepningar av gamla fel, tillfällig återgång till föråldrade åsikter och föråldrade metoder etc. För rekryternas ”skolning” använder arbetarrörelsen i varje land periodiskt större eller mindre förråd av energi, uppmärksamhet och tid. (V. I. Lenin: Meningsskiljaktigheterna i den europeiska arbetarrörelsen, SSIU, band 18-19, del 2, sid. 579.)

Högeropportunisterna i förbundsledningen har ägnat ”mindre förråd av energi och tid” till att skola nya medlemmar i KFML. Under mer än ett år har bara två Informationsbulletiner skakats fram. Någon intern diskussion i ideologiska och teoretiska frågor har inte förekommit utöver de två studiebreven om det svenska klassamhället. När sedan ”indragandet av nya skikt” innebär fler radikala intellektuella, så förstår var och en att opportunistens spöke lurar vid varje något så när oväntad vändning av klasskampens utveckling, och förbundet därmed ställs inför lösandet av nya politiska, taktiska och organisatoriska frågor. Lenin skriver:

”Av själva denna politiks väsen (opportunistens, vår anmärkning) följer uppenbart att den kan anta oändligt skiftande former och att varje något så när ”ny” fråga, varje något så när oväntad vändning i händelsernas lopp – även om denna vändning endast i minimal grad och endast för en ytterst kort tidsrymd skulle förändra utvecklingens huvudlinje – alltid och oundvikligen kommer att ge upphov till en eller annan variant av revisionismen.” (V. I. Lenin: Marxismen och revisionismen, Valda verk I:1, sid. 29.)

Och det behövdes bara en första lilla vindpust från klasskampens stormar, i och med vinterns och vårens vilda strejker, för att högeropportunisten skulle slå ut i full blom. Men det blev ingen originell ”variant” utan rätt och slätt den gamla vanliga ekonomistiska visan och det gamla vanliga knäfallet för spontaniteten.

V

Vi kan nu summera under vilka förhållanden som opportunisten framträder som riktning, vilka förhållanden som frambringar en betydande fara för en högeropportunistisk offensiv inom den revolutionära rörelsen och som oundvikligen leder till splittring som den enda vägen till reorganisering av de revolutionära styrkorna på en marxist-leninistisk grundval. Förekomsten av proletariserad småbourgeois, karriäransuckna skikt ur arbetarklassens led som klättrar i den privata och statliga förvaltningen, trycket från den borgerliga ideologin är förhållanden som är gemensamma för alla kapitalistiska samhällen i vår tid. Under lång tid av ”fredlig” kapitalistisk utveckling och en därav oundviklig bindning till den borgerliga legalismen, en period av det slag som vi just nu genomlevt i vårt land, förstärks denna allmänna tendens till opportunism.

När sedan den revolutionära organisationen, som i KFML:s fall, inom sina led till största delen har radikala intellektuella och folk ur de arbetandes toppskikt inte bara i organisationen som helhet utan också i sin ledning, så är faran för opportunism mycket stor. Och denna fara blir än större när organisationen, som i KFML:s fall, mitt under en vändning i klasskampen (den illegala strejkvågen) upplever en kraftig breddning på grund av livlig medlemstillströmning, framförallt av radikala intellektuella, samtidigt som skolningen av de nya ”rekryterna” genom frånvaron av intern teoretisk och ideologisk diskussion är under all kritik. Resultatet kan bara bli ett: en kraftig opportunistisk högergir. Allting har, till stor del beroende på den nuvarande akademikerkläckens fullständigt inkompetenta sätt att leda förbundet, varit bäddat för att en sådan här situation skulle uppstå.

VI

I den nu pågående kampen mot högeropportunisterna inom förbundet har marxist-leninisterna på ett påtagligt sätt fått lära sig hur dessa herrar arbetar politiskt och vilka metoder de använder i kampen mot marxist-leninisterna. Inte heller i detta avseende skiljer de sig från sina historiska föregångare.

Låt oss lyssna till vad Lenin har att säga om detta:

”När det talas om kamp mot opportunisten, så bör man aldrig glömma karaktärsdragen hos våra dagars opportunism på alla möjliga områden: dess obestämbarhet, oklarhet, ogripbarhet. På grund av sin natur undviker opportunisten alltid att ställa en fråga bestämt och definitivt, han försöker

finna en medelväg, slingra sig som en orm mellan ståndpunkter som utesluter varandra och bemödar sig att "vara ense" med den ena såväl som den andra samt reducerar sina menings-skiljaktigheter till rättelser, till tvivel, till goda och menlösa önskningar o s v o s v." (V. I. Lenin: Ett steg framåt, två steg tillbaka, Valda verk I:1. sid 609.)

Gnistan 9/70 och 10/70 är skolexempel på hur högeropportunisterna "försöker finna en medelväg, slingrar sig som en orm mellan ståndpunkter som utesluter varandra och bemödar sig att 'vara ense' med den ena såväl som den andra" (Lenin).

Efter den hårda kritiken från marxist-leninisterna av 8/70 där den reformistiska tesen att en röst på KFML "är ett viktigt steg mot ett socialistiskt Sverige" för högeropportunisterna i 9/70 fram den marxist-leninistiska uppfattningen och den revisionistiska sida vid sida. I artikeln "Bortkastade röster och väl använda röster" kan man finna följande två oförenliga påståenden: " ... arbetarklassens och folkets livsfrågor (vad nu detta är?) avgörs inte i riksdagen. . ." och "Om KFML:s röster blir många nog, får de dessutom direkt inflytande på politiken".

När marxist-leninisterna protesterade mot att högeropportunisterna gjorde skattefrågan till "en av de väsentligaste" i KFML:s valkampanj och förde fram parollen "Bort med momsen" som huvudparoll försökte renegaten och högeropportunisten Holmberg att "vara ense med den ena såväl som den andra". Genom att på valnumrets första sida ta in en artikel om skattefrågan men ge den en "radikal" utsmyckning för att samtidigt kunna "vara ense" med marxist-leninisterna. Samma metod ligger bakom artiklarna om polisapparaten i 10/70. Sida upp och sida ner med artiklar om våldsapparaten utan att nämna ett ord om vad som är huvudfrågan i dag: om man, som högeropportunisterna vill, ska stödja monopolkapitalets bandhundar i deras vädjan om högre löner eller om man som marxist-leninisterna ska uppmana dem att söka ett nytt, "hederligt" jobb och vägra varje ekonomiskt anslag till våldsapparaten.

Men högeropportunisterna, särskilt dess intellektuella variant, har också andra simplare, men inte desto mindre påtagliga kännetecken. Stalin skriver:

"Om man samlar ihop sådana drag som politisk karaktärslöshet, kamp om platser, ostadighet, principlöshet och andra liknande, så får man ett slags allmän egenskap – *intellektuell vacklan*, som främst de intellektuella lider av. Det är klart, att det intellektuella vacklandet är just den grund- (basis), på vilken "kamp om platser", "principlöshet" och dylikt uppstår. De intellektuellas ostadighet är betingad av deras läge i samhället. Det är så vi förklarar partisplittringen" (J. Stalin: Svar till "Socialdemokraten", sid 58-59)

Vi kallar det för principlöshet när någon, som Bo Gustavsson på avdelningsmötet i Göteborg den 11/10, ena stunden kallar oss för anarkister och trotskister och andra stunden tar på sig prästminen och vädjar om enhet.

Vi kallar det för principlöshet när högeropportunisterna i förbundsledningen under ett år, i fråga efter fråga, bryter mot den demokratiska centralismen för att sedan när marxist-leninisterna vägrar följa dem på deras socialdemokratiska stråt börjar skrika om stadgar, paragrafer, enhet och demokratisk centralism.

Vi kallar det för karaktärslöshet när högeropportunisterna, livrädda för att medlemmarna utifrån faktamaterial ska ta upp en *politisk* diskussion om de två *politiska* linjerna i förbundet, undertrycker varje steg i den riktningen och istället ägnar sig åt ryktesspridning, lögn och förtal, rent sensationsmakeri utan någon anknytning till verkligheten. Så, t.ex., sprider högeropportunisterna i Umeå ut att göteborgsavdelningens styrelse skulle slå medlemmarna med batonger. Fjollan M. Pettersson i Clartés AU och medlem i stockholmsavdelningen påstår att göteborgsavdelningens styrelse sprider internt material till de borgerliga tidningarna mot kontant betalning. P. Emsheimer, ordf. i Clarté och drivande högeropportunist, påstår på ett medlemsmöte i Stockholms Clartésektion att medlemmarna i göteborgssektionen är "förtryckta", osv osv.

Vi kallar det för ”kamp om platser” när som ordförandena i Skellefteå, Örebro och Lunds avdelningar för en hägrande plats i den högeropportunistiska förbundsledningen returnerar material från göteborgsavdelningen utan att rapportera till medlemmarna. Allt på direktiv från högeropportunisterna i förbundsledningen.

Sådan är högeropportunisternas arsenal i kampen mot marxist-leninisterna. Den förslår kanske en tid. Men när medlemmarna kräver korten på bordet för att kunna diskutera ut vad som är rätt och fel i politiken, då är klockan slagen för dessa småpåvar. Då kommer alla dessa lögnare som de nu tror är ett vapen i kampen mot marxist-leninisterna att vändas mot dem själva och slå ner dem med tredubblad styrka. Ty alla ärliga klasskämpar kommer då att förstå att alla dessa lögnare och allt detta förtal av högeropportunisterna använts som en rökridå bakom vilken de prånglat ut sin högeropportunistiska smörja, som ett medel att undergräva förtroendet för dem, som för en principfast marxist-leninistisk linje.

VII

Högeropportunismen inte bara avvärjar och splittrar den revolutionära organisationen och sprider politiskt förfall bland arbetarklassen. Den ger dessutom näring åt en annan politisk avart inom arbetarrörelsen: anarkism. Lenin kunde konstatera:

”Anarkismen har inte sällan utgjort ett slags bestraffning för arbetarrörelsens opportunistiska försyndelser.” (V. I. Lenin: Radikalismen – kommunismens barnsjukdom, Valda verk II:2, sid. 366)

Detta gäller allmänt. Men under vissa betingelser är faran för att högeropportunismen ska ge upphov till anarkistiska strömningar särskilt stor. Det är fallet i tider av uppsving för arbetarklassens kamp, och kampen på universitet och skolor. Kampen mot opportunismen, säger Lenin får

”För närvarande, då den internationella arbetarrörelsen visar symptom på en djupgående jäsning och vacklan, då opportunismens ytterligheter, den ”parlamentariska idiotismen” och den kälkborgerliga reformismen gett upphov till motsatta ytterligheter, till den revolutionära syndikalismen – ... en alldeles särskild betydelse.” (V. I. Lenin: Förord till ryska översättningen av boken ”Brev från J.F. Becker, J. Diezgen, F. Engels, K. Marx och andra till F.A. Sorge och andra, SSIU band 18-19, del 2, sid. 570)

För närvarande upplever vi i vårt land en sådan ”jäsning och vacklan” som Lenin talar om. Därför har den högeropportunistiska politik som småborgarskapet i förbundsstyrelsen påtvingade KFML i gruvarbetarstrejken inte bara ryckt undan mycket av det förtroende för KFML som fanns vid gruvorna före strejken utan också möjliggjort en framstöt där av det med trotskisterna (en typisk anarkistisk gruppering) lierade Fria Fackföreningsfolket (en typisk syndikalistisk gruppering). Samma tendens visar sig tydligen också för närvarande bland de radikala intellektuella i Stockholm och Uppsala – två hårdar för den intellektuella högeropportunismen – eftersom tidskriften Clarté så panikartat beslutat sig för att ägna en hel artikelserie åt trotskismen.

Det är omöjligt att framgångsrikt kunna bekämpa den småborgerliga anarkismen utan att samtidigt bekämpa högeropportunismen. Att idag skoningslöst bekämpa högeropportunismen inom KFML och återföra det till dess grundsatser innebär samtidigt att undanrycka den grogrund som trotskismen för närvarande till större delen livnär sig på.

VIII

De historiska erfarenheterna av kampen mot högeropportunismen och våra egna erfarenheter ger oss möjlighet att dra lärdom för framtiden och lägga upp en taktik för dess bekämpande. Marxist-leninisternas ständiga och oförsonliga kamp mot opportunismen har, som Lenin framhållit, en väldigt betydelse för arbetarklassens revolutionära skolning. Lenin skriver:

”Att klargöra för massorna det oundvikliga och nödvändiga i att bryta med opportunisten, att skola dem till revolutionen genom skoningslös kamp mot opportunisten ... det är den enda marxistiska linjen inom den internationella arbetarrörelsen.” (V. I. Lenin: Imperialismen och splittringen inom socialismen, SSIU, band 18-19, del 2, sid. 609)

Och just därför är det alla marxist-leninisters plikt att utåt bryta med högeropportunisterna. Idag betyder det att delta i spridandet av Klasskampen och Proletären.

Men inte bara för massornas politiska fostran är kampen mot opportunisten av avgörande betydelse. Det gäller också för deltagarna i den revolutionära rörelsen.

”I kamp mot vilka fiender inom arbetarrörelsen växte bolsjevismen fram, stärktes och härdades? För det första och framför allt i kampen mot opportunisten ... det var naturligtvis bolsjevismens huvudfiende inom arbetarrörelsen. Denna fiende förblir även huvudfienden i internationell skala. Åt denna fiende ägnade och ägnar bolsjevismen framför allt sin uppmärksamhet.” (V. I. Lenin: Radikalismen – kommunismens barnsjukdom, Valda verk II:2, sid. 365)

När det gäller kamp mot opportunisten så är det framför allt de inom de revolutionära organisationerna verkande faktorerna som kan angripas. Åtgärder kan vidtagas på i huvudsak fem områden.

För det första i fråga om ledningen. Alla ledande organ: arbetsutskott, förbundsstyrelse, avdelningsstyrelse och redaktion o s v ska som regel bestå av en majoritet av arbetare. Endast i undantagsfall kan de radikala intellektuella utgöra majoritet. Stalin skriver i det han citerar Lenin:

”Men Lenin säger: I en kommitté ... såvitt möjligt ingå alla de främsta ledarna från arbetarklassen, från arbetarnas egna led, d v s inte bara i alla organisationer utan också i kommittén, (det ledande organet, vår anmärkning) bör de avancerade arbetarna överväga”. (J. Stalin: Svar till ”Socialdemokraten”, sid. 63.)

För det andra i fråga om rekryteringen. Rekryteringsverksamheten måste inriktas på att vinna de bästa representanterna ur arbetarklassen samtidigt som organisationen är återhållsam med intagande av radikala intellektuella och småborgerliga klasselement. Detta kan ske utan att intagningskraven sänks. Lenin skriver i denna fråga:

”Och därför är det vår plikt, om vi vill förbli socialister, att stiga *längre ner* och *djupare*, till de verkliga massorna: här har vi hela betydelsen av kampen mot opportunisten och hela innehållet i denna kamp”. (V. I. Lenin: Imperialismen och splittringen inom socialismen, SSIU band 18-19, del 2 sid. 608.)

För det tredje i fråga om intaget och skolningen. En revolutionär rörelse kan inte växa på bredden, framför allt om det sker hastigt, utan en viss sänkning av den politiska nivån. Därför bör som regel en alltför snabb ansvällning av kadern undvikas. Det enda sättet att komma tillrätta med detta problem i allmänhet är att skola inte bara nya medlemmar i en grundcirkel, utan bedriva ständigt pågående skolning i anslutning till de uppgifter kampen ställer på det ideologiska och teoretiska området och ha för vana att ständigt återvända till och noggrant studera klassikerna.

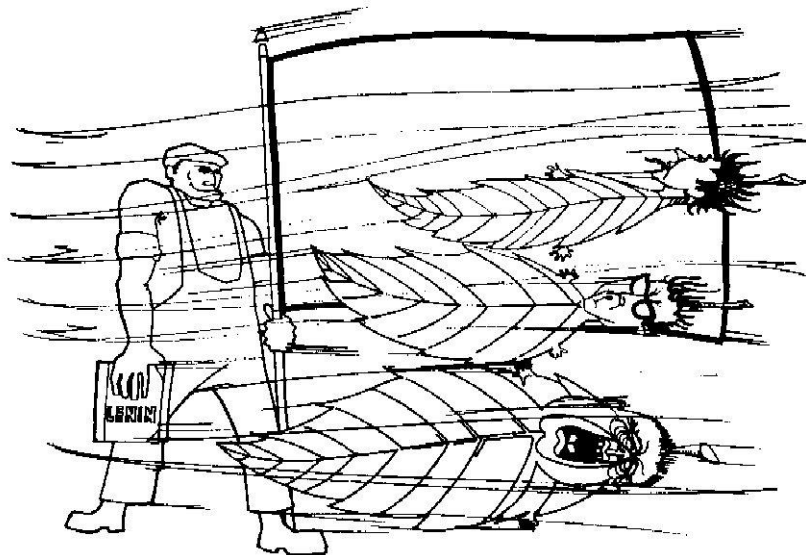
För det fjärde kan organisationen omöjligen tillåta att inom sina led hysa opportunist, av vad slag de månde vara. Det är den marxist-leninistiska ståndpunkten. Stalin skriver:

”Teorin om att ”övertvinna” de opportunistiska elementen genom en ideologisk kamp inom partiet, teorin om att ”likvidera” dessa element inom ramen för ett parti är en rutten och farlig teori, som hotar att döma partiet till förlamning och kroniskt sjukdomstillstånd, hotar att låta partiet frätas sönder av opportunist ...” (J. Stalin: Om leninismens grunder i Leninismens problem sid. 111).

Och därför förhåller det sig så att partiet stärks endast ”genom att det rensar ut opportunistiska element” (Stalin).

För det femte att i det revolutionära arbetet på ett skickligt sätt förbinda de legala och illegala kampformerna för att förhindra att en slentrianmässig bindning till den borgerliga legaliteten omärkligt ska växa fram inom organisationen.

Detta är de viktigaste lärdomarna av kampen mot opportunisten. Må de bli till ett oövervinneligt vapen i kampen för att fullständigt krossa den intellektuella högeropportunistiska riktningen inom förbundet.

Opportunisterna i det gamla KFml – Bo Gustavsson m fl – blåser bort i klasskampens vindar

Den "praktiske" Bo Gustafsson och de "sektaristiska" marxist-leninisterna (Klasskampen 4/70)

Av Frank Baude

Borgerligheten i Europa spelar idag en rakt igenom reaktionär roll. Så även i Sverige. Dess progressiva uppgifter är sedan decennier tillbaka slutförda. Därför är kamrat Sta lins ord från 1952 idag om möjligt ännu mer tillämpliga:

"Principen om människornas och nationernas likaberättigande har trampats under fötterna, den har ersatts med principen om fullständiga rättigheter för den exploaterade minoriteten av medborgarna. De borgerligt-demokratiska friheternas fana har kastats överbord. Jag tror att ni, representanter för de kommunistiska och demokratiska partierna, bör höja denna fana och föra den vidare, om ni vill samla folkets majoritet kring er. Det finns ingen annan som kan höja den" (Stalin: Tal vid Sovjetunionens kommunistiska partis 19 kongress).

De borgerliga eller småborgerliga partierna har idag inget verkligt stöd av folket bakom sig, inga massor till vilka de kan appellera för utomparlamentariska aktioner. Detta är fakta som varje kommunist med nödvändighet måste beakta när frågan om enhetsfronter i olika frågor diskuteras. Vidare att det för en enhetsfronts genomförande av sina uppgifter, måste finnas ett härdat kommunistiskt parti i ledningen, om enhetsfronten ska gagna den största klassens intressen – *arbetarklassen*.

Vi kommunister ställer i varje politisk fråga problemet så:

För vilken klass' intressen, enhet med vem, för vad?

Så ställde Lenin problemet i det tsaristiska Ryssland när han talade för en enhetsfront med bourgeoisin, för den borgerliga demokratins införande och tsardömet's störtande. Lenin insåg

begränsningen av denna enhetsfront. I och med att uppgiften var genomförd blev inställningen till borgerligheten en antagonistisk motsättning.

”Det kommer en tid, då kampen mot det ryska självhärskardömet är slutförd, då den demokratiska revolutionens epok är förbi — då blir det också löjligt att tala om proletariats och böndernas 'enhetliga vilja', om den demokratiska diktaturen osv. Då kommer vi omedelbart att ta upp tanken på proletariats socialistiska diktatur och utförligare behandla den. Men nu måste den ledande klassens parti på det mest energiska sätt sträva till den demokratiska revolutionens seger över tsarismen.” (Lenin: *Samlade skrifter i urval* band 5 sid 119)

För oss svenska kommunister är det huvuduppgift idag att skapa en kampstab, en ledning och en samordnare av klasskampen i alla dess former — ett revolutionärt kommunistiskt parti — en ledning för den ”ledande klassen”.

För kommunister gäller det också att sammansmälta varje konkret kampuppgift med propaganda och agitation för socialismens nödvändighet. Tag varje fråga och hamra och banka utifrån den konkreta frågeställningen in i arbetarklassens medvetande nödvändigheten och det oundvikliga av en våldsam socialistisk revolution. Och lär ut den grundläggande sanningen i marxismen, att arbetarklassen själv måste gå i spetsen under ledning av sitt parti — det kommunistiska partiet. Lenin säger om denna fråga:

”Vilken är den marxistiska teorins första och viktigaste 'grundpelare'? Den att proletariatet är det moderna samhällets enda konsekvent revolutionära klass och därför går i spetsen för varje revolution.” (Lenin: *Samlade skrifter i urval* band 12 sid 297)

Det är således två sanningar vi för fram i frågan om hur största möjliga antal partilösa och andra ska kunna dras in i kampen genom enhetsfronter:

1. *arbetarklassen måste ha ledningen inom fronten*
2. *arbetarklassen måste ha en egen ledning för sin kamp, ett revolutionärt proletärt kommunistiskt parti*

Låt oss se på de frågor där de olika linjerna står mot varandra inom KFML i frontpolitiken. Å ena sidan de revolutionära kommunisterna marxist-leninisterna, å den andra högeropportunisterna.

DFFG och valet

Inför riksdagsvalet föreslog marxist-leninisterna inom KFML att vi inom DFFG skulle arbeta för att fronten intog en ståndpunkt som var förenlig med den proletära internationalismen. Inom DFFG borde detta inte vara svårt då KFML hade en stor del av sina medlemmar i fronten och dessa besatte många viktiga poster där. Om dessa medlemmar i KFML som arbetade inom fronten hade agerat som kommunister, skulle de ställt sig bakom det förslag som marxist-leninisterna reste och som gick ut på följande:

1. Det grundläggande för de deltagande partierna i riksdagsvalet, KFML undantaget, är att de är kapitalismens partier. Det grundläggande är att de vill bevara kapitalismens ekonomiska system. Ett system som idag med Lenins ord är inne i sitt imperialistiska skede
”Imperialismen som kapitalismens högsta stadium” (Lenin)

Vi kommunister skulle i valet — även genom fronten — fört ut till arbetarklassen och andra progressiva att krig är oundvikligt så länge kapitalismen består. Vi skulle slagit fast — även genom fronten — att ”För att avskaffa krigens oundviklighet måste man förint imperialismen.” (Stalin: *Socialismens ekonomiska problem i SSRU* sid 36)

Detta gäller alla krig och i synnerhet kriget i Sydostasien. Det gäller all imperialism, även den svenska. Ty som Lenin säger om den proletära internationalismen:

”Internationalism i handling kan det finnas en och endast en: nämligen att självupppoffrande arbeta för den revolutionära rörelsens och den revolutionära kampens utveckling i *det egna landet* samt understödja (med propaganda, sympatityttringar och materiellt) *samma kamp*, samma linje och *endast den i alla länder utan undantag*”. (Lenin: *Samlade skrifter i urval* band 17 sid 10)

Det är linjen för revolutionärer. Lenin utvecklar den än mer i polemik mot reformister och revisionister när han skriver:

”Alla småborgare, alla förslöade och okunniga bondgubbar resonerar just så, som renegaterna Kautsky, Longuet, Turati & Co, alltså: fienden har inträngt i mitt land, allt annat angår mig inte.

En socialist, en revolutionär proletär, en internationalist resonerar på ett annat sätt: krigets karaktär (vare sig det är reaktionärt eller revolutionärt) är inte beroende av, vem som angripit och i vems land 'fienden' står, *utan av vilken klass kriget föres* och av den politik som fullföljes genom det ifrågavarande kriget. Om detta krig är ett reaktionärt imperialistiskt krig, d.v.s. ett krig som förs av två världsomfattande grupper av den imperialistiska, erövringslystna, rovgiriga, reaktionära bourgeoisin, så blir varje bourgeois (t o m i ett litet land) delaktig i plundringen, och det är min uppgift som representant för det revolutionära proletariatet att förbereda den *proletära världsrevolutionen* såsom den *enda* räddningen undan världskrigets fasor. Jag får inte bedöma saken ur 'mitt' lands synpunkt (ty så tänker en ömklig och idiotisk nationalistisk småborgare, som inte förstår att han är en leksak i den imperialistiska bourgeoisins händer), utan ur den synpunkten, att *jag måste delta* i att förbereda, propagera och påskynda den proletära världsrevolutionen. Detta är internationalism, detta är internationalistens och den revolutionäre arbetarens, den verkliga socialistens uppgift”. (Lenin: *Samlade skrifter i urval* band 12 sid 211)

2. Vi kommunister skulle — även genom fronten — i valet påvisat hur ord och handling går isär hos de övriga i valet deltagande partierna.

3. Vi kommunister skulle — även genom fronten — med en revolutionär analys bevisat omöjligheten i att samtidigt stödja något av de i valet deltagande partierna (undantagandes KFML) och Vietnams folk.

4. Vi skulle propagerat — även genom fronten — att *maximalt* stöd åt Vietnams folk innebär kapitalismens krossande i vårt eget land eller som ledaren för PAIGC, Amilcar Cabral från Portugisiska Guinea uttryckte det:

”Bästa sättet att visa oss solidaritet är att ni börjar slåss mot imperialismen i Europa. I ert eget land. Att sända oss medicin är också bra, men bara en andrahandsfråga. Det kan jag förresten lova, att tar ni i morgon till vapen mot imperialismen i Europa, då ska vi sända er medicin också.”

En uppmaning från fronten att stödja KFML i valet hade inte, som högeropportunisterna hävdar, ”försvagat fronten”. Tvärtom. Det hade stärkt fronten i det att den då fullt ut ställt sig på den proletära internationalismens ståndpunkt. Vår uppgift, kommunisters uppgift, är inte att enbart sprida propaganda kring kriget i Sydostasien, inte heller enbart att understödja materiellt. ”Vår uppgift är inte att förklara världen utan att förändra den” (Karl Marx)

Högeropportunisterna säger sig i ord vara socialister och de säger sig i ord vara proletära internationalister, men deras handlande, deras praktik, visar något helt annat. Och för att teoretiskt rättfärdiga sin halvhjet, sin obeslutsamhet och vacklan, har högeropportunisternas ”chefsideo-log” Bo Gustafsson lanserat den ”tredje ideologin” den ”anti-imperialistiska ideologin” (Marxistiskt Forum nr 2/68). Denna småborgerliga fras finns även inskriven i DFFG:s program. Här lyckas man alltså dels få bort frågan om arbetarklassens ledande roll, dels få en gemensam ideologi oberoende av klasstillhörighet. Försöket är inte vidare originellt och inte heller nytt. Reformister har i alla tider försökt att predika samhörighet mellan klasserna. Samtidigt har de på det mest energiska sätt bekämpats av marxister för sina ideologiska taskspelarknep.

”Låt oss klargöra saken närmare. I våra dagar kan det finnas endast två slags ideologi: den borgerliga och den socialistiska. Skillnaden mellan dem ligger bl.a. däri att den förstnämnda, d.v.s. den borgerliga ideologin, är betydligt äldre, betydligt mera spridd och djupare rotad i livet än den senare, att man stöter på de borgerliga åsikterna i alla vinklar och vrår, både i egen och främmande miljö, medan däremot den socialistiska ideologin bara tar sina första steg, bara håller på att bryta sig väg”. (Stalin: Kort om meningsskiljaktigheterna i partiet, sid 13.)

Någon större tankemöda behövdes inte från förespråkarna för den riktning som talar om den ”anti-imperialistiska ideologin”. Kritikerna av den ortodoxa marxismen för in det bestående samhällets ideologi i arbetarrörelsen och Lenin säger om detta:

”Till sitt innehåll behövde denna riktning inte utvecklas och utformas: den överfördes direkt från den borgerliga litteraturen till den socialistiska”. (Lenin: *Valda Verk band 1* del 1 sid 155.)

Den riktning inom arbetarrörelsen som talar om den tredje ideologin är dömd att gå under, ty den utgår inte från någon bestämd bas, inte från någon bestämd klasstänkande. Endast en kort tid kan Gustafsons småborgerliga virrigheter ställa till en del förvecklingar ty strategiskt är han och hans ideologi dömd till förstelning. Därför att:

”I klassamhället lever en var som medlem av en särskild klass, och varje slag av tänkande är utan undantag stämplat med en klassmärke.” (Mao Tsetung: *Citatboken* sid 13).

Bo Gustafsson har läst de marxistiska klassikerna, han vet hur Marx, Engels, Lenin, Stalin och Mao Tsetung ser på denna fråga och om Bo Gustafsson till äventyrs skulle varit tvivlande borde han ha rådfrågat klassikerna, i stället för att lita till sitt eget förstånd. Men så ligger saken inte till. Han är ute i andra syften. Som den borne opportunisten sätter han upp fingret och känner vart det blåser, därefter inrättar han sitt agerande. Låt oss kort ägna några rader åt kommunisternas agerande inom DFFG.

Under 60-talet började en anti-imperialistisk inställning göra sig gällande i Sverige. Främst var det studerande och intellektuella som av olika anledningar upprördes av USA-imperialismens bestialiska handlingar i Vietnam. Klassbasen för dem som deltog i protesterna var mycket flytande. Klart var att arbetarklassen inte hade ledningen i detta arbete vid starten.

Eftersom det anti-imperialistiska arbetet fångade många med en småborgerlig inställning var det naturligt att de borgerliga eller småborgerliga partiernas ungdomsorganisationer i ord sade sig vara mot USA:s krig i Vietnam. Efterhand som DFFG organisatoriskt blev fastare i formerna befestades denna småborgerliga inställning om stödet till det vietnamesiska folket. Visserligen många gånger under militanta former men ändå inom det bestående samhällets ramar. Frågan om stödet till Vietnams folk ställdes aldrig klassmässigt och den tredje ideologin, tesen om den ”anti-imperialistiska ideologin”, blev knäsat inom organisationen. Välsignad av KFML med chefsideologens samtycke.

1 praktiken blev det att ställa krav på den socialdemokratiska regeringen om att det utlovade stödet till Vietnam skulle utbetalas och annat i den stilen. Det ansågs också mycket tillfredsställande ur frontens intressen om medlemmar inom fronten arbetade inom olika partier för Vietnams sak. Det var en småborgerlig internationalism som DFFG gjorde sig till tolk för.

”Kautskys och mensjevikernas internationalism består således däri, att man av den imperialistiska borgerliga regeringen kräver reformer, men fortsätter att understödja den, fortsätter att understödja det krig denna regering för tills alla krigsförande antagit parollen: inga annexioner och kontributioner. En dylik uppfattning har upprepade gånger uttalats såväl av Turati, som av kautskyisterna (Haase o a) och Longuet & Co., som förklarade, att det var för 'fosterlandets försvar'. Teoretiskt innebär detta en fullständig oförmåga att skilja sig från socialchauvinisterna och en fullständig förvirring i fråga om fosterlandsförsvaret. Politiskt betyder det att utbyta internationalism mot

kätkborgerlig nationalism, att övergå till reformismen och att förneka revolutionen.” (Lenin: *Samlade skrifter i urval*, band 12, sid 204)

Förnekat revolutionen som det största stöd den svenska arbetarklassen kan ge världens kämpande folk har även Bo Gustafsson och hans drabanter inom KFML gjort i DFFG.

Vi marxist-leninister försmår att hemlighålla våra åsikter och avsikter. Vi ser det som en mycket viktig sak att propagera vår linje inom DFFG. Maximalt stöd åt världens kämpande folk och det största slaget mot imperialismen är att störta kapitalismen i vårt eget land i en våldsam socialistisk revolution.

Det är en omöjlighet att *samtidigt* stödja det kapitalistiska Sverige och Vietnams folk.

Bo Gustafsson och de andra högeropportunisterna vill med sin tredje ideologi dra tillbaka den anti-imperialistiska rörelsen och göra den godtagbar för den i vårt land härskande klassen.

Samma inställning har de i nästa fråga vi ska behandla.

Röd Front

När marxist-leninister 1967 började att fränkänna de socialdemokratiska ledarna rätten att tala i arbetarklassens namn, och började anordna revolutionära demonstrationståg på arbetarklassens egen högtidsdag 1 maj, så gjordes det under parollerna: Kamp mot monopolkapitalet, Kamp mot klassarbetet, Kamp mot imperialismen och För socialismen. Deltagandet var 1967 ganska blygsamt, men under de följande åren har allt fler sökt sig till de revolutionära demonstrationstågen med de från 1967 oförändrade parollerna. Under denna tid har även KFML vuxit kvantitativt. Många avdelningar har lyckats dra in allt fler arbetare i sina led och ändrat på den skeva sociala sammansättning som KFML hade vid bildandet 1967, då en allt för stor del av medlemmarna kom från de studerandes och intellektuella led.

Alla avdelningar har dock inte varit så framgångsrika i att dra till sig arbetare, så består t.ex. uppsalaavdelningen inte av mer än högt räknat 5% från arbetarklassen. Till stor del beror detta med säkerhet på den politik som KFML i Uppsala gjort sig till tolk för under ideologisk ledning av Bo Gustafsson.

Så inbjöd t.ex. denna avdelning öppet borgerliga organisationer, som Centerns Ungdomsförbund och liberala organisationer att delta i Röd Front.

Första maj är av tradition och hävd arbetarklassens mönstringsdag. 1 maj har arbetarna sedan arbetarrörelsens genombrott demonstrerat denna dag. Under senare år då socialdemokratin lagt sin förklarande hand över tågen och då klassarbetspolitiken blivit allt mer uppenbar har många klass-medvetna arbetare uteblivit, liksom under kriget då socialdemokratin inbjöd borgerliga organisationer och gjorde 1 maj till så kallade, medborgardemonstrationer eller medborgartåg. Det var tydligen ett upplivande av de så kallade medborgartågen som föresvävade Gustafsson när han inbjöd de borgerliga organisationerna i nådens år 1970 till Röd Front i Uppsala.

KFML i Uppsala sade sig bryta med de klassarbetande sossarna och slog istället sina påsar ihop med Centerns- och Liberala partiets ungdomsförbund! Rent konstifik blir Bo Gustafssons och övriga i förbundsstyrelsen motivering för att inbjuda dessa organisationer. De förklarar helt framt att t.ex. Centerns ungdomsförbund ställer upp under parollen Kamp mot monopolkapitalet, och att detta uppslutande gör dem berättigade att ställa upp i Röd Front tåget.

Om nu centern i Uppsala säger sig vara med på parollen Kamp mot monopolkapitalet, vad vill de då sätta i stället, är det möjligen socialismen, som är det enda alternativet i progressiv riktning? Nej! Ingalunda. Det är i stället en kamp mot monopolkapitalet i bakåtrivande

riktning för att återupprätta det ”gamla kapitalistiska samhället”, för att återföra ekonomin till konkurrenskapitalismen. Eller som Marx och Engels slog fast i Manifestet för över hundra år sedan:

”Medelstånden, den lilla fabrikanten, den lilla köpmannen, hantverkaren, bonden, alla bekämpar bourgeoisin för att skydda sin existens som medelstånd mot undergång. De är alltså icke revolutionära utan konservativa. Än mer, de är reaktionära, ty de söker vrida historiens hjul tillbaka.” (Marx, Engels: *Kommunistiska Manifestet*)

Bo Gustafsson var villigt med på noterna att fimpa av den helt avgörande parollen För socialismen, för att få med småborgerliga organisationer i det revolutionära tåget. Följaktligen blev det eller inget revolutionärt tåg. Följaktligen har Uppsalaavdelningen svårt att övertyga arbetarna i staden om vikten att bli med i KFML. De anser väl helt riktigt att det räcker med de småborgerliga organisationer som redan finns. Opportunisten Gustafsson sätter kvantitet före kvalitet, men det räcker inte att endast vara emot socialdemokratins politik, man måste vara för en annan politik som för arbetarklassen betyder ett steg framåt. Gustafssons förstamajfirande betyder för arbetarklassen ett märkbart steg tillbaka, om möjligt ett öppnare klassarbete än det som socialdemokraterna visar på arbetarklassens högtidsdag.

Första maj är arbetarklassens mönstringsdag inte småborgarnas. 1 maj 1890 skrev F. Engels ett nytt förord till manifestet, däri säger han bl.a. följande:

”Ty idag, när jag skriver dessa rader, håller det europeiska och amerikanska proletariatet mönstring med sina för första gången mobiliserade stridskrafter, mobiliserade som en armé, under en fana och för ett närmaste mål: den redan av kongressen i Geneve 1889 proklamerade, lagstadgade åttatimmars normalarbetsdagen. Och denna dags skådespel skall öppna ögonen på kapitalisterna och jordherrarna i alla länder för det faktum, att i dag är proletärerna i alla länder verkligen förenade. Om nu bara Marx stode vid min sida och med egna ögon såge detta!!”

För vårt inre öga kan vi se huru KFML:s ”chefsideo-log” Bo Gustafsson på Vaksala torg i Uppsala ser på de förbiparaderande liberalerna, knätofsprydda centerungdomarna och p-pillerradikala ungsossarna, utbristande:

”Om nu bara Per Garthon stode vid min sida och med egna ögon såge allt detta!” Skämt åsido. Låt oss granska hur högeropportunisterna ser på staten som våldsapparat.

Inställningen till polisen.

I början av sommaren 1970 framställdes krav från poliserna om ”högre” löner och ”bättre arbetsförhållanden”. I 4:de julidemonstrationen i Stockholm skanderades stöd åt polisernas krav, vilket rapporterades i AB dagen efter. Aftonbladet hade i början av juli en intervju med DFFG:s ordförande Ulf Mårtenson där han förklarade att han stödjer polisen i deras rättvisa krav.

Undertecknad, vilken ansåg att den fråga som förts ut om inställningen till polisen, inte borde stå oemotsagd skrev en artikel till Gnistan med ett försök till marxist-leninistisk analys av frågan. Artikeln slog fast polisens roll som en del av statens våldsapparat och att det i dagens läge måste vara helt oriktigt att stödja polismännens krav. På KFML:s arbetsutskotts förslag blev artikeln censurerad och Gunnar Bylin gav i ett brev sin syn på frågan.

Låt oss först se på den marxistiska teorin och praktiken vad det gäller inställningen till polisen och därefter granska Bylins inställning. Marxister har alltid betraktat staten som ett verktyg varmed den härskande klassen upprätthåller sitt herravälde. När det inte går att upprätthålla ”lugn och ordning” med fredliga medel sätter den härskande klassen med hjälp av polisen in våldet som politikens naturliga fortsättning. För att utöva detta våld har alla härskande klasser upprättat sina organiserade utövare av våldet, militären och polisen.

Marxister har alltid ansett att den borgerliga militären och den borgerliga polisen ska krossas och att stöd åt kapitalisternas våldsapparat är ett svek mot arbetarklassen. Våldet är dock inte det enda, och i Sverige inte ens den dominerande sidan av kapitalets starka grepp över arbetarklassen, ty som Lenin säger:

”Ty vi har alltid vetat och upprepade gånger påvisat, att bourgeoisin inte håller sig vid makten endast med våld, utan också med hjälp av massornas bristande medvetenhet deras inrotade vanor, deras förtryck och bristande organisation”. (Lenin *Samlade skrifter i urval* band 10, sid 48)

Vi delar helt och fullt Lenins ståndpunkt och anser att frågan om polisens roll som en del av förtryckarapparaten skulle ha avslöjats av oss i Gnistan. Vi anser också att det skulle vara en bra utgångspunkt för propagandaspridande om statens roll till den i reformismens garn snärjda arbetarklassen. Det skulle ha hjälpt en del av massorna till en högre medvetenhet. Det skulle också givit en riktig beskrivning av staten för en del kamrater inom förbundet som alldeles uppenbart inte begripit den marxistiska teorin i denna fråga. Lenin ansåg att kommunister i det kapitalistiska samhället skulle ställa krav på polisens avskaffande.

Lenin om polisen och den stående hären

”Behöver staten en polis av den vanliga typen och en stående här?”

A. (till höger om kapitalisterna), B. (kadetterna; den samlade bourgeoisin):

'Nödvändigt och ovillkorligen, ty de utgör den enda säkra garantin för kapitalisternas herravälde, och om det visar sig nödvändigt underlättar de – som erfarenheten i alla länder visar – i hög grad återvändandet från republiken till monarkin.'

C. (socialdemokraterna och socialistrevolutionärerna):

'Å ena sidan är de måhända inte nödvändiga. Men å andra sidan – är inte så radikala förändringar för tidiga? För övrigt skall vi tala om saken i kontaktkommissionen.'

D. (bolsjevikerna):

'De är absolut onödiga. Man skall genast och överallt beväpna hela folket, sammansmälta det med milisen och armén: kapitalisterna skall betala arbetarna för de dagar de tjänstgör i milisen.’ (Lenin: *Samlade skrifter i urval* band 10, sid 85-86).

Efter Bylins brev att döma så ansluter han sig närmast till ståndpunkten som företrädes av C. Denna ståndpunkts anhängare är enligt Lenins definition:

”C. (socialdemokraterna och socialistrevolutionärerna). Småägarna, små- och medelbönderna, småbourgeoisin och likaså en del av arbetarna, som underkastat sig bourgeoisins inflytande” (aa sid 82)

Lenins definition passar som hand i handske på Bylin. Låt se vad han skriver. Han avvisar den linje som jag ville föra fram i Gnistan med följande ord:

”Enligt min mening är den linjen inte alls riktig. Statsapparaten rekryterar till polistjänsterna grabbar från tjänstemanna- och arbetarhem till allra största del. De verkställer visserligen statsapparats funktioner men kan för dens skull inte föras till folkets fiender utan massan av poliser måste räknas till de politiskt efterblivna delarna av folket . . . Vi måste stödja massan av polismän, när de nu vänder sig mot den dryga övertid och de låga löner de har och uppmana dem att ta upp kampen mot avtalsverket Under inga förhållanden får vi dock blanda samman och jämställa polismännen med systemet, polismakten”.

1 ett brev från Bylin till undertecknad dagstämplat den 14 juli 1970 finns i sanning märkliga påståenden från en som kallar sig marxist. Visst finns det poliser som måste ”räknas till de efterblivna delarna av folket”, men frågan är om de ens är så efterblivna som Bylin.

Under sin tid i polis-skolan får polismännen mycket klart för sig vad den borgerliga staten väntar sig av dem. De tränas i kravallstrider, attacker och liknande. Den polisman som inte fattar vad det är frågan om måste vara idiot. Faktum är att polismännen i Sverige är en sällsynt reaktionär samling, som helt och klart vet sin uppgift som vakthund åt det bestående samhället. Att märka är att polisen i intet fall protesterat mot dessa sina reaktionära och provocerande uppdrag som de under de senaste åren ådalgats. Det är lönens *storlek* de protesterar mot.

Lägg vidare märke till Bylins helt klasslösa bedömning av "polismännen" i förhållande till polismakten. Detta är en analys som inget har att göra med marxismens sätt att bedöma en företeelse. Vi kommunister skiljer inte på form och innehåll på det mekaniska sätt som Bylin gör. Vi betraktar polismännens objektiva roll i samhället och inriktar vårt handlande därefter. Bylin däremot inbillar sig att genom att stödja polisernas krav, så kan vi politiskt vinna den enskilde polismannen för vår linje. Det betyder:

1. Att Bylin för en rakt igenom ekonomistisk linje, nämligen att poliserna, genom att vi stödjer dem i deras krav, skulle komma till insikt om riktigheten i vårt politiska budskap — socialismen.
2. Att Bylin inte gör någon riktig klassdefinition av den nuvarande polismakten och dess uppgifter.
3. Att Bylin förfäktar den klart anti-marxistiska uppfattningen att man kan skilja på form och innehåll, d.v.s. skilja på polismakten (som till 100% består av polismän) och polismännen.
4. Att Bylin förnekar att politiken, d.v.s. förklarandet av staten, kommer i första hand när det gäller att vinna insteg bland arbetarklassen, och att det viktigaste för KFML i dag är att vinna arbetarklassen för socialismens idéer.
5. Och att i frågan om polisen för oss i första hand gäller att ge arbetarklassen en riktig inställning.

Bylin lägger i dagen en inställning som inte bara är ekonomistisk utan i hög grad även naiv. En inställning som präglas av "att vi stödjer dem så stöder de oss", en inställning som inte har något som helst med marxismen-leninismen att skaffa. Snarare verkar det vara den öppna borgerliga idealismen efter maximen:

"Allt vad I viljan att människorna skola göra eder, de skolen I och göra dem;" (Matt 7:12)

Innan det är tid för en sammanfattning, några ord om en ny enhetsfront, som ingåtts efter det att jag blivit utesluten ur KFML.

Enhetsfronten mot EEC

Sedan decennier tillbaka är den icke socialistiska delen av världen uppdelad mellan de imperialistiska länderna. Kampen mellan de imperialistiska länderna bedrivs med olika medel. När inte tullunioner, karteller, truster av olika slag och avtal mellan de imperialistiska regeringarna räcker till för att behärska världen, löses motsättningarna med politikens fortsättning med andra medel — krig. De största exemplen på detta är första och andra världskriget.

I ljuset av denna marxist-leninistiska definition ska EEC analyseras. Den västtyska och franska imperialismen är de ledande europeiska nationerna. För att befästa sina marknader och erhålla maximala profiler skapas det överstatliga EEC. Till denna sammanslutning vill det svenska monopolkapitalet ansluta Sverige därför att de finner det fömånligt för sin

ekonomiska utveckling. EEC är en logisk följd av den imperialistiska utvecklingen och ett resultat av den kapitalistiska samhällsordningen.

Vad är alternativet till EEC och den kapitalistiska internationalismen den borgerliga nationalism som inte känner något fosterland, utan är beredd att sälja det för profitens höjande med några kronor.

Låt se hur högeropportunisterna ställer frågan?

Under parollerna: ”Nej till EEC” och ”Ja till nationell självbestämmanderätt” har KFML och Clarté bildat ”enhetsfront” med socialdemokratiska studentklubben, centerns ungdomsdistrikt i Stockholm, VPK och en del andra småborgerliga organisationer. En demonstration genomfördes den 10 november i Stockholm och en resolution antogs av de medverkande organisationerna som helt gick i stil med parollerna ovan.

Parollerna kan skenbart verka vara helt klasslösa. Men vid närmare granskning visar de sig vara rakt igenom småborgerliga paroller. Ty vad sätter de istället för EEC. Jo den öppna socialchauvinismen. VPK en av de deltagande organisationer i ”enhetsfronten”, skriver i ledaren i AT nr 86/70 följande:

”Även om herr Sträng kan förefalla allt för myndig och övermaga ibland så är dock hans regemente att föredra framför EEC-byråkraternas”. På samma linje går högeropportunisterna inom KFML. Marxistiskt forum har givit ut en temaskrift med namnet, EEC-monopolens gemenskap. Skriften, som är skriven av högeropportunisterna, uppehåller sig vid att förklara vad verkningarna av EEC kommer att bli (även detta är bristfälligt). Skriften översvämmas av floskler liknande denna ”Resultatet av en fri invandring blir att en effektiv fackföreningspolitik är omöjlig. 1 praktiken kommer alla stridsåtgärder att stoppas.”

Låt oss granska den första meningen och låt oss dela upp den i två frågor.

1. Problemet ställs som om inte kapitalisterna *redan nu* hade en fri import av utländsk arbetskraft. Faktum är ju att kapitalisterna endast behöver kräva av regeringen så får de tillstånd att importera arbetare. Så har t.ex. Volvo i Göteborg över 50% utlänningar vid Volvo-Torslandaverken, ca 25 000 finländare arbetar i Västsverige inom textilindustrin och inom restaurangfacket är det väl nästan tivelaktigt om svenskarna utgör 20% av de anställda. Varven i Göteborg behöver arbetskraft och kommer med säkerhet få tillstånd att ta in utländsk sådan.

Andra delen av meningen, ”en effektiv fackföreningspolitik är omöjlig”. Om man med effektiv fackföreningspolitik menar den politik som bedrivs *inom* de fackliga organisationer så är en ”effektiv” politik redan idag omöjliggjord genom socialdemokraternas centralisering av den fackliga rörelsen, med den benägna hjälp de haft i detta sitt värv av högeropportunisternas ”enhetsfrontsbröder” inom VPK.

2. Den sista meningen i citatet är rent defaitistiskt, samt vilseledande. Idag har genom socialdemokratins politik i fackföreningarna alla stridsåtgärder stoppats *inom* den fackliga politikens gränser i vårt land. Däremot kan kapitalisterna *aldrig* stoppa arbetarklassens stridsåtgärder när arbetarna går till kamp. Hamn- och gruvarbetarna visade vägen och göteborgsavdelningen av KFML följde upp denna kamp med den av högeropportunisterna förhånade parollen ”Leve de vilda strejkerna — Framåt mot den socialistiska revolutionen”.

Till frågan om socialismen återkommer jag i sammanfattningen.

I Gnistan nr 10/70 tar man upp frågan om EEC. Samma linje, och där skriver högeropportunisterna ”*EEC ska stifta lagar för oss*”. 1 vems namn talar Gnistan? Mig veterligen har den svenska arbetarklassen *aldrig* varit med och stiftat några lagar i vårt land. Den saken har kapitalisterna och deras hantlangare skött om under den kapitalistiska epoken.

”Men tvista icke med oss genom att med edra borgerliga föreställningar om frihet, bildning, kan bedöma avskaffandet av den borgerliga egendomen. Edra idéer är själva produkter av de borgerliga produktions- och egendomsförhållandena, *liksom er rätt blott är er till lag upphöjda klassvilja* vars innehåll är givet i de materiella levnadsbetingelserna för er klass.” (*Kommunistiska Manifestet* — Marx, Engels)

Rubriken är riktig ur Gnistans politiska grodperspektiv, ty det är för att tala med Lenin: ”Småägarna, små- och medelbönderna, småbourgeoisin och likaså en del av arbetarna, som underkastat sig bourgeoisins inflytande” som KFML värnar om när de ställer sig bakom parollen ”Nej till EEC — Ja till nationellt självbestämmande”. Under kapitalismen har arbetarna aldrig haft och kommer aldrig att få någon makt i staten, den saken tillkommer den härskande klassen — kapitalisterna. Först under socialismen, under proletariats revolutionära diktatur kan arbetarklassen tala om sina lagar och sin självbestämmanderätt.

Mot högeropportunisternas småborgerliga paroller ställer vi revolutionärer:

Kamp mot monopolkapitalets krav på svensk EEC-anslutning!

Proletärer i alla länder förena Er!

Fram mot den socialistiska revolutionen!

1. Vi manar till kamp mot fienden.
2. Vi framhåller den proletära internationalismen istället för socialchauvinismen.
3. Vi propagerar den enda lösningen på monopolkapitalets offensiv i jakt på maximiprofiter — socialismen. Ska man tala eller tiga om socialismen?

Sammanfattning.

”Göteborgsstyrelsen och Frank Baudes linje utmärks av att den: 1) Ställer kampen för dagskraven mot kampen för socialismen.” (Meddelande från KFML nr 1/70 sid. 32)

Så formuleras högeropportunisterna sig. Är detta med sanningen överensstämmande? Vi förnekar det och skall med fakta bevisa att så inte är fallet. Som framgick av Klasskampen nr 2/70 sid. 17-18 så är vår avdelning en av de som lyckats bäst av alla KFML:s avdelningar att utlösa, delta i och leda arbetarklassens kamp för dagskraven. Vad har då högeropportunisterna gjort i denna fråga? Inte ett skvatt, de uppmanar istället sina eftersägare, att gå ut och fråga arbetarna hur de uppfattar sin situation i samhället. En sak som hos oss är totalt överflödigt, därför att vi har våra rötter i den svenska arbetarklassen, vi tillhör arbetarklassen och rör oss som fisken i vattnet bland arbetarna. När högeropportunisterna utlöser klasskamp så är det genom att ställa paroller som de ”tror” att arbetarna vill höra.

Därför deras rädsla för socialismen.

I enhetfronten DFFG, i Röd Frontfrågan, i frågan om inställningen till polisen och i frågan om EEC har högeropportunisterna konsekvent underlåtit att sprida propaganda. De har underlåtit att framhålla att endast den socialistiska revolutionen slutligt kan lösa frågorna. Detta är inga tillfälligheter utan en linje i deras handlande, den återkom också i fråga efter fråga under valrörelsen. Helt omdömeslöst sammanblandar högeropportunisterna sina egna önskningar och förhoppningar med det verkliga läget i vårt land. Som en täckmantel för de då fram parollen ”Tjäna folket” och applicerar den helt klasslöst och urskiljningslöst på ömsom det ena ömsom det andra. De gör ingen skillnad på arbetarklassens subjektiva medvetande och deras objektiva behov. Ett exempel!

”Den nye EEC-ministern K-0 Feldt upprepar lögnaktigt talet om enigheten som skulle råda inför de kommande förhandlingarna. Den enhet som Feldt talar om är monopolens enhet. Arbetarklassen och folket är däremot djupt oense med regeringen och dess uppdragsgivare. Oppositionen omfattar i själva verket mer än 90% av folket.” (MF. EEC-monopolens gemenskap sid. 8)

Helt riktigt är att arbetarklassen, och en stor del av folket objektivt inte har något gott att vänta av EEC, lika lite som de har något att se fram mot under kapitalismen. Men att därav dra slutsatsen att 90% av folket står i medveten opposition mot EEC är rena skära önsketänkandet. Faktum är att den överväldigande majoriteten av arbetarklassen i vårt land knappast har en aning om vad EEC är. Hur skulle de kunna ha det? När borgarna äger press, radio och TV i vårt land. Den information arbetarklassen fått om EEC är de borgerliga ”politikernas” obegripliga ”politiserande”, d.v.s. mygel, rundsnack och lögner. När MF-redaktionen skrev det ovanstående i oktober 1970, en månad efter valet hade resultatet därav visat, att över 80% av folket röstat för partier som är för EEC-anslutning. Likafullt för MF-redaktionen ut sina önskningsar som om de vore fakta. Löjeväckande! Sådant har inget med en marxistisk analys av verkligheten att göra.

Däremot gör sig högeropportunisterna lustiga över ett citat ur mitt valtal, där jag säger ”objektivt står socialismen på dagordningen”. Luleåavdelningen av KFML ironiserar över detta i KFML:s informationsbulletin nr 3/70 och ledningen låter det föras ut utan kommentar. Med tydlig glädje publicerar ledningen för högeropportunisterna gengångaren Knut Senanders brev i samma publikation, inte för att Senander har någon som helt betydelse, utan för att han är en god slagpåse och ett symptom, på hur lågt högeropportunisterna har sänkt sig.

Senander för fram nästan ordagrant samma argument idag som han för 17 år sedan använde mot kamrat Set Persson. Senander har ingenting sett och ingenting lärt. Han skriver:

”Han är en eländig vandrare till intet och kommer alltid att vara isolerad från massorna. Den demokratiska centralismen garanterar ändå all möjlighet till yttrandefrihet.”
(Informationsbulletin nr 3/70)

De vanliga argumenten alltså. Vidare:

”Vi har ingen tillstymmelse här i landet till en revolutionär situation och följaktligen *ingen anledning att skjuta fram kampen för den socialistiska revolutionen som ett förstahandsmål*”.

Samma linje som högeropportunisterna har kört fram i valet; eftersom inte massorna är revolutionära, så ska vi inte tala om revolutionen och socialismen. Den tänkande läsaren frågar sig givetvis: vem ska då föra socialismens idéer till arbetarklassen? Bo Gustafsson har svaret. 1 sitt förslag till valplattform säger han:

”Socialismen kan inte heller uppnås med en gång. Vägen dit är fylld av kamp för en rad av små och stora krav, som flyttar fram det arbetande folkets positioner i klasskampen och som övertygar folket om nödvändigheten av att bryta monopolkapitalets makt och upprätta folkets.”

Rena skära reformismen!

1. Socialismen uppnås i småportioner enligt Gustafsson och inte, som den marxist-leninistiska teorin och verkligheten bekräftat, genom våldsam revolution.

2. Kampen ”för en rad små och stora krav ska leda till socialistiskt medvetande” enligt Gustafsson och inte som Lenin lär oss, tillföras arbetarklassen av socialister.

3. Enligt Gustafsson ska ”monopolkapitalets makt” ersättas av ”folkets”, marxismen lär oss att kapitalets diktatur ersätts av proletariatets revolutionära diktatur. Gustafsson förstår uppenbarligen inte skillnaden och det som föresvävar honom och de andra högeropportunisterna är tydligen en demokratisk revolution i förbund med småborgarna. Därav deras ”enhetspolitik” i alla de frågor som berörts i artikeln.

Vi förnekar riktigheten i högeropportunisternas politik. Vi ser det som en huvudfråga för marxist-leninister, att i alla frågor till den svenska arbetarklassen föra ut propagandan om revolutionen och nödvändigheten att skapa ett revolutionärt parti. Revolutionen är bl.a. ett resultat av vår propaganda, vi kan påskynda den genom att höja arbetarklassens subjektiva

medvetande. Högeropportunisterna väntar med att propagera socialismen och revolutionen tills den är ett faktum, enligt deras uttalanden.

4. ”Om den inte börjat, så vänder Kautsky revolutionen ryggen. Kautsky har inte ens en skymt av förståelse för sanningen, att revolutionären och marxisten skiljer sig från brackan och kälkborgaren däruti, att han förstår att bland de okunniga massorna propagera nödvändigheten av den mognande revolutionen, att bevisa dess oundviklighet, förklara dess nytta för folket och förbereda proletariatet och alla arbetande massor för revolutionen”.

Detta är en allmän linje för marxister och högeropportunisternas tal om att ”läget är inte sådant nu” och ”det är andra frågor som måste lösas” och liknande är bara småborgarnas trick för att komma ifrån den sak det verkligen gäller. Eller som Lenin säger:

”Det är löjligt att åberopa sig på de olika förhållanden och skiftande perioderna: arbetet på att skapa en kamporganisation och att föra politisk agitation är man förpliktigad att utföra i varje t.o.m. den mest vardagligt gråa och fredliga situation t.o.m. under en period då den revolutionära andan råkat aldrig så mycket i förfall — och inte nog härmed: just i en sådan situation och under sådana perioder är det nämnda arbetet särskilt nödvändigt”. (Lenin: *Samlade skrifter i urval* band 3 sid 24-25)

Vi revolutionärer håller fast vid Lenins linje. Högeropportunisterna representerar idag, politiskt, småborgarna i svensk politik, det har den begynnande klasskampen i vårt land med all önskvärd tydlighet visat. De vill med sin linje dra tillbaka arbetarklassens kamp till för kapitalismen godtagbara former och de kommer med största säkerhet att bli fiender till arbetarklassens kamp för socialismen. De representerar ett högre småborgerligt akademiskt skikt som är oskiljaktigt från det monopolkapitalistiska samhället och de är enligt marxismens teori ”en produkt av sin miljö” och ”deras tänkande bestäms av deras vara” i det monopolkapitalistiska samhället.

Tyvärr kommer de för en tid att med sina svassande formuleringar och svepande fraser lyckas dupera en del av de ärliga kamraterna med sin dåliga politik. Vi revolutionära arbetare är fast beslutna att bygga ett revolutionärt arbetarparti i vårt land, men vi förkastar högeropportunisternas ledning för klasskampen med en travestering av Marx ord ”Teoretiskt är de nollor men som intrigörer är de i sitt rätta element”.

**TILL KAMP FÖR BYGGANDET AV ETT REVOLUTIONÄRT ARBETARPARTI!
FRAMÅT MOT DEN SOCIALISTISKA REVOLUTIONEN!
LEVE SOCIALISMEN!**

Kommunisters arbete i enhetsfronter (Klasskampen 4/70)

Av Sigge Åkervall

Uppgiften för den kommunistiska rörelsen, att utforma en riktig och på vetenskaplig grund utformad taktik för kampen mot imperialismen ställer oss för närvarande inför två problem.

För det första att *dels* studera den marxist-leninistiska teorin om den proletära internationalismen, *dels* studera den marxist-leninistiska teorin om förhållandet mellan proletariatets revolutionära organisation och enhetsfrontorganisationer (i detta fall den antiimperialistiska frontorganisationen DFFG) och de marxist-leninistiska principerna för kommunisternas arbete inom dessa organisationer.

För det andra att utifrån en analys av klasskampen i världen, klasskrafternas fördelning i alla de viktiga motsättningarna i världen idag och deras utvecklingstendenser på ett skapande sätt tillämpa dessa beprövade kommunistiska principer.

I detta nummer av Klasskampen påbörjar vi detta arbete med en artikel om den proletära internationalismen, en artikel om EEC och i den följande artikeln tar vi upp frågan om

förhållandet mellan proletarietets revolutionära organisation och enhetsfronten DFFG. Den linje för detta arbete som framförs i nedanstående artikel har utarbetats utifrån en jämförelse mellan den av KFML:s AU förda linjen och den som utarbetats av Lenin, Stalin och Mao Tsetung.

Enhetsfrontens politiska linje

Det är det kommunistiska partiets uppgift och plikt att utarbeta en riktig politik för enhetsfronten. Kärnfrågan i detta teoretiska arbete är att göra en riktig klassanalys av det svenska monopolkapitalistiska samhället med syftet att slå fast vilka klasser och skikt som på grund av sitt samhällsläge fram för allt solidariserar sig med det svenska monopolkapitalet och vilka klasser och skikt som i första hand ansluter sig till den svenska arbetarklassen. Det förtjänar att påpekas att KFML under den nuvarande högeropportunistiska ledningen ännu inte presterat denna analys. Innan detta arbete – en uppgift som KFML(r) axlat och kommer att slutföra – är klart, kan en riktig linje för den anti-imperialistiska enhetsfronten inte med säkerhet fastslås. Det förtjänar att påpekas så mycket mer som högeropportunisterna på sin rutsch in i socialdemokratismen alltmer hänvisar till ett diffust begrepp – ”folket” – utan att de någon gång slagit fast klassinnehållet i detta begrepp för vårt land. Det har fått som följd att man i FNL i Sverige kan lösa bl. a följande princip- och klasslösa påstående: ”Vi måste fråga oss: på vilket sätt kan vi få flest människor med oss i det läge vi har i Sverige i dag.” (FNL i Sverige, 9/70, sid. 25)

Vem bär ansvaret för att en sådan fråga ska behöva ställas DFFG efter flera års antiimperialistiskt arbete? Enbart högeropportunisterna inom KFML(s), som inte bara genom att undanhålla DFFG en klassinriktning för sitt arbete utan också genom sitt diffusa tal om ”folket” har fått delar av organisationen att likt de utopiska socialisterna predika för alla som önskar lyssna – företrädesvis ”lärdar” och ”skolade” människor.

Mao Tsetung närmade sig problemet ett på ett annat sätt. Lin Piao skriver:

”Vid utarbetandet av partiets linje för den antijapanska nationella enhetsfronten gjorde, kamrat Mao Tsetung ... (en) klassanalys av det kinesiska samhället...” (Lin Piao: Leve segern i folkkriget, sid 11)

Högeropportunisterna är i sin oförmåga betydligt blygsammare ”Meddelande till avdelningsstyrelserna” daterat 20/3 1970 vill de lösa denna uppgift på följande sätt:

”På vilket sätt bör KFML stödja Vietnam-rörelsen? a) för det första måste vi kunna ge vägledning till fronten. Det kräver i sin tur att kamraterna i KFML är kunniga och välinformerade.”

I sanning inte ett särskilt marxist-leninistiskt sätt att leda en organisation politiskt. För att göra högeropportunisterna rättvisa skall vi medge att de åtminstone förstått att det är arbetarklassen som DFFG måste nå med sin propaganda. Men i sin förklaring trasslar de till det för sig. De skriver i samma meddelande:

”Varför måste vi i Vietnamarbetet särskilt betona att vi måste nå arbetarna? Därför att det är just arbetarklassen som har samma klassintressen som det vietnamesiska *folket*” (vår kursiv.)

Hur kan den svenska arbetarklassen ha samma intressen som det vietnamesiska folket när inom detta begrepp – som de vietnamesiska marxist-leninisterna klassmässigt definierat mycket klart – ryms flera klasser. Den svenska arbetarklassen har bara ”samma klassintressen” som den vietnamesiska arbetarklassen. Med den vietnamesiska småbourgeoisin t. ex. har den svenska arbetarklassen klart avgränsat gemensamt intresse: att bekämpa imperialismen.

Denna brist på analys, detta svävande på målet vad gäller klasständpunkten, denna vacklans inre dialektik har oundvikligen lett över högeropportunisterna till den småborgerliga

klasståndpunkten. Det har klart visat sig i EEC-frågan. I DFFG har det lett till att ohöljt klassamarbetstänkande fritt fått breda ut sig. Under valkampanjen framförde högeropportunisterna inom DFFG på fullt allvar att det är riktigt att uppmana medlemmar inom de borgerliga partierna att påverka sina partier till att ta ställning för FNL. Det har till och med gått så långt att rent antikommunistiska strömningar har börjat göra sig breda.

Bristen på klassanalys av det imperialistiska Sverige har också lett till att den gamla likvidatorvisan från 1968 att den antiimperialistiska rörelsen i Sverige inte har sin grund i klassmotsättningarna i vårt land utan i "motsättningen mellan USA-imperialismen och det svenska folket" ånyo börjar nynnas från högeropportunistiskt håll. Också nu har det sin orsak i rädslan för att förbinda de förtryckta folkens kamp med den svenska arbetarklassens revolutionära kamp, d.v.s. att låta den proletära internationalismen vara vägledande för det antiimperialistiska arbetet. Likvidatorerna var alltför lata för att undersöka huruvida USA-kapital fanns placerat i industrier inom Sveriges gränser. Därför hänvisade de till ett allmänt "ideologiskt förtryck" av USA-imperialismen genom borgerliga to massmedier och konsekvensen för den antiimperialistiska kampen blev att USA-imperialismen bekämpades genom artikelskrivande o.s.v. De nuvarande opportunisterna är något företagsammare. De har lyckats leta fram en del USA-ägda företag och lägget upp en taktik därefter:

"När USA-företag etablerar sig på olika platser i Sverige, som t ex Dow Chemical i Norrköping, är det riktigt och viktigt att FNL-gruppen agerar." (FNL i Sverige 10/70, sid. 18)

Det är riktigt att utnyttja ett dylikt tillfälle för att avslöja den nordamerikanska imperialismen, men är det inte att sila alla myggen och svälja kamelerna att betrakta detta som "viktigt" när man som högeropportunisterna *samtidigt* helt "glömmer" att USA-imperialismens klassbroder, det svenska monopolkapitalet, inte bara dagligen utsuger och förtrycker den svenska arbetarklassen utan också sedan mer än 50 år med liv och lust *tillsammans* med USA:s monopolkapital utplundrat världens förtryckta folk. Om DFFG fortsätter med en sådan politik kommer den att fullständigt avskärma sig från den svenska arbetarklassen och förvandlas till en sekt.

Vi marxist-leninister konstaterar att det är vår internationalistiska plikt att ge DFFG en riktig politisk ledning. Detta arbete innebär för närvarande att genomföra en marxist-leninistisk analys av klasserna och partierna i det svenska samhället. Detta arbete har redan påbörjats och de resultaten kommer att publiceras i Klasskampen under våren.

De kamrater som arbetar inom enhetsfronten ska fasthålla vid principen om oavhängighet och organisera sig i fraktioner

Detta är en absolut förutsättning för att partiets linje för den antiimperialistiska fronten inte bara ska bli en fråga om deklARATIONER och tomt tal. Marxist-leninister har genom bitter erfarenhet löst sig detta är absolut nödvändigt. Lenin kunde konstatera att kampen mot ekonomisterna i de ryska fackföreningarna gjort att:

"Hela vårt parti har nu följaktligen insett att arbete inom fackföreningarna inte får föras i en anda av fackföreningsneutralitet..., att socialdemokraterna måste bilda solida partifraktioner inom fackföreningarna..." (V.I. Lenin: Fackföreningsneutralitet, Collected Works, band 13, sid. 460)

Och i sin sammanfattning av kamrat Mao Tsetungs frontpolitik skriver Lin Mao: "Historien visar: Inom enhetsfronten måste det kommunistiska partiet behålla sitt ideologiska, politiska och organisatoriska oberoende..." (Lin Piao: Leve segern i folkkriget, sid. 16)

Både i teori och praktik har högeropportunisterna misslyckats med att konsekvent genomföra denna marxist-leninistiska linje. I "Meddelande till avdelningsstyrelserna" 20/3 -70 tas frågan upp på följande diffusa och svävande sätt:

”De medlemmar som arbetar i Vietnamrörelsen får inte betrakta detta arbete som sin egen privata angelägenhet... KFML-are måste lära sig att de inom alla frontorganisationer måste arbeta som en grupp. De måste regelbundet samlas för att dra upp riktlinjer både på lång sikt och för vissa speciella möten...”

Denna linje har inte mycket med marxist-leninistiska organisationsprinciper att göra. Är det verkligen meningen att våra kommunister inom fronten ska ”lära sig” att arbeta som fraktion? Är det inte så att fraktionsarbete inom frontorganisationer är obligatoriskt för kommunister och att det är *ledningens* skyldighet att se till att sådana fraktioner organiseras. Vidare är det en oförlåtlig slapphet att överlåta åt varje fraktion för sig att ”dra upp riktlinjer... på lång sikt”. Detta är en uppgift för förbundets ledning – om den vill kalla sig ledning. Att denna högeropportunisternas slapphet avsatt allvarliga spår i praktiken besannas i samma meddelande. Där kan man finna följande lakoniska konstaterande:

”På många platser är det enbart icke-medlemmar som leder FNL-arbetet (*Stockholm t.ex.*)” /vår kursivering/

Medan KFML ännu förde en marxist-leninistisk linje ansåg sig de nuvarande högeropportunisterna inte föranlåtna att upprätta någon fraktion i landets största FNL-grupp. Nu när de av all kraft bekämpar den proletära internationalismen och sprider sin högeropportunistiska smörja inom DFFG har de med en väldig fart låtit upprätta en sådan. Vi förstår så väl att småborgare inte finner det särskilt inspirerande att arbeta på att befästa det proletära inflytandet i DFFG i jämförelse med att slå vakt om sin egen klass intressen. För oss marxist-leninister gäller nu och för framtiden att de kamrater som arbetar inom enhetsfronten ska fasthålla vid principen om oavhängighet och organisera sig i fraktioner; att dessa fraktioner ska arbeta efter de principer som dragits upp av förbundets kongresser och förbundets ledning.

I arbetet inom fronten ska partiet fasthålla vid principen om initiativ och behålla den ledande rollen

Med kännedom om den av högeropportunisterna i system satta svanspolitiken när det gällt att kämpa för arbetarklassens klassintressen – t ex i fråga om gruvarbetarstrejken är det inte ägnat att förvåna att detta är något som högeropportunisterna nära nog fullständigt trollat bort. I den ovan citerade skrivelsen har det fått sin klara formulering.

”Den politiska skolningen bör gå till på det sättet att KFML-are tar upp de problem som kommer upp i fronten och ger sin synpunkt på problemet.”

Hur kommer problem upp i fronten om det inte är marxist-leninisterna som tar upp dem? De tas naturligtvis upp av icke-marxist-leninister. Antingen av FNL-are som ännu inte gjort sig av med en hel del borgerligt tänkande eller av rena klassfiender (medvetna eller omedvetna) inom fronten. Högeropportunisternas linje innebär därför att helt frånhända sig initiativet och överlämna det åt reformister, revisionister och liberaler, i längden medför det oundvikligen en borgerlig urartning av hela det antiimperialistiska arbetet vilket redan bekräftats genom den kraftiga ”högervind”, som för närvarande drar genom DFFG.

Det numera mest bekanta uttrycket för högeropportunisternas initiativlöshet inom DFFG är frågan om DFFG:s agerande i valkampanjen. Genom valet, ställde verkligheten själv, DFFG inför uppgiften att ta ställning till de politiska partierna och KFML; att ta ställning till dem utifrån den antiimperialistiska kampens synvinkel. Här hade marxist-leninisterna ett utmärkt tillfälle att i DFFG *på ett tidigt stadium* verka för att det inom fronten påbörjades organiserade studier om förhållanden mellan den svenska arbetarklassens kamp mot utsugning och förtryck och det vietnamesiska folkets kamp mot den amerikanska imperialismen, förhållandet mellan den svenska imperialismen och USA-imperialismen och de olika partiernas inställning i dessa frågor. Sådana diskussioner kunde fått en oerhörd betydelse för att DFFG, skulle samman-

svetsas på den proletära internationalismens fasta grundval. Det skull ha lyft den politiska nivån inom DFFG oerhört mycket även om diskussionerna inte på kort sikt – med hänsyn till den antiimperialistiska rörelsens enhet – ledde fram till detta ställningstagande. Men vad gjorde högeropportunisterna? I brist på linje och initiativ stoppade de likt strutsen huvudet i sanden och ”lät händelserna ha sin gång”. Att tillämpa gamla metoder i nya lägen leder oundvikligen till högeropportunism, och detta var inget undantagsfall. Ty som Mao Tsetung skriver:

”Vi är motståndare till tjurskallar i de revolutionära leden, vilkas tänkande inte utvecklas med förändrade objektiva betingelser och historiskt har kommit till uttryck i högeropportunism.” (Mao Tse tung Om praktiken, Valda verk sid 308)

Och det ledde till att högeropportunisterna i DFFG hamnade i det läget att de inom DFFG tvingades stå upp och förneka och bekämpa den proletära internationalismen.

Det är ett utslag av samma opportunism och svanspolitik att gå emot studiet av betingelserna för socialimperialismens uppkomst när denna fråga oundvikligen inställer sig för varje tänkande antiimperialist i samband med studiet av socialimperialismen. Kan man tänka sig ett bättre tillfälle att politiskt omintetgöra det trotskistiska inflytandet inom DFFG och därmed politiskt stärka den anti-imperialistiska fronten.

Vi marxist-leninister förkastar högeropportunisternas svanspolitik och kommer alltid att mot den ställa den av Mao Tsetung utformade linjen att kommunisterna inom enhetsfronten måste

”... fasthålla vid principen om oavhängighet och initiativ och behålla den ledande rollen.” (Lin Piao: Leve segern i folkkriget, sid 16)

Vilken är marxist-leninisternas huvuduppgift i fronten?

”Då det existerar klasskillnader mellan de olika klasserna inom enhetsfronten måste partiet fastställa en riktig politik för att utveckla de progressiva krafterna, vinna över de som står i mitten och bekämpa de oförbätterliga reaktionärerna. Partiet mente i sitt arbete lägga tyngdvikten vid att utveckla de progressiva och förstärka folkets revolutionära krafter. Det är det enda sättet att vidmakthålla och stärka enhetsfronten.” (Lin Piao: Leve segern i folkkriget, sid 16)

Och Lenin har angivit vad denna uppgift konkret innebär:

”... Att alltid under alla förhållanden ägna största uppmärksamhet åt att socialdemokraterna inom fackföreningarna inte inskränker sig till att passivt anpassa sig till en ”neutral” plattform – en favoritsysselsättning för alla slags borgerligt-demokratiska strömningar... utan ståndaktigt hävdar de socialdemokratiska ståndpunkterna i dess helhet...” (V.I. Lenin: Utkast till resolutionsförslag om Allryska fackföreningskongressen 1907, Samlade verk, engelska upplagan, band 13, sid 61)

Lenin och Mao Tsetung anser att det självständiga kommunistiska propagandaarbetet är huvuduppgiften för marxist-leninister inom enhetsfronten. Men inte högeropportunisterna. De skriver:

”En av de viktigaste uppgifterna för KFML-are inom frontorganisationerna alltid hjälper till (hjälp vem?, vår anmärkning) att skola de andra medlemmarna ideologiskt...”

Lenin anser att kommunisterna inom fronten ska förfäkta de kommunistiska idéerna i dess helhet, dvs i alla frågor. Högeropportunisterna däremot vill inskränka denna uppgift genom att bara:

”...avslöja reformister och revisionister allt eftersom de avslöjar sig genom att ta felaktiga ståndpunkter i Vietnamfrågan.”

I praktiken har denna felaktiga och mot marxismen-leninismen stridande linje bl a lett till att marxist-leninisterna inte använt FNL i Sverige – som är ett organ för intern diskussion – till att föra fram de kommunistiska idéerna och bekämpa reformister, revisionister och liberaler. I

Umeå gick det så långt att högeropportunisterna gick emot att avdelningen Vietnam-veckan spred ett eget flygblad.

Nara förknippad med högeropportunisternas nedvärdering av det självständiga kommunistiska propagandaarbetet inom fronten och deras oförmåga att förstå att detta arbete är ”det enda sättet att vidmakthålla och stärka enhetsfronten” (Lin Piao) är deras åsikt om utifrån vilken grund frontmedlemmarna bedömer marxist-leninisterna och erkänner deras ideologiska ledning i fronten. De skriver:

”De som arbetar inom frontorganisationer måste också tänka på, att alltid genomföra sina arbetsuppgifter väl. FNL-are som inte är medlemmar i KFML kommer att bedöma KFML efter de medlemmar som de känner från Vietnamarbete.”

Det är verkligen att sätta arbetsstilen före politiken. Oss veterligen har marxist-leninisterna på det hela taget alltid varit de mest hängivna slitvargarna inom DFFG, och detta har sin grund i fastheten i deras politiska övertygelse. Att därför hävda att en god arbetsstil hos marxist-leninisterna i fronten är den enda grund utifrån vilken frontmedlemmarna tar ställning till KFML innebär att dölja det faktum att förtroendet för KFML och frontmedlemmarnas erkännande av dess ideologiska ledning bygger på politiska bedömningar av hela KFML:s politik. Den som inbillar sig något annat måste i likhet med Bo Gustafsson hävda att frontmedlemmarna håller sig med en slags inskränkt ”antiimperialistisk ideologi” när de tar ställning i politiska frågor. Lenin säger i denna fråga:

“Vi har också insett att fackföreningarnas partikaraktär endast uppnås genom socialdemokratiskt arbete inom fackföreningarna...” (V.I. Lenin: Om fackföreningsneutralitet, Samlade verk, engelska upplagan, band 13, sid 460)

kan alltså sammanfatta den marxistisk isa ståndpunkten om vad som är uppgiften i arbetet inom fronten: att utveckla de progressiva krafterna, vinna över de som står i mitten och bekämpa de oförbätterliga reaktionärerna, ständigt och under alla förhållanden propagera de kommunistiska idéerna i dess helhet inom fronten; att detta är det enda sättet att vidmakthålla och stärka enhetsfronten och att uppnåendet och erkännandet av partiets ideologiska ledning endast uppnås genom detta arbete.

Kommunisterna inom fronten ska med alla övertygelsens medel verka därhän att fronten i sitt arbete närmar sig partiet

Detta som för alla marxist-leninister är det huvudsakliga syftet med det kommunistiska arbetet inom alla frontorganisationer har högeropportunisterna aldrig lyckats formulera. Det betyder inte att de saknar en ståndpunkt i denna fråga. Ibland jämsätter de utan att blinka partiet och frontorganisationen, som i följande orimliga påstående:

”... DFFG:s 3 paroller är en del av Kommunistiska förbundets program, och då man arbetar för dessa paroller så arbetar man följaktligen för KFML:s målsättning.”

Följaktligen skulle vi kunna lägga ner proletariats revolutionära organisation eftersom DFFG med sina tre paroller enligt högeropportunisterna mycket väl kan leda den svenska arbetarklassens kamp för att störta monopolkapitalet, radera dess stat och bygga proletariats diktatur vilket ju dr KFML:s målsättning om mors får tro vad som utsägs i dess grundsatser.

Ibland är deras ståndpunkt att partiet ska underordna sig frontens arbete. De skriver:

”Alla KFML-are bör på sina arbetsplatser regelbundet sprida frontens material även om de inte aktivt arbetar inom denna. ... I förbundets organ kan vi också ta upp och klargöra sådana saker... som de inom fronten fått erfarenhet av.”

Det händer också att de utför konststycket att vända upp och ned på den marxist-leninistiska ståndpunkten och i likhet med högeropportunisten Per Axelsson hävda att det är partiet som ska närma sig fronten.

Medan högeropportunisterna ägnar sig åt att hoppa ur den ena galna tunnan i den andra fasthåller marxist-leninisterna vid den av Lenin och Stalin utarbetade linjen. Stalin skriver:

”Partiet är den högsta formen för proletarietets klassorganisering. Detta betyder naturligtvis inte att de parti lösa organisationerna formellt måste underställa sig partiets ledning. Det är endast fråga om att de partimedlemmar, vilka tillhör dessa organisationer och utan tvivel har inflytande där, med alla övertygelsens medel verkar därhän, att de parti lösa organisationerna i sitt arbete närmar sig proletarietets parti och frivilligt ställer sig under dess politiska ledning.” (J. Stalin: Om leninismens grunder, Leninismens problem sid 106)

Lenin har på ett mästerligt sätt uttryckt hela innehållet i denna linje i sitt ”Utkast till resolutionsförslag om Allryska fackföreningskongressen 1907”. Lenin skriver:

”Konferensen anser det som alla partimedlemmars plikt att energiskt verkställa Londonkongressens resolution om fackföreningarna, att hänsyn tages till alla lokala förhållanden när organisatoriska kontakter upprättas mellan fackföreningarna och det socialdemokratiska partiet eller när det senares ledning godkännes av de förra, och alltid, under alla förhållanden ägna största uppmärksamhet åt att socialdemokraterna inom fackföreningarna inte inskränker sig till att passivt anpassa sig till en ”neutral” plattform – en favoritsysselsättning för alla slags borgerligt-demokratiska strömningar (kadetter, partilösa progressister, socialistrevolutionärer, osv), utan ståndaktigt hävda de socialdemokratiska ståndpunkterna i dess helhet och orubbligt främja fackföreningarnas erkännande av socialdemokraternas ideologiska ledning och upprättandet av varaktiga och effektiva organisatoriska kontakter med fackföreningarna.”

(V. I. Lenin: Collected Works, band 13, sid 61)

Men det är klart att så länge högeropportunisterna går emot att den proletära internationalismen måste ligga till grund för DFFG:s antiimperialistiska arbete och vinner gehör för en sådan politik så kommer ett sådant närmande inte att komma till stånd. Därför är det marxist-leninisternas uppgift idag att i det propagandistiska arbetet inom DFFG lägga tonvikten vid att förklara den proletära internationalismen och bekämpa högeropportunisternas neutralitetslinje.

Marxist-leninisternas politiska linje för fronten ska bekantgöras i vår propaganda och agitation

Vi kommunister försmår att hemlighålla våra åsikter och avsikter. Revisionister har alltid beskyllt marxist-leninister för splittring för att de öppet deklarerar sin ståndpunkt samtidigt som revisionisterna själva för ut sin linje på omvägar. Vi svarar högeropportunisterna med Lenins ord:

”De ryska socialdemokraterna; skriver Znamya Truda, ‘för en ihärdig och oupphörlig kamp att vinna fackföreningarna och underordna dem sitt partis ledarskap. Bolsjevikerna gör detta öppet och rättframt... mensjevikerna har valt en mer smygande taktik... ‘ Rätt, herrar socialistrevolutionärer! Ni kräver av oss, i namn av Arbetarinternationalens prestige, att vi ska föra denna kamp taktfullt och återhållsamt ‘och inte förlora fackföreningarnas enhet ur sikte’. Vi instämmer bredvilligt i detta, och begär samma erkännande av er, men vi kommer inte att ge upp vår kamp!’ (V. I. Lenin: Fackföreningsneutralitet, Samlade verk, engelska upplagan, band 13, sid 464-465).

Frågor och svar till frågan om DFFG och valet (Klasskampen 4/70)

Inledande kommentar

Vid splittringen av KFml 1970, var inställningen till *De Förenade FNL-grupperna* (DFFG), dvs dåvarande Vietnamrörelsen en viktig fråga. De blivande r-arna ville att DFFG skulle uttala sig öppet till stöd för KFML i riksdagsvalet det året, medan majoriteten sade nej till detta.¹ R-arna började nu omvärdera och utarbeta en ny linje för solidaritetsarbetet. Den följande artikeln som publicerades några månader efter splittringen visade hur långt man senhösten 1970 hade kommit därvidlag (se även artikeln ”Kommunisters arbete i enhetsfronter” ovan). R-arna bildade sedan (våren 1971) en ”egen” solidaritetsrörelse, *Solidaritetsfronten för Indokinas folk* (SFIF).² Redan året därpå ändrade man dock linje och slog fast att det inte behövdes någon sådan organisation och att solidaritetsarbetet i stället bar en uppgift för r-arnas ungdomsförbund, SKU(ml). SFIF lades följaktligen ned.

Martin F

Fråga: Bör DFFG vara en del av den revolutionära rörelsen?

Svar: Antingen kan DFFG vara en reformistisk rörelse, vilket betyder att deras målsättning ryms inom det bestående samhällets ram. Eller så är DFFG revolutionära, vilket innebär att deras verksamhet syftar till att angripa roten till det onda, grundorsaken till de imperialistiska krigen, det vill säga monopolkapitalismen. En reformistisk rörelse däremot, bekämpar endast den ena eller andra yttringen av det monopolkapitalistiska samhällets inre olösliga motsättningar utan att ifrågasätta dess existens. Enligt vår åsikt måste en konsekvent antiimperialistisk rörelse vara revolutionär.

Fråga: I förhållande till vad är DFFG i så fall revolutionära?

Svar: Revolutionära i förhållande monopolkapitalet och dess stat, eftersom denna klass är bärare av imperialismen i vår tid. För att slutgiltigt avskaffa de imperialistiska krigen måste denna klass störtas och dess stat krossas.

Fråga: Vilken teori kan vara vägledande i den antiimperialistiska kampen?

Svar: Enligt vår åsikt finns det endast en teori, en vetenskaplig teori, för den antiimperialistiska kampen – den proletära internationalismen. Mao Tsetung sammanfattar den, för DFFG, viktigaste delen av denna teori i artikeln ”Till minnet av Norman Bethune”:

”Leninismen lär oss att världsrevolutionen kan lyckas endast om proletariatet i de kapitalistiska länderna stöder folkens befrielsekamp i de koloniala och halvkoloniala länderna och om proletariatet i dessa länder stöder proletariatets kamp i de kapitalistiska länderna.”

Fråga: Om DFFG antar den proletära internationalismen som grundval för sitt arbete, blir DFFG då inte en socialistisk organisation?

Svar: Med socialistisk kan idag endast menas marxist-leninistisk. Och marxist-leninistisk kan endast den organisation vara som i sitt program har inskrivit och i sin praktik tillämpar den marxist-leninistiska teorin i dess helhet. Om DFFG bekänner sig till den proletära internationalismen kan den följaktligen inte kallas eller bli en socialistisk organisation – ”endast” en konsekvent antiimperialistisk rörelse.

Fråga: Om DFFG ställer sig på den proletära internationalismens grund, innebär det då inte att dess verksamhetsfält vidgas och riskerar att splittra upp organisationen på en mängd olika uppgifter?

¹ Om detta se avsnittet ”DFFG och valet” i [Dokument från en splittring - KFML, KFMLr](#)

² Om SFIF, se [För en revolutionär solidaritet! Om vietnamrörelsens historia](#) (broschyr utgiven av SFIF)

Svar: Nej, fortfarande gäller regeln att angripa den imperialistiska kedjans svagaste länk – Vietnam. En viktig förändring blir det dock därigenom att DFFG i sin propaganda utförligare måste behandla förhållandet mellan arbetarklassens kamp i vårt land och de övriga imperialistiska länderna, och de förtryckta folkens kamp i kolonierna och de neokoloniala länderna. Men det är helt klart att detta bara är ägnat att öka förståelsen för nödvändigheten att stärka och utveckla det antiimperialistiska arbete som DFFG bedriver.

Fråga: Medför inte detta att DFFG måste ta ställning till de olika klasserna och partierna i Sverige?

Svar: Jo, självklart måste DFFG, utifrån den antiimperialistiska kampens och proletära internationalismens synvinkel, ta ställning för arbetarklassen och dess revolutionära parti och mot monopolkapitalet och dess partier. I annat fall vore det att förneka att partier representerar klasser och att det svenska monopolkapitalet är USA-imperialismens klassbroder och att de sedan årtionden tillbaka, tillsammans utplundrat de förtryckta folken och arbetarklassen i de imperialistiska länderna. Detta faktum skymmes inte av att det skett och sker under inbördes krig.

Fråga: Högeropportunisterna säger att KFML(r) ”vill att DFFG ska inrikta sitt arbete inte på motsättningarna i Indokina utan på huvudmotsättningen i Sverige.” (FNL i Sverige, 10/70, sid 18) Stämmer det?

Svar: Nej, det är en falsk anklagelse! Vi marxist-leninister hävdar bestämt att det föreligger ett behov av en revolutionär antiimperialistisk rörelse som idag inriktar sitt arbete på att stödja de indokinesiska folkens och framför allt det vietnamesiska folkets befrielsekamp. Vad frågan egentligen gäller, och som högeropportunisterna försöker komma förbi genom sina falska anklagelser, är huruvida DFFG i sitt arbete ska vägledas av proletära internationalismen eller den småborgerliga reformismen.

Fråga: Vad kommer högeropportunisternas politiska linje att leda till för DFFG?

Svar: Om DFFG i en tid då den svenska arbetarklassen genomgår ett uppvaknande och går ut i avtalsstridiga strejker i sin propaganda underlåter att anknyta till denna rörelse genom att påvisa hur det vietnamesiska folkets kamp och den svenska arbetarklassens kamp ömsesidigt understöder varandra, innebär det att DFFG kommer att isoleras från den klass vars ungdom utgör basen för den antiimperialistiska rörelsen. Att påvisa detta samband kan aldrig försvaga utan tvärtom bara stärka det antiimperialistiska solidaritetsarbetet. Att avstå därifrån innebär att leda in DFFG på vägen mot förtvivlan och bortdöende. När vi marxist-leninister bekämpar högeropportunisternas linje, gör vi det för att bevara och stärka DFFG.

Fråga: Är det möjligt och riktigt av en enhetsfront och proletariatets revolutionära organisation att ömsesidigt stödja varandra i sitt arbete?

Svar: En marxist-leninist hävdar att detta inte bara är möjligt utan absolut nödvändigt. Historien har många exempel att visa på detta: Kinas kommunistiska parti och Antijapanska enhetsfronten, Arbetes parti i Albanien och Demokratiska fronten, Bolsjevikpartiet och de ryska fackföreningarna osv. Anledningen är att partiet inte kan organisera hela arbetarklassen i kampen på alla frontavsnitt – i den antiimperialistiska kampen, i strejkkampen osv. Men det är partiets plikt att garantera att kampen på alla frontavsnitt samordnas och inriktas på målet – den socialistiska revolutionen.

Fråga: Men kan en front och partiet samarbeta även i val?

Svar: För brackan och småborgaren inom den revolutionära rörelsen är valet en helig ko – det upphöjs till en ”särskild politisk operation”. Därför går småborgaren emot samarbete i valet. För oss marxist-leninister är valet och valkampanjen bara en fortsättning och summering av

vårt tidigare arbete – ett tillfälle att intensifiera vårt propagandistiska arbete. Eftersom vi vet att det politiska intresset och följaktligen mottagligheten för vår propaganda är mycket större under val så anser vi att samarbete i valkampanjen inte bara är riktig utan särskilt betydelsefullt.

Fråga: Kan DFFG i valkampanjen inskränka sig till att bara ta ställning mot de partier som på det ena eller andra sättet går emot och saboterar den antiimperialistiska kampen?

Svar: Detta hävdar högeropportunisterna! Sin ståndpunkt försöker de hävda genom att sammanblanda valkampanjen och röstandet. För arbetarklassens revolutionära organisation och en revolutionär antiimperialistisk rörelse är valkampanjen en propagandistisk uppgift. Valet, det vill säga röstandet, är gradmätaren på i vilken omfattning som propagandan *bl a* i valkampanjen slagit rot bland massorna. Om vi inte vill sabotera gradmätaren måste vi uppmana arbetarna att rösta i överensstämmelse med den politiska ståndpunkt som förs fram i vår propaganda. Tar fronten endast ställning mot en del partier och inte för arbetarklassens revolutionära organisation så är det en ren bojkottlinje.

Fråga: Högeropportunisterna säger att parollen ”För dig som låter vietnamfrågan vara avgörande, rösta på KFML!”, antyder att någon kan ta ställning politiskt enbart utifrån vietnamfrågan. Betyder det inte att man stöder hela KFML:s politik om man röstar på KFML?

Svar: En sak är hur DFFG:s ställningstagande för KFML i valet formuleras. En helt annan sak är det om man överhuvud taget anser att ett sådant stöd ska uttalas. Om högeropportunisterna verkligen anser att det var riktigt av DFFG att stöda KFML så kunde de ha föreslagit en exaktare och otvetydig paroll - t ex ”Du som genom ditt röstande vill visa din solidaritet med Vietnams kämpande folk kan bara rösta på KFML. En röst på något av de andra partierna är ett ställningstagande mot det vietnamesiska folkets kamp.” Detta är ett ovedersägligt faktum. Om någon sedan har en fråga om KFML avviker från åsikt i andra frågor så är det hans sak att avgöra om han därför ska eller inte ska rösta på KFML. Högeropportunisterna visar, genom att enbart kritisera de förslag som fanns om hur uppmaningen skulle formuleras, att de går emot uppmaningen som sådan.

Fråga: Kommer inte göteborgsstyrelsens linje, även om den är riktig, att splittra DFFG!

Svar: Splittring kan innebära två saker i detta sammanhang: organisatorisk eller politisk splittring.

Politisk splittring har alltid funnits i DFFG i den meningen att olika politiska ståndpunkter kämpat mot varandra. Det är just därför DFFG är en front. Enheten grundar sig på allan erkännande av program och stadgar. Vi marxist-leninister erkänner högeropportunisternas rätt att, så länge som de arbetar i överensstämmelse med DFFG:s program, fritt föra fram sina åsikter inom DFFG. Vi kräver samma erkännande från högeropportunisternas sida. Splittrare är bara den som ifrågasätter denna rättighet.

Högeropportunistiskt fraktionsmakeri i DFFG-frågan (Klasskampen 4/70)

1. Beslutet att KFML skulle ställa upp i årets val var en av de viktigaste händelserna sedan kongressen 1969. Valpropagandan skulle ge oss möjlighet att föra ut vår revolutionära politik i en mycket större omfattning än tidigare. På grund av det högeropportunistiska centrats ovilja att låta medlemmarna diskutera och staka ut vår politiska linje så blev många frågor obesvarade. Så t.ex. frågorna om vår inställning till DFFG och vårt agerande inom fronten. Trots att valarbetet var i sitt inledningsskede hade vi ingen linje som kunde vägleda vårt arbete där.

2. Detta föranledde den korrekta göteborgsstyrelsen att diskutera frågan. Redan i april månad enades styrelsen om att det riktiga måste vara att driva linjen, att få DFFG att stödja den enda organisation som konsekvent stödjer det vietnamesiska folket dvs. att stödja KFML. Linjen sammanfattades i uppmaningen att ”för dig som ser Vietnamfrågan som den viktigaste i valet, rösta på KFML”.

3. På ett möte den 5 maj för göteborgsavdelningens fraktionsledning inom DFFG förde styrelsens representant ut linjen. Styrelsens representant stod då ensam att företräda denna korrekta linje. Det resulterade i att frågan aldrig diskuterades i fraktionen som helhet.

4. Därför väckte styrelsen frågan på ett medlemsmöte den 17 juni. Någon enhet uppnåddes inte, men det beslöts att ge göteborgsavdelningens fraktion inom DFFG i uppdrag att föra fram frågan på det fraktionsmöte som KFML-arna skulle ha i Stockholm dagen innan DFFG:s kongress midsommar 1970.

5. Fraktionsmötet avvisade den korrekta linjen. Frågan fördes därför aldrig ut på kongressen. Efter kongressen antogs en resolution av KFML-fraktionen som brännmärkte göteborgsstyrelsens linje som ”Sabotage mot kampen för den proletära internationalismen”.

6. Marxist-leninister hade i detta läge redan fört fram frågan om stöd till KFML i valet i sina respektive FNL-grupper, så t.ex. i Hälsingborg och Halmstad där man vunnit helt stöd för linjen. De militanta FNL-arna i dessa grupper såg det som en självklarhet att de som antiimperialister skulle stödja KFML.

7. I och med att en marxist-leninistisk linje hade ställts mot den högeropportunistiska som AU senare skulle visa sig inta fruktade dessa småborgare för vidare diskussioner. I telefonsamtal med kamrat Frank Baude ansåg Sköld Peter Matthis att man borde vänta med att diskutera motsättningarna till efter valet. Detta beslut ingicks av högeropportunisterna endast för att hindra marxist-leninisterna att föra ut sin linje och att de själva, som det senare skulle visa sig skulle bryta mot avtalet genom att före valet föra ut motsättningarna i DFFG-frågan.

8. I ett brev till FS-ledamöterna daterat den 16/7 1970 meddelas att ”lilla AU” beslutade att stödja KFML-fraktionens resolution. De anser frågan vara så viktig att FS bör yttra sig.

9. FS-ledamoten kamrat Leif R. Jönsson svarar med brev daterat den 22/7 där han förklarar att han stödjer göteborgsstyrelsens linje. Kamrat Sven Strömberg svarar en vecka senare och meddelar att även han delar göteborgsstyrelsens linje.

10. Inför rädslan att den principfasta arbetarminoriteten inom FS stod eniga startar juntan inom ”lilla AU” ett intensivt fraktionsarbete. Man knyter till sig trogna hejdukar som ska genomföra deras smutsiga direktiv. Fraktionsarbetets syfte är att bryta det ingångna avtalet och föra ut frågan till diskussion inte bara inom förbundet utan också utanför förbundet – till DFFG och Clarté – för att där försöka skaffa sig ett stöd för vidare attacker mot marxist-leninisterna inom förbundet.

11. Trots att ”lilla AU” ansåg frågan vara viktig så sammankallas inget FS-möte. Högeropportunisterna använde sig av breven som ”omröstning inom FS”. Med stöd av denna ”omröstning” (8 - 3) kräver de att vi ska underkasta oss deras högeropportunistiska linje. Marxist-leninisterna böjde sig för ”majoritetsbeslutet” och tog tillbaka sin linje. Detta trots att vissa FNL-grupper var eniga med marxist-leninisterna.

12. AU-juntan upprättade kontakter med trogna herrar av Nils Holmbergs typ. Kristendoms-läraren Magnus Persson i Lund ringer och skriver brev till Hälsingborgs-avdelningen och uppmanar dem att ta tillbaka sin linje samtidigt som han åker runt som en skottspole i Skåne och propagerar för den höger-opportunistiska linjen. Knochultsfraktionen i Göteborg under ledning av träskmännen Nils G. Holmberg och Harald Holst startade sitt mygel i Göteborg.

Nils G. Holmberg understryker i brev daterat den 8/8 1970 till Sköld Peter Matthis att han stödjer "lilla AU". Han meddelade vidare att han hade tänkt göra en djupare analys av enhetsfrontslinjen men eftersom Sköld Peter redan höll på med detta så avstod han. Det arbete som Sköld Peter höll på med var den 14-sidiga luntan om enhetsfronten som AU sände ut före valet och därmed bröt det ingångna avtalet.

13. Två veckor efter Nils G. Holmbergs brev dvs omkring den 20/8 delar högeropportunisten Harald Holst ut material i enhetsfrontsfrågan till "vissa kamrater" i Göteborg. I detta material fanns inte bara det som Nils G. Holmberg föreslog (bl.a. delar av Dimitrovs "Arbetarklassen mot fascismen") utan exakt det förslag till ändringar som föreslogs av Nils G. Holmberg eftersom "det antagligen var felöversättning". Det visar klart att den högeropportunistiska fraktionen i smyg diskuterar frågan, samlar material, upprätthåller kontakten med "lilla AU" osv. Syftet är att ena och stärka den högeropportunistiska gruppen för att sedan med större kraft kunna driva sin linje inom förbundet och DFFG.

14. I början av september bryter AU mot det ingångna avtalet. I alla de frågor där motsättningar finns betraktar AU DFFG-frågan som för dem den säkraste. Därför vill de i hast föra ut frågan för att försöka stärka sina positioner. De sänder ut en 14-sidig lunta till vissa håll i landet. Bl. a. Göteborg, Gällivare, Halmstad och Hälsingborg. Som förevändning till detta skurkstreck sade de att "diskussionerna om DFFG hindrar valarbetet på vissa platser i landet".

15. Göteborgsstyrelsen tvingas därför ge ut en skrivelse där man förklarar att det råder motsättningar i en hel rad frågor förutom den om DFFG. Göteborgsstyrelsen förklarade vidare att trots "lilla AU" redan fört ut en av stridsfrågorna – DFFG-frågan så var man beredd att följa det ingångna avtalet att inte starta diskussionerna förrän efter valet. Denna skrivelse sändes till alla avdelningar eftersom AU inte omtalade till vilka de sänt sitt material.

16. Högeropportunisterna visade i handling att deras fraktionsmakeri i DFFG-frågan endast var en förberedelse till att föra ut motsättningarna utanför förbundet för att inom DFFG skaffa sig en bas för vidare attacker mot marxist-leninisterna inom förbundet. I "FNL i Sverige" nr 7 som utkom vid tiden för valet gör man ett förtäckt angrepp på den marxist-leninistiska linjen. I ledaren varnar man för sekterismen som utgör en fara för enhetsfronten vidare finns en artikel av kvasiradikalen Ulf Karlström där han gör en återblick på likvidatorrörelsen 1968 och menar att den nu är viktig att studera. Högeropportunisterna stämplar således den marxist-leninistiska linjen som likvidatorisk i DFFG:s tidning redan innan diskussionerna har påbörjats inom förbundet.

17. Vid tiden efter valet förde AU ohejdat ut frågan i DFFG. De arbetade intensivt för att driva fram diskussioner om motsättningarna i DFFG. I nr 8-9 av "FNL i Sverige" gick man till öppna angrepp mot marxist-leninisterna inom KFML och jämställde dem med likvidatorerna 1968. De sände sina hejdukar kors och tvärs i landet. Den 30/9 höll AU-papegojan, den ökände AU-hejduken Trisse Lindgren ett anförande för arbetsgruppen i Skellefteå som bl.a. tog upp DFFG-frågan. Materialet var sammanställt av "lilla AU". I Göteborg tvingade högeropportunisterna fram diskussioner i FNL-gruppen om KFML:s interna motsättningar. De drev sin antikommunistiska linje till sin spets genom att avsätta styrelsen. Vidare drev man fram resolutioner och uttalanden från FNL-grupper innan frågorna hade diskuterats igenom av dess medlemmar, allt i syfte att stärka positionerna för sin högeropportunistiska politik.

18. Högeropportunisterna är trots deras nuvarande ställning i FNL-grupperna dömda till undergång. Genom att vi för ut vår korrekta linje kommer högeropportunisternas ställningar att rasa som ett korthus. DFFG:s medlemmars ärliga antiimperialistiska vilja kommer att vara garantin för att vår politik kommer att segra. Ett exempel är Göteborg där den marxist-leninistiska linjen redan har vunnit majoritet och där delar av den gamla styrelsen blivit återvalda. Utvecklingen kommer att bli densamma över hela landet. Vår propaganda kommer

i grunden att avslöja de falska antiimperialister av Kautskys typ som för närvarande har den politiska ledningen. De militanta FNL-arna kommer att sopa undan högeropportunisterna och förpassa dem till en sophög som utgörs av II:a Internationalens förrädare.

Vänd ansiktet mot arbetsplatserna! (Proletären 4/71)

Av Frank Baude

Motsättningarna mellan arbete och kapital skärps idag, både i världsmåttstock och i de kapitalistiska länderna. Samtidigt som imperialismens starkaste makt, USA, håller på att försvagas alltmer, stiger krisens verkningar även här i Sverige. Arbetslösheten ökar och arbetarklassens förhållanden försämras. Reallönen sjunker medan kapitalisternas profiler ökar.

Den marxist-leninistiska rörelsens förmåga att omsätta de revolutionära teorierna i praktiken sätts på prov. Splittringen inom KFML måste ses mot denna bakgrund. Den var en följd av den skärpta klasskampen, såväl internationellt som nationellt, samt av de nya uppgifter som den revolutionära rörelsen ställts inför.

För vår del har splittringen fört det positiva med sig att vi nu på ett mera konkret sätt kan närma oss arbetarklassen. Vi har frigjort oss från det frasmakeri och de döda formler som Bylin och Gustafsson envisades med att kalla marxist-leninistisk teori. Detta har gjort det möjligt för oss att påbörja arbetet med att göra en revolutionär analys av det svenska klassamhället.

Krisen ställer oss i än högre grad inför uppgiften att målmedvetet ta itu med de uppgifter som partibygget kräver, samt att föra ut marxismen-leninismens skarpa vapen till arbetarklassen.

Den kris som världskapitalismen befinner sig i kommer med sömngångaraktig säkerhet även att nå Sverige. Liksom Sveriges egen ekonomiska utveckling i sig själv går havande med en ekonomisk kris vars verkningar redan kan skönjas.

Arbetslösheten är idag den högsta sedan efter andra världskriget. Genom att "gömma undan" hundratusental, med att avföra dem ur den officiella statistiken, försöker staten hyfsa siffrorna, men det lyckas allt sämre. Helt meningslösa omskolningskurser hjälper inte i längden, det bara skjuter upp avslöjandet ytterligare några månader.

Den socialdemokratiska regeringen, vilken idag inte kan betraktas som den "gamla tidens reformerster" då de inte längre har reformerna på sitt program – det finns helt enkelt inte något utrymme för dem – är idag helt och hållet kapitalets regering.

De är beredda att fortsätta att föra den politik vilken vräker över hela krisens verkningar på arbetarklassen. Prishöjningar kommer att fortsätta liksom hyres- och skattehöjningarna samtidigt som LO fortsätter på den inslagna vägen i samarbetet med kapitalisterna. Fackföreningsrörelsen har i vårt land via reformismen utvecklats till att bli en del av statsapparaten och fått rent statsbärande funktioner.

Klassarbetet är riktmärket för allt fackligt arbete inom organisationerna och Sverige är idag en korporativ stat d v s en stat där fackföreningarna ingår i statsapparaten. På förbundshåll och inom LO märks detta tydligt. Ledarskiktet ger dagligen genom uttalanden bevis för detta påstående när de talar om "samhällsansvar", "samhällsekonomi" och "samhällsgemenskap".

Men även på lokalplanet gör sig den korporativistiska tanken och handlingen bred. Så ingår de lokala fackföreningarna i olika kommunala instanser, som arbetsmarknadsnämnder på lokalplan etc. Ett talande exempel är också när regeringen Palme satte in en mindre lokal facklig förmåga i Göteborg i Skandinaviska Bankens styrelse. Inte kommer arbetarklassens

inflytande att öka i banken men väl bankens inflytande över fackförningen, ty Boström och von Sydow kommer med säkerhet att skapa förståelse för bankens ”svårigheter” hos Palmes man.

Motsättningarna har skärpts av krisen

Den begynnande krisen har skärpt motsättningarna i Sverige. Allt fler arbetare har i en eller annan form tagit upp kampen mot klassamarbetspolitiken, främst på arbetsplatserna i form av kamp för högre löner eller mot kapitalisternas lönedepressningsoffensiv.

Korporativstatens bärare åser inte passivt att kampen tas upp mot dem. Vi har ett flertal klara bevis för hur kapitalisterna med fackföreningens tysta bejakande tillgripit det gamla vapnet att avskeda de kampvilligaste bland arbetarna och efter förmåga, genom svartlistning, hindra att de får några nya arbeten.

Bekant är också hur de socialdemokratiska fackföreningskorporativisterna utesluter progressiva och revolutionära medlemmar ut fackföreningarna för att på så sätt göra det omöjligt att propagera ”inom” facket.

Den senaste undantagslagen, som sade sig vara riktad mot de småborgerliga organisationerna SACO och SR, hade sin spets riktad mot arbetarklassen och ger en fingervisning om hur socialdemokratin i sitt förbund med bourgeoisin kommer att tillgripa lagen och följaktligen även våld mot arbetarna när de i massomfattning tar upp kampen mot klassfienden.

Socialdemokraterna har förlorat mark

Alldeles uppenbart håller socialdemokratin på att förlora mark inom arbetarklassen. De arbetare som tidigare varit snärjda av reformismen vänder idag ryggen åt Palmes och Geijers parti. De söker efter ett alternativ.

Detta ställer oss i KFML(r) inför stora uppgifter. I vårt land finns mellan den kommunistiska organisationen och socialdemokratin en rad organisationer vilka koketterar med radikala och revolutionära fraser men som i grunden inte är något alternativ därför att de endast är en socialdemokratisk avart. Dessa organisationer är idag huvudfaran för arbetarklassen och dess avantgarde KFML(r).

Högerfolket vädrar morgonluft

När en kris närmar sig så vädrar högerfolk inom arbetarrörelsen morgonluft – det är enligt kamrat Stalin en allmän lag för en revolutionär kris.

Låt oss se på de organisationer som står ”till vänster” om socialdemokratin – är de verkligen ett alternativ för arbetarklassen?

VPK, som är den största organisationen, MLK, KFML(s), Förbundet Kommunist och diverse små trotskistiska föreningar reser allesamman parollen ”GÖR FACKFÖRENINGARNA TILL KAMPORGANISATIONER!!” Gemensamt för dessa organisationer är också att det i ledningen för samtliga sitter en majoritet av akademiker.

Eftersom de lokala fackföreningarna inte kan och inte har några befogenheter att påverka ens lönen utöver vad de centrala förhandlingarna bestämt är parollen i det stycket helt meningslös. De lokala fackföreningarna kan inte och får inte fatta beslut inom organisationen, som strider mot den av LO och förbunden utstakade linjen ty då blir uteslutning följden. Så är parollen även ur denna synpunkt meningslös. Eftersom arbetarna inte har något förtroende för fackföreningarna och inte ens besöker mötena, så är parollen endast ägnad att försöka inbilla arbetarna att det är på grund av deras bristande aktivitet, som tillståndet inom deras fackliga organisation är som det är.

Ingen konkret analys

Nej, parollen är helt igenom felaktig därför att den inte utgår från en konkret analys av ett konkret förhållande. En analys visar att fackföreningarna är ett av statsapparatusens viktigaste instrument för att trumfa igenom klassamarbetspolitiken. Arbetarklassen kan inte erövra vissa delar av statsapparaten inifrån. Det är uppenbar reformism.

Den korporativistiska fackföreningen kan inte övertas, den kan endast krossas tillsammans med det korporativa samhället.

Parollen ”Gör fackföreningarna till kamporganisationer” är detsamma som att upprepa trettioalets paroller under helt annorlunda förhållanden. Parollen reses av högerkrafternas organisationer eftersom de varken har förmåga eller vilja att föra en revolutionär politik och resa revolutionära paroller. De räcker en tröstepinne åt arbetarklassen i brist på ett verkligt revolutionärt alternativ.

Att vi i KFML(r), avvisar parollen betyder inte att vi avvisar att vinna flertalet av de avancerade arbetarna för vår organisation, tvärtom just genom att avvisa efterblivna paroller och efterblivna linjer så möjliggör vi vår organisations tillväxt.

Genom att avskilja oss från högerkrafterna så möjliggör vi ett revolutionärt alternativ för den svenska arbetarklassen. Den djupnande krisen och kapitalismens verkningar kan endast bekämpas revolutionärt, genom kamp och inte genom att försöka blåsa liv i gamla lik, såsom LO och den svenska fackföreningsrörelsen. Socialismen och kampen för socialismen är det enda alternativet till kapitalismen och dess reformatörer.

Kamp mot uteslutningarna

Betyder då detta att vi manar till utträde ur fackföreningarna. Ingalunda. Vi måste istället uppmäna till kamp mot uteslutningarna ur fackföreningarna. Vi måste använda fackföreningarnas möten till propagandatribuner för de revolutionära parollerna ”LEVE DE VILDA STREJKERNA – FRAMÅT MOT DEN SOCIALISTISKA REVOLUTIONEN”. Det är paroller för den svenska arbetarklassen här och nu. Paroller, vilka inte ställer målet som något avlägset diffust i fjärran, utan konkret och näraliggande.

Medlet att nå resultat är förutom den revolutionära teorin en organisatorisk fråga. Vi har föresatt oss att bilda det revolutionära kommunistiska parti, som är en nödvändighet om socialismen skall kunna vinna. Därför ställer centralkommittén inför den kommande krisen parollen till förbundet ”VÄND ANSIKTET MOT ARBETSPLATSERNA”.

Endast genom att dra in allt fler arbetare i det direkta arbetet för partibygget kan vi genomföra detta i den takt som situationen tvingar oss till. Endast om den socialistiska propagandan och den socialistiska teorin förankras på arbetsplatserna är kontinuiteten tryggad och kontakterna med arbetarklassen säkrade. I förra numret av *Proletären* rapporterades hur kamraterna över hela landet organiserar arbetsplatsceller.

Bilda celler

Detta måste bli linjen för alla våra avdelningar och grupper. På alla arbetsplatser där vi har fler än tre medlemmar organiserar sig dessa i en cell för att utföra förbundets arbete. På de platser där kontakterna med fabriken är svaga måste utbygget av dessa prioriteras högt för att möjliggöra cellbildningar.

Alla krafter måste spännas för att målmedvetet vinna arbetarklassens politiskt oorganiserade som medlemmar och sympatisörer åt KFML(r).

Detta gör vi säkrast genom att stå fast vid den revolutionära linje vi stakat ut. Inget schackrande med paroller för ”fem öre mer i timman”. Detta utesluter inte att vi uppmanar till bredast möjliga aktionsenhet på en proletär grundval i arbetarklassens dagliga kamp utan att för den skull utså illusioner om den ekonomiska kampens möjligheter.

Centralkommittén manar inför årets Röd Frontdemonstrationer den första maj förbundets medlemmar och sympatisörer:

- **Vänd förbundets ansikte mot arbetsplatserna!**
- **Verka för bredast möjliga aktionsenhet på proletär klassgrund!**
- **Skärp kampen mot högerfaran!**

Röd Front -72 – en politisk summering (Proletären 14/72)

Av Roger Gross

Årets första maj innebar en milstolpe i det politiska livet inom arbetarrörelsen. Riktningarna har klarare än på länge formerat sig. Liksom så många gånger tidigare har den proletära internationalismen kommit att utgöra en av de vattendelare, som skilt de olika riktningarna.

För oss revolutionärer har alltid frågan om den proletära internationalismen varit klar och vår inställning entydig. Med Lenin har vi sagt:

”Internationalism i handling kan det finnas en och endast en: nämligen att självupppoffrande arbeta för den revolutionära rörelsens och den revolutionära kampens utveckling i det egna landet samt understödja (med propaganda, sympatitvtringar och materiellt) samma kamp, samma linje och endast den i alla länder utan undantag.”

Detta har sagts många gånger av oss men det förtjänar att upprepas speciellt idag när det vietnamesiska folkets framgångar får så många hycklare att kvickna till och strö fraser om solidaritet kring sig.

De tre riktningar som så klart formulerade sig på första maj är inte på något sätt nyutsprungna. De är lika gamla som arbetarklassens kamp mot imperialismen, och det är just i tider av skärpt klasskamp som dessa riktningar avtecknat sig tydligast.

Arbetarrörelsens borgare: Reformisterna i SAP och LO

De tre riktningarna är följande:

Socialdemokratin, eller reformismen, vars långa liv är kantat av förrådade arbetare. I två världskrig har de offrat två generationer unga arbetare på profitens altare genom att under tal om ”fosterlandsförsvaret” i de imperialistiska roffarkrigen sända ut arbetarklassen i de olika kapitalistiska länderna till ett meningslöst slaktande av varandra på slagfälten.

Under andra världskriget beredde socialdemokratin vägen för, och krökte rygg för, den mest ohöljda och nakna form av reaktionär terror — för nazismen och fascismen, som innan den slogs tillbaka av arbetarklassen och framför allt den sovjetiska arbetarklassen hann sända miljontals arbetare i döden. Först efter Stalingrad när nazismen jagades på flykten fann de ledande socialdemokraterna det opportunt att vid högtidliga tillfällen spela antifascister. Synnerligen opportunt med tanke på hur de ledande socialdemokraterna i Sverige tidigare varit ansvariga för att antifascister som sökte sin tillflykt till vårt land sänts tillbaka för att mördas i de nazistiska koncentrationslägren.

Lika opportuna som då, lika opportuna är dessa fega anpassningar inom socialdemokratin idag. Å ena sidan är de förvaltare av det svenska imperialistiska systemet och som goda sådana upprätthåller de goda förbindelser med den imperialistiska makt, vars representanter satt som målsättning att bomba tillbaka Vietnam till stenåldern. Den socialdemokratiska regeringens

förhållande till USA är så gott som förhållandet mellan två imperialistiska makter kan vara, vilket man framför allt kan utläsa av deras vakthållning och uppslutning kring dollarn.

Å andra sidan tvingas de socialdemokratiska ledarna inom SAP och LO att strö anti-imperialistiska fraser omkring sig, men detta endast för att inte förlora sitt parlamentariska stöd av alla de arbetare, som inte genomskådat socialdemokratins förräderi men som med rätta upprörs av USA-imperialisternas terror mot Vietnams folk.

Arbetarrörelsens småborgare: Den opportunistiska vänstern

Den andra riktningen är den småborgerliga och opportunistiska vänstern bestående av, förutom VPK, gruppen kring Gnistan, DFFG, trotskisterna i FK, RMF plus diverse andra politiska småhandlare. Alla dessa grupper svär att de är antiimperialister och alla utom möjligen de i DFFG bedyrar också att de är socialister. Dessa grupper som föll varandra i armarna inför årets Första maj och fick råg i ryggen av de socialdemokratiska ledarnas fraser för fred och frihet. De är för fred och enhet med de socialdemokratiska förrädarna.

Den småborgerliga vänstern är för att än en gång citera Lenin.

”det rike, där de välmenande småborgerliga fraserna och internationalismen i ord, den fega opportunisten och inställsamheten för socialchauvinisterna i handling härskar.

Frågans kärnpunkt består däri, att ‘centrum’ (dvs den småborgerliga vänstern (vår anm) inte är övertygat om nödvändigheten att göra revolution mot de egna regeringarna, inte propagerar den och inte för en självuppoftande revolutionär kamp, utan funderar ut de mest banala — ärke-‘marxistiskt’ klingande — förevändningar mot den.”

Medan de ledande skikten inom SAP och LO är våra klassmotståndare, borgarna inom arbetarrörelsen — ett skikt som objektivt köpts upp och mutats av kapitalisterna — så kan vi med Lenins ord beteckna den småborgerliga vänsterns ledande skikt som *vanemänniskor, sönderfräta av legalism, fördärvade av parlamentarismens miljö o dyl, tjänstemän, som vant sig vid inbringande befattningar och ”lugnt” arbete.*

Givetvis är gränserna mellan dessa två riktningar ibland flytande så att exempelvis representanter ur den småborgerliga vänstern ibland tar steget in till reformismen och vice versa. Karriärister inom den småborgerliga vänstern tenderar hela tiden in i de rena reformisternas led. Mellan den socialdemokratiska reformismen och den småborgerliga riktning, som ledningen av VPK är bärare av, existerar exempelvis endast en hårfin skillnad och ingen av oss skulle bli förvånad om personer som professor Bo Gustavsson, doktor G Bylin eller magister K Lundgren, alla ledande figurer i Gnistangruppen, snart tar steget in i VPK.

Å andra sidan kommer majoriteten av de arbetare som idag låter sig ledas av de båda ovan nämnda riktningarna, framför allt de revolutionärt sinnade men socialistiskt omedvetna arbetare som ännu inte brutit med VPK, förr eller senare genom händelsernas förlopp och vårt ihärdiga arbete att lämna dessa mot arbetarklassens intressen stridande riktningarna. Klasskampens skärpning kommer att å ena sidan sudda ut de olika småborgerliga organisationernas profiler och de olika organisationerna kommer att knyta allt intimare band både sinsemellan och mellan sig och den socialdemokratiska reformismen. Å andra sidan kommer klasskampens skärpning och utveckling att — om vi rätt förstår att föra ut vår politik — innebära att allt fler arbetare ser oss som det enda alternativet.

Trots att vi i Stockholm i år var långt färre än reformisternas och den småborgerliga vänsterns gemensamma enhetliga uppträdande och ”storartade” manifestation för regeringens politik, så är det ändå vi som representerar det växande och utvecklingsbara inom svensk politik. Gunnar Bylins lama försök att göra sig lustig över vår litenhet i Stockholm står sig slätt mot Lenins förklaring

”Det är inte antalet det beror på, utan den riktiga formuleringen av det verkligt revolutionära proletariats idéer och politik. Det väsentliga ligger inte i att ’proklamera’ internationalismen utan i att även i de svåraste tider kunna vara internationalist i handling”.

Bara KFML(r) står för en revolutionär politik

Den tredje riktningen utgörs idag av KFML(r). Vi är internationalister i handling. Vi är revolutionärer, och vår internationalism utgår från principen att huvudfienden finns i det egna landet. Vi för en skoningslös kamp mot borgerliga och småborgerliga riktningar inom arbetarrörelsen. Vårt fullständiga brytande med dessa riktningar på Första maj i år är helt i enlighet med hela vår politiska inriktning. Vi för vår kamp mot dessa riktningar i avsikt att ställa deras förräderi i rampljuset så att arbetarklassen ska överge dem och organisera sig på en revolutionär plattform för att störta den inhemska bourgeoisin.

Sedan vår framgångsrika tredje kongress har vi utvecklats språngartat. Klassfienden har i samband med diskussionerna om SÄPO-registreringen erkänt oss som den enda faran mot den bestående kapitalistiska samhällsordningen. Såväl vän som fiende kan idag konstatera vår fullständiga särart i svensk politik. Vår särart består i vår klippfasta hållning till de principer som revolutionära arbetare i alla tider hållit fast vid.

Av de fem punkter som vår tredje kongress ställde att uppfyllas innan partibildandet har vi inom fyra månader uppfyllt tre.

- Vi har utvecklat propagandan så att vi nu kommer ut med Proletären en gång i veckan.
- Vi har bildat ett kommunistiskt ungdomsförbund.
- Vi har genom kamp avgränsat oss från den småborgerliga vänstern.

Därmed inte sagt att våra uppgifter vad beträffar Proletären, ungdomsförbundet och kampen mot borgerliga och småborgerliga riktningar inom arbetarrörelsen skulle vara avslutad. Proletären måste fortsätta att förbättras och än bättre avslöja det svenska klassamhället, upplagan måste ökas, fler prenumeranter värvas så att vi inom en inte alltför avlägsen framtid kan komma ut med två nummer per vecka. Ungdomsförbundet måste utvecklas till en verklig massorganisation med rötterna hos den proletära ungdomen och kampen mot borgerliga och småborgerliga idéer fortsätta så länge dessa existerar.

Tre viktiga steg har vi tagit sedan kongressen. Två långa och viktiga steg återstår innan partibildandet. Vi måste färdigställa klassanalysen och sammansvetsa förbundet kring en revolutionär strategi och taktik. Detta är möjligt endast genom att förbinda studierna av de allmänna erfarenheterna av världsproletariats kamp, som alltid måste tjäna som vägledning i förbundets arbete och kaderskolning, med erfarenheterna från arbetarrörelsens historia i vårt land och med konkret analys av de frågor som förbundets praktik reser.

Slutligen måste vi fortsätta att i *kamp* mot de tidigare nämnda borgerliga och småborgerliga riktningarna skapa stödjepunkter och brohuvuden till arbetarklassen i form av driftceller på de större industrierna och bostadsceller i alla större proletära bostadsområden.

Anmärkning: Den följande artikeln, av Örjan Nyström, kan ses som ett försök att ställa frågan om enhetstaktiken på ett någorlunda vettigt sätt, Den förblev dock ett irrbloss i mörkret och r-arna fortsatte sin vandring på sekterismens väg. Cirkulärskrivelsen ”Ned med den principiösa enhetens politik! Leve den revolutionära arbetarrörelsens självständighet!”, som följer efter detta dokument, innebär att man tog avstånd från alla försök att utnyttja enhetsfronttaktiken gentemot ”småborgarvänstern” och andra. Det skulle dröja över ett år,

till slutet av 1973, efter ett närmast fiaskoartat valresultat, innan man innan man kom ner på jorden igen och på allvar började ifrågasätta den förda sekteristiska politiken.(MF)

Arbetarklassens organisering och enhetstaktiken (Klasskampen 2-72)

av Ö. Nyström

Massorganisationerna har ett tvåfaldigt värde för oss kommunister. För det första att utgöra en förbindelselänk mellan de klassmedvetna arbetarna och klassens massa, för det andra att därvid sammansluta klassen till en enhet och stålsätta den i klasstrider. Sådana massorganisationer är nödvändiga för arbetarklassen i störtandet av bourgeoisin och växer oundvikligen, till dels spontant, till dels som ett resultat av kommunisternas organisationsarbete, fram under loppet av den proletära klasskampens utveckling. I länder av vår typ är det i allmänhet frågan om organisationer för den ekonomiska kampen. Vår ståndpunkt i fråga om en sådan organisering idag är enkel och självklar för var och en som inte är förblindad av illusioner. Innan de medvetna arbetarna har samlats och skolats i partiet är det meningslöst för oss att ställa oss uppgiften att skapa förbindelselänkar mellan dessa och klassens massa.

Vi kan också slå fast att innan den svenska arbetarklassen på allvar börjat avtåget från socialdemokratin och den korporativa apparaten kommer dess självständiga organisering att utvecklas oändligt långsamt, oändligt mödosamt och under ständiga bakslag. Den enda kraft som kan göra detta avtåg tillräckigt genomgripande och fullständigt är kommunisterna – det förefinns således ingen motsättning mellan vår ståndpunkt att ställa partiet i centrum och vår ståndpunkt att proletära massorganisationer än nödvändiga. Tvärtom är partiet en förutsättning för att varje annan organisering ska vara meningsfull. Oklarheter i denna fråga är också till största delen övervunna i den revolutionära rörelsen på grundval av en långvarig kamp mot opportunistiska ståndpunkter. Men vad som är övervunnet för oss är ingalunda övervunnet bland de arbetare som vi vänder oss till, ”det skikt inom arbetarklassen som är desillusionerat och besviket på socialdemokratin, som intar en kritisk hållning till Vänsterpartiet men som söker ett alternativ, det skikt som inser nödvändigheten av arbetarklassens självständiga agerande och som är beredda att delta i en sådan kamp” (KK nr 1-72 s 10). Bland dessa arbetare finns tvärtom en strävan att i första hand samla *klassen* och då främst samla den kring den *ekonomiska* kampen. Denna strävan är naturlig idag, då krisen dagligen ställer arbetargrupper runt om i landet inför nödvändigheten att organisera försvaret mot kapitalets offensiv. Det finns en otålighet bland de medvetna arbetarna över bristen på en sådan organisation, en otålighet som, om vi inte i vår agitation förhindrar det, ställer proletariats *politiska organisering*, partibygget i andra hand. Vi får alltså inte göra knäfall för denna otålighet utan måste i allmänhet i agitation för proletariats organisering (vilken är en av centralfrågorna i agitationsarbetet överhuvud) i främsta rummet ställa organiseringen i KFML(r) för bygget av partiet.

Statsmonopolismen och partiets betydelse

Vi bör i denna agitation stödja oss på erfarenheterna från klasskampen i vårt land, vilka visar att opportunistens gissel oupphörligen saboterat och ointetgjort arbetarklassens strävanden och att arbetarklassens organisering utan att den i sin tjänst har ett vapen mot opportunisten, ett kommunistiskt parti byggt på den vetenskapliga socialismens fasta grund, faktiskt är meningslös.

Vi bör också påvisa hur stor uppgiften att ena och organisera arbetarklassen idag är jämfört med vad som var fallet i arbetarrörelsens barndom. Alltsedan imperialismens genombrott i vårt land men särskilt efter 2:a världskriget har kapitalisterna och staten byggt upp en väldig

armé av köpta arbetarbyråkrater med uppgift att söva arbetarklassen med klass-samarbetspolitikens gift. Med statsmonopolismens utveckling har det statliga propagandamaskineriet alltifrån skolväsendet till radio- TV svällt till enorm omfattning. En mur av lagar och förordningar kringgärdar ”arbetsfreden”, den korporativa apparatens verkningsfält vidgas till tusen olika småbefattningar och ”samarbetsorgan” för att politiskt korrumpiera arbetarna, våldsapparaten upprustas. Denna ”koncentration av bourgeoisins alla krafter till den borgerliga staten” (Komintern) är en av den nutida kapitalismens viktigaste särigheter. Bourgeoisin har sökt möta de allt djupare motsättningarna i kapitalismens ekonomiska bas med en motsvarande förstärkning av den politiska och ideologiska överbyggnaden. Detta har visat sig ha två viktiga följder för proletarietets kamp:

1. Arbetarklassens fackliga kamp konfronteras snabbare, direktare och mer oförsonligt med statsapparaten som det samlade uttrycket för bourgeoisins politiska makt. Aktuella exempel på detta finner vi i den engelska kolgruvestrejken. Som följd härav ökade tusenfalt betydelsen av en hög politisk medvetenhet bland de kämpande arbetarna.
2. Opportunismens fara tiodubblas inom arbetarrörelsen och den politiska kampen mot omedvetenheten om denna fara blir en livsbetingelse för att arbetarnas kamp ska kunna utvecklas utöver barnstadiet – jmf exempelvis Strasbourgtesernas ståndpunkt i frågan om fienden i de egna leden. Exempel på detta finner man inte minst i de vilda strejkerna idag. Dessa blir sällan mer än protestyttringar, kortvariga, dåligt förberedda, isolerade och insnöpta i den fackliga legaliteten så länge de inte bygger på åtminstone tillstymmelsen till klarhet över att det är nödvändigt att rikta kampen mot såväl socialdemokratien och facket som mot kapitalismen. Och där åtminstone grodden till en sådan medvetenhet spirar, som i gruvstrejken, fångas den lätt upp av vänstersocialdemokrater av Rantatalos typ.

De klassmedvetnas organisering och klassens organisering

Detta är objektiva betingelser för vårt arbete vilka sammantagna till ytterlighet skärper betydelsen av arbetarklassens politiska organisering, av dess kommunistiska parti. Det är vår uppgift att i agitationen med tusentals exempel levandegöra denna vår övertygelse för att sprida den till de medvetna arbetarna. Vi måste klargöra för dem att arbetarklassens enhet måste vara politiskt grundad för att vara av bestående värde, och som sådan kan den bli verklighet först när den kommunistiska agitationen tillförs arbetarnas kamperfarenheter. Vi måste klargöra att enighet och organisering idag ännu endast kan vara en enighet och organisering i smått. Dels i den meningen att varje sympatisör, varje rekryt till KFML(r) måste värderas som ett steg på vägen. Dels på så sätt att en bredare enhet till en början måste utvecklas lokalt, kring konkreta frågor och, kanske under en relativt lång period, tillväxa på den nivån. Den allsvenska, illegala strejkorganisation som vi ställt som perspektiv för arbetarklassens organisering måste växa fram som ett resultat av en lång period av ekonomisk kamp.

Men att vi sätter partiet i centrum får inte föranleda sekteristiska fel i vårt arbete. Föreställningar om att partibygget kan ske som en ”konstruktionsuppgift” vid sidan av klasskampen, föreställningar om att medvetna arbetare kan utvecklas oberoende av den allmänna nivån i arbetarklassen och av arbetarklassens kamperfarenheter, föreställningar om att olika stadier i partibyggandet är åtskilda från varandra med vattentäta skott – ett stadium där vi mobiliserar de medvetna arbetarna och ett där dessa mobiliserar massan. Alla sådana föreställningar är sedan gammalt bannlysta i vår organisation och förbehållna trotskistiska studenter av det mer inbitna slaget.

Vi måste också hålla i minnet att arbetarklassen spontant utvecklar sin organisering i den ekonomiska kampen och att det är vår uppgift att tillse att denna blir vänligt inställd gentemot

kommunismen, varför det är helt nödvändigt att vi på ett riktigt sätt anknyter till dessa organisationssträvanden. Frågan om klassens organisering och den kommunistiska taktiken för att samla klassen på revolutionär grund reses därför idag. Dels teoretiskt som en beståndsdel av den kommunistiska strategi som alla klassmedvetna arbetare måste vara bekanta med, dels i vår konkreta praktik, där våra erfarenheter av olika former av aktionsenhet påvisat flera brister och problem. Vi kommer i denna artikel i huvudsak uppehålla oss vid den första frågan för att i nästa nummer ta upp de konkreta erfarenheter vi kan dra ur förbundets praktik på aktionsenhetens område.

Frågan om den rena arbetarrörelsen

Vilken är då den utgångspunkt vi måste ha då vi reser frågan om arbetarklassens organisering? Vi bör utgå från den materiella grunden för en sådan organisering, från de objektiva betingelserna i arbetarklassen och dess förhållande till andra klasser, som oundvikligen kommer att återspeglas i dess organisering och bestämma gränserna för de former denna organisering kommer att anta. Arbetarklassen är med tusen band förbunden med icke-proletära, småborgerliga skikt av befolkningen. Arbetarklassen är själv splittrad beroende på skilda förhållanden till de icke-proletära skikten, beroende på olikartad ställning i produktionen och beroende på en mängd sekundära faktorer som hemort, ålder, kön, nationalitet, vanor och politiska traditioner etc. Allt detta sammantaget gör olika skikt av proletariatet olika mottagliga för den borgerliga ideologin och ger dem ett olikartat förhållande till kampen mot bourgeoisin, formerna och målsättningarna för denna kamp och naturligtvis till dess organisering. Även om de grundläggande villkoren för proletariatets existens och befrielse är desamma är de vägar olika grupper av arbetare måste gå för att få kännedom om villkoren för denna befrielse inte desamma. Det finns alltså objektivt spelrum för politisk splittring i arbetarklassen, som exploateras av politiska rörelser av borgerlig och småborgerlig typ, organisationer som i olika utsträckning också kommer att dominera organiseringen för den ekonomiska kampen. Lika oundvikligt är att dessa organisationer kommer att kämpa för att bredda sitt inflytande i arbetarklassen. Särskilt kommer de att bekämpa de klassmedvetna arbetarna, gentemot vilka de har gemensamma intressen. De kommer att demagogiskt spela ut kommunisterna mot dessas klassbröder, spela på de borgerliga och småborgerliga fördomarna och på känt manér anklaga oss för att ”mästra” arbetarna när vi tar vara på glimtarna av klassmedvetet tänkande för att bekämpa opportunismen.

Om detta gäller allmänt under kapitalismen gäller det i alldeles särskild grad under imperialismen och ytterligare under imperialismens statsmonopolistiska stadium, där bourgeoisin organiserat sin korporativa stat. Här har bourgeoisin byggt upp en arbetarbyråkratisk apparat som erbjuder olika arbetargrupper utsikten att lyfta sig över klassens eländiga villkor och i tusentals småbefattningar sälja sig till bourgeoisin.

”I Amerika och England är de opportunistiska ledarna, arbetarklassens överskikt och arbetararistokratin ojämförligt mera seglivad än hos oss, de ådagalägger ett kraftigare motstånd mot den kommunistiska rörelsen. Vi måste därför vara beredda på att det kommer att bli svårare än hos oss att befria de europeiska och amerikanska arbetarpartierna från opportunistens sjukdom”.

(Lenin: Tal på Kominterns II:a kongress om det internationella läget och Kominterns uppgifter, SSIU: 17: 225).

Den ovedersägliga slutsatsen av dessa förhållanden är att det inte kan existera någon ren arbetarrörelse. En ren arbetarrörelse är en utopi som skrivbordsradikaler kan hänge sig åt, men som är livsfarlig för kommunisterna. Personer som i sin politik utgår från en sådan möjlighet är dömda att begå opportunistiska fel. Antingen tror de att de kan blunda bort skiljaktigheterna, förfaller till principlöshet och tror att man genom att *släta över* de oundvikliga skiljaktigheterna kan upphäva dem. Företrädare för denna avvikelse finner vi i VPK, som talar

om att ena arbetarklassen på den minsta gemensamma nämnarens grund – ekonomisk kamp och kamp för reformer, men tiger om kampen mot socialdemokratien. Samma med Gnistan-gruppen som för att ”ena så många som möjligt” är beredda till vilka eftergifter som helst för de efterblivna grupperna. Eller också förfaller de till sektarisk självtillräcklighet, till navelskådande beundran över sin egen förträfflighet, till fullständig oförmåga att bedriva politik och utvecklas till en kraft i arbetarklassen. S k ”principfasta klasskämpar” som ägnar huvuddelen av sin verksamhet åt att sitta hemma vid köksbordet och knyta näven men är oförmögna att bedriva politik känner vi vid detta laget igen. I båda fallen isoleras de klassmedvetna arbetarna från klassen, upplöses och demoraliseras. Den idealistiska utopin om den rena arbetarrörelsen måste avvisas som en källa till opportunism. Vi måste istället utgå från den objektiva verkligheten, som oundvikligen föder politisk splittring, som oundvikligen medför att flera olikartade politiska strömningar övar inflytande över och kommer att öva inflytande över arbetarklassen.

Villkoren för kommunistisk ledning

Men då vi tillbakavisar tanken på en ren arbetarrörelse slår vi också fast att det kommunistiska partiet, de klassmedvetna arbetarna, inte kan leda hela arbetarklassen.

”Härav framgår”, skriver Lenin, ”absolut nödvändigheten, den ovillkorliga nödvändigheten för proletariats avant-garde, för dess klassmedvetna del, för det kommunistiska partiet, att tillgripa manövrer, överenskommelser med olika proletärgrupper, olika partier av arbetare och mindre egendomsbesittare.” (Lenin: Radikalismen, VV 2:2 sid 416).

Om vi har detta klart för oss inställer sig frågan: Vilka är förutsättningarna för att de klassmedvetna arbetarna ska förmå dra bort klassens mellan- och efterblivna skikt från de borgerliga och småborgerliga organisationer som exploaterar deras fördomar och splittrade medvetenhet. Vi har redan nämnt de klassmedvetnas skolning och organisation i partiet, förutsättningen för att de ska själva kunna frigöra sig från den borgerliga ideologins tryck och smida fram vapen att bekämpa detta bland sina kamrater. I arbetet på att åstadkomma en bredare enhet måste vi grunda oss på arbetarnas *levande erfarenhet*, vilken dessa kan tillägna sig endast genom att *aktiveras politiskt och konfronteras med klassfienden*. Att förstå att föra fram bredare arbetargrupper till kamppositioner är alltid och i alla situationer den centrala frågan i enhetsarbetet, den fråga som detta arbete i sista hand syftar fram till. Om det var omöjligt att lösa frågan om de klassmedvetnas organisering utan skolning i den vetenskapliga socialismen och skoningslös kamp mot opportunistiska avvikelser, är det lika omöjligt att dra med klassens massa utan att den skolas genom den levande erfarenheter av klasstrider och av den kommunistiska taktikens praktiska överlägsenhet i dessa strider. Sådan är alla stora revolutioners grundlag, som Lenin säger. För att underlätta denna erfarenhet är för oss kommunister en djupgående förståelse för alla de borgerliga och småborgerliga politiska schatteringar och organisationer som utövar sin dragningskraft i proletariats (och som otvivelaktligen kommer att mångfaldigas och öka i betydelse allteftersom klasskampen skärps) nödvändig. Ty, som Lenin säger,

”med hänsyn till massornas praktiska aktion är dessa differenser ytterst, ytterst viktiga. Att beräkna dem, att fastställa tidpunkten för det fullkomliga mognandet av de mellan dessa ”vänner” oundvikliga konflikterna, vilka försvagar alla vännerna tillsammans och gör dem kraftlösa – här består hela saken, hela uppgiften för en kommunist, som inte bara vill vara en klassmedveten, övertygad idétrogen propagandist, utan även en praktisk ledare för massorna i revolutionen. Man måste förena den strängaste hängivenhet för kommunismens idéer med förmågan att gå med på alla nödvändiga praktiska kompromisser, manövrer och överenskommelser, att gå i sicksack, retirera o dyl, för att påskynda förverkligandet och övervinnandet av hendersonarnas (dvs opportunisternas – vår anm) . . . politiska makt, påskynda deras oundvikliga praktiska bankrutt, vilken just upplyser massorna i vår anda, just i kommunistisk riktning: påskynda de oundvikliga differenserna,

tvisterna, konflikterna, den fullständiga brytningen mellan . . . mensjevikerna och socialist-revolutionärerna -kadetterna – monarkisterna; scheidemännen – bourgeoisin – kappmännen osv, och välja det riktiga ögonblicket då den största möjliga brytning mellan alla dessa ”den heliga privatäganderättens stödjepelare” uppstår, för att genom proletariats beslutsamma offensiv krossa dem alla och erövra den politiska makten”. (Radikalismen, VV II:2 sid 441)

Alla de olika möjliga kampformer som den proletära klasskampen rymmer måste vi behärska för att i varje situation tillämpa den som mest understödjer dessa våra strävanden: att genom den levande erfarenheten avslöja de borgerliga och småborgerliga medlöparna och höja den allmänna, samlade nivån hos proletariatet.

Detta är det perspektiv som frågan om aktionsenhet har. Vi måste övervinna det myrsloks-perspektiv som brukar uttryckas i fraser or att ”vi går i aktionsenhet med fan själv om det gagnar oss”. Detta är ett felaktigt söt att ställa frågan. Vår utgångspunkt måste vara att flytta fram arbetarklassens positioner, att utveckla arbetarklassens kamp i en riktning som för mot och som sin slutpunkt kan få den revolutionära masskampen, men som idag politiskt rör sig inom ett mycket mer begränsat område. Att detta gagnar oss är en självklarhet.

På vad stödjer vi oss då i enhetstaktiken? Vi stödjer oss naturligtvis i grunden på att arbetarnas klassintressen överallt i grunden är desamma och att varje skärpning av klassmotsätt-ningarna väcker glimtar av medvetenhet om detta även utanför de mer avancerade arbetar-gruppernas led. Även inom de opportunistiska organisationerna finns medlemmar med strävan till en ärlig ståndpunkt.

De opportunistiska organisationerna som helhet är också i sin verksamhet i arbetarklassen tvingade just av sin opportunism att t hänsyn till sådana strömningar. Aktionsenhetens grundläggande syfte är som vi sett att höja den allmänna, samlade nivån på proletariatets klasskamp genom att tillföra bredare arbetargrupper levande erfarenhet av klasstrider. I aktionsenheten kan vi utnyttja opportunismen, då den vänder sig till arbetarklassen och tvingas ta hänsyn till glimterna av klassmedvetenhet inom och utanför de egna leden, för att föra fram bredare grupper till stridspositioner. Vi kan å andra sidan i aktionsenheten tvinga opportunismen att göra praktisk bankrutt med sin strävan att vända sig till bourgeoisin och mobilisera arbetarklassen för en borgerlig politik.

Härav framgår att enhetsarbetet underifrån är grunden och förutsättningen för aktionsenheten ovanifrån. Härav framgår också att aktionsenheten är ett av flera medel, ett medel som det bara är möjligt att tillgripa i särskilda situationer, i enskilda frågor och villkorligt då klass-krafternas läge så medger, men som aldrig kan bli någon general linje i vårt massarbete. Vilken är då den huvudinriktning vi i vårt bredare arbete bör söka ge den proletära klass-kampen, vilka kampformer måste utvecklas och vilka måste bekämpas för att höja den allmänna nivån på denna kamp. Detta måste vara utgångspunkten för diskussionen om aktionsenhet.

Att utveckla den självständiga rörelsen

Denna huvudinriktning är i korthet: att återföra arbetarklassen till den självständiga klass-kampens väg. Låt oss utifrån några aktuella exempel påvisa vad detta innebär.

Vi måste sträva efter att varje rörelse ges en sådan inriktning att den i maximal utsträckning litar till egna krafter och inte till den korporativa eller parlamentariska apparaten. Vi måste tillbakavisa varje strävan att inskränka rörelsens målsättning till påtryckningar på facket, parlamentariska eller andra av klassfiendens organ. I rörelser som elektriker- eller golvläggars-strejkerna måste vi bekämpa en taktik som går ut på att förändra eller skjuta på den korporativa apparatens avtalstaskspeleri. Istället måste vi framhålla att villkoren för framgång är arbetarnas självständiga organisering och villkoret för fortsatt framgång är fortsatt själv-

ständig organisering. Likaså måste den självständiga rörelsen frigöras från allt beroende av klassfienden taktiska eftergifter. Vare sig fienden väljer eftergifternas taktik eller söker köpa upp rörelsen med reformer eller väljer repressionens väg är det vår uppgift att söka bevara rörelsens självständighet för att i framtiden stå än starkare mot bourgeoisin. Likaså måste vi tillbakavisa som önsketänkande alla ”önskelistor” med reformkrav som inte anknyts till och som sin utgångspunkt har utvecklandet av den självständiga kampen. Likaså måste vi tillbakavisa alla klassfiendens försök att kapsla in rörelsen under sina vingar. Ofta söker klassfienden mobilisera arbetarna för att ”lösa de problem som kampen är ett symptom på” (senast såg vi hur Palme ville diskutera med Skärholmen-fruarna ”hur vi ska kunna åstadkomma en prissänkning” och fick det korrekta svaret: det är inte vår sak.) Likaså måste vi avslöja varje ”ny” väg som reformister och socialfascister uppfinner för att med andra metoder än de gängse – ex bildandet av det nya hamnarbetarförbundet – behålla kontrollen över den växande rörelsen. Likaså måste varje försök från de mest vacklande skikten att gå en ”medelväg” mellan kampens och den krökta ryggens väg avvisas. Därför avvisar vi maskning i hyreskampen. Därför avvisar vi matbojkotter och andra för alla utom för arbetarna harmlösa kampmetoder. Därför avvisar vi varje försök från opportunisterna att under falskt tal om ”enhet” tvinga de kampvilliga arbetarna att ta ett steg tillbaka och göra knäfall för de mest efterblivna gruppernas vacklan.

Detta är några centrala punkter om vad det innebär att ge arbetarklassens kamp en självständig karaktär. Detta är vad vi idag menar att ge arbetarrörelsen en inriktning som på sikt för till revolutionär masskamp. Detta är att ge den levande erfarenhet som de klassmedvetna arbetarna måste stödja sig på för att dra klassen bort från opportunism och klassamarbete.

Revolutionens perspektiv

Vi slog fast nödvändigheten av olika former av enhetsaktioner utifrån det faktum att partiet inte kan vinna ledningen för hela arbetarklassen, och sålunda inte heller över klassens organisering. Vi måste också slå fast att detta förhållande inte bara gäller nuvarande period utan gäller hela epoken för proletariats kamp mot bourgeoisin, således även under proletariats diktatur. Den revolutionära betydelsen av detta förstår vi då vi vet att revolutionen är omöjlig utan att de klassmedvetna arbetarna för den mobiliserar klassens massor och klassens organisationer. Ty erfarenheten visar att ur dessa växer, som ett organ för det väpnade upproret, fram arbetarråd.

Arbetarråd som inte utvecklas organiskt ur de förefintliga massorganisationerna som arbetarna relativt självständigt byggt upp under loppet av den proletära klasskampens utveckling kan aldrig bli annat än skrivbordskonstruktioner. I dessa råd kommer oundvikligen som tidigare olika politiska strömningar att kämpa om inflytande. Att ha förberett opportunistens praktiska bankrutt inför arbetarna under hela den period som föregår den revolutionära situationen är som alla förstår av grundläggande betydelse för utgången av denna kamp om inflytandet. Men det är en ödesfråga för revolutionen att i den revolutionära situationen fullända enhetstaktiken och dra med även de mest efterblivna skikt för att vinna klassens organisation för revolutionen, omvandla massorganisationerna till arbetarråd som organ för det väpnade upproret och behålla initiativet i massorganisationerna för att föra revolutionen till seger. Så sent som i juni 1917 på andra sovjetkongressen hade bolsjevikerna endast 13% men på grundval av en riktig enhetstaktik i det följande uppsvinget tillkämpade de sig 51% på den följande kongressen i oktober samma år genom att avslöja opportunisten och centerismen praktiskt inför massorna. Detta stöd konsoliderade bolsjevikerna sedan genom att anta socialistrevolutionärernas agrarprogram och upprätta ett regeringsblock med detta småborgerliga partis vänsterflygel, vilka senare bröt detta block, sökte mobilisera till väpnat uppror mot den proletära diktaturen men fann sig helt isolerade. Lenin sammanfattar:

”Det gäller att tillämpa denna taktik för att höja och inte för att sänka den *allmänna* nivån av proletär klassmedvetenhet, revolutionära anda samt förmåga till kamp och seger. Det bör för övrigt anmärkas, att bolsjevikernas seger över mensjevikerna inte bara före Oktoberrevolutionen utan även efter densamma krävde en taktik med manövrer, överenskommelser och kompromisser – naturligtvis sådana som underlättade, påskyndade, befäste och stärkte bolsjevikerna gentemot mensjevikerna. De småborgerliga demokraterna (och bland dem även mensjevikerna) vacklar oundvikligen mellan bourgeoisin och proletariatet, mellan den borgerliga demokratin och sovjetsystemet, mellan reformism och revolutionära stämningar, mellan kärlek till arbetarna och fruktan för den proletära diktaturen osv, En riktig kommunistisk taktik måste vara att utnyttja denna vacklan och absolut inte att ignorera den. Utnyttjandet kräver eftergifter till de element som vänder sig till proletariatet då och i den mån de gör detta – och samtidigt kamp mot dem som vänder sig till bourgeoisin. Resultatet av att en sådan riktig taktik tillämpats har blivit att mensjevikerna hos oss alltmer sönderfallit och sönderfaller, så att de förstockade opportunistiska ledarna isolerades och de bästa arbetarna, de bästa elementen av den småborgerliga demokratin föres över till vårt läger. Detta är en långvarig process . . . ” (Lenin: Radikalismen VV 2:2 sid 417).

Ned med den principiösa enhetens politik! Leve den revolutionära arbetarrörelsens självständighet! (Klasskampen 3/72)

Cirkulärskrivelse från Centralkommitténs tredje plenarmöte angående vår taktik för aktionsenhet med småborgerliga partier, organisationer och grupperingar.

Frågan om aktionsenhet ovanifrån, d v s överenskommelser om gemensamt uppträdande i olika sammanhang, främst utåtriktade aktioner av olika slag, (möten, demonstrationer, uttalanden o s v) har länge varit en stötesten i förbundets verksamhet, som orsakat både osäkerhet och segslitna men ofructbara diskussioner. Ofructbara därför att vi hittills inte kunnat nå fram till en gemensam korrekt linje.

Ändå är frågeställningen inte ny: den var föremål för skilda åsikter inom förbundet även före splittringen (se t ex artikeln ”De antiimperialistiska krafterna bör koncentreras mot fiendens svagaste punkt” i Gnistan 4/69). Sedan splittringen har frågan allt oftare och i flera olika sammanhang varit föremål för diskussion, och skilda uppfattningar har framförts. Det har gällt Stockholmsavdelningens aktionsenhet med småborgerliga organisationer (trotskistiska) i RÖD FRONT 1971. Det har gällt Göteborgsavdelningens aktionsenhet med en hel rad småborgerliga organisationer för att anordna möten om kampen på Irland och i Turkiet. Under våren har diskussionerna om aktionsenhet främst cirklat kring vilka organisationer, som vi kunde tänkas inbjuda till aktionsenhet på RÖD FRONT, men restes också i samband med det antiimperialistiska uppsvinget. Svaren och lösningarna har varit många: principerna få och nästan frånvarande.

I praktiken har frågan om aktionsenhet klarnat genom klasskampens ”spontana” utveckling, d v s genom en utveckling som vi i ringa grad har kunnat påverka. Tidigt i våras diskuterades flitigt huruvida vi skulle inbjuda VPK till aktionsenhet på 1:a maj eller ej. Det sågs eller uppfattades som en fortsättning på taktiken i samband med ”Öppet brev till VPK m m”. VPK beslutade sig emellertid, utan att ha en tanke på aktionsenhet med KFML(r), för att för första gången på många år gå ut i egna demonstrationer 1:a maj.

Vårens erfarenheter

Så kom offensiven i Vietnam och USA-imperialismens upptrappning av kriget mot DRV och befrielsestyrkorna. Utvecklingen inom DFFG visade sig mogen för en övergång till socialdemokratien och socialchauvinismen, d v s en uppslutning bakom den egna bourgeoisin för dess imperialistiska ambitioner. Till viss del kan man säga att denna utveckling lämnade den revolutionära arbetarrörelsen åt sig själv att agera på egen hand. Med smärre lokala avvikelser kom KFML(r) att framträda som den enda organisation som konsekvent och i landsomfattning uppträdde självständigt i första hand i förhållande till socialdemokratien, men också gentemot hela den småborgerliga vänstern. Inom förbundet har detta allmänt setts som en lyckosam utveckling – vilket det naturligtvis också var. Röd Front har allmänt setts som en stor framgång just på grund av vårt konsekventa självständiga uppträdande. Och utan tvekan så har det också betytt att vi inte bara, som tidigare, teoretiskt och i agitationen dragit upp en skiljelinje mellan vad som är kommunism och vad som är småborgerlig socialism, utan också för första gången i praktiken på allvar understrukit denna skiljelinje.

I den allmänna yran över framgångarna med Röd Front har många kamrater inom förbundet ”glömt” att vårt avskiljande på 1:a maj inte bara var ett resultat av vårt egna planmässiga agerande. I stor utsträckning var detta avskiljande också resultatet av de småborgerliga organisationernas handlande vilket lämnade KFML(r) att *till slut* agera självständigt. Men det ska naturligtvis inte förnekas att vi i allmänhet har haft en stark strävan att undvika aktionsenhet med småborgerliga organisationer och att det har betraktats med skepsis och som något

nödvändigt ont att behöva ingå aktionsenhet med dem. Vår strävan att konsekvent avskilja oss har stärkts under våren och drevs till sin praktiska konsekvens strax före Röd Front. Det klaraste uttrycket för denna strävan finns i svaret på FK:s brev som infördes i Proletären nr 12. Det är dock att märka att vår isolering från den småborgerliga vänstern som helhet ändå motiverades med nytillkomna och tillfälligtvis rådande förhållanden, och inte utifrån ett principiellt ställningstagande.

Även om frågan om aktionsenhet i de olika enskilda fallen har varit föremål för diskussion och helt delade meningar har framförts, så har det hittills inte varit fråga om en kamp mellan två principiellt olika och utmejslade linjer. Osäkerheten och bristen på en konsekvent linje har varit allmän inomförbundet i fråga om aktionsenhetstaktiken. Så till exempel rekommenderade CK:s andra plenarmöte Malmöavdelningen att ha ett eget demonstrationståg den 1:a maj. Samtidigt godkände Politbyrån att Malmöavdelningen ingick i förhandlingar om aktionsenhet med den småborgerliga vänstern vid Röd Front. Så till exempel slog kongressen fast att alla lokalorganisationer, som uppfyller vissa uppsatta krav, skulle anordna egna 1:a maj-manifestationer. Samtidigt godkände CK:s andra plenarmöte att lokalorganisationerna, om de så ansåg befogat, inbjöd VPK till aktionsenhet. Detta visar klart att förbundets agerande har varit ologiskt och själv motsägande och att det rått osäkerhet om linjen från ledningen till basen. När frågan togs upp till diskussion på CK:s tredje plenarmöte var det med utgångspunkt från att en genomgående uppgörelse med och självkritik på den hittillsvarande praktiken och linjen, eller rättare sagt bristen på linje, måste komma till stand.

Utgå från grundläggande principer!

Den grundläggande teoretiska orsaken till osäkerheten och det inkonsekventa handlandet är att vi tagit itu med frågan endast i de enskilda fallen, endast utifrån en tillfällig händelse och aktion, utan att reda ut frågan i dess grundval för att dra upp de grundläggande principerna för vårt agerande. Våra överväganden, när frågan om en eventuell aktionsenhet med småborgerliga organisationer varit aktuell, har dikterats av snäva och trångsynta taktiska hänsyn av typen: "Vad gynnar oss mest?", "Har vi någon möjlighet att ta ledning i aktionen?" eller "Genom att inbjuda till aktionsenhet kan vi avslöja småborgarna."

Att behandla frågan om aktionsenhet utifrån sådana överväganden förtjänar dock knappast benämningen taktik, men liknar desto mer Lenins karaktäristik av revisionismens politik, nämligen

"att bestämma sin hållning från fall till fall, att anpassa sig till dagshändelserna, till de politiska bagatellernas ebb och flod, att glömma proletariats grundläggande intressen för ögonblickets verklighet eller inbillade fördelar."

Det är, som Lenin säger, en lag för den kommunistiska taktiken att

... var och en som tar itu med delproblem utan att dessförinnan ha klargjort allmänna problem, kommer oundvikligen att vid varje steg 'i motsättning till' dessa allmänna problem utan att själv inse det. Att blint ta itu med varje enskilt fall betyder att döma politiken till den värsta vacklan och principlöshet."

Och Lenin tillägger:

"De glömmar att i den slutliga analysen är den breda principiella politiken den enda reella, praktiska politiken."

Det finns således ett alldeles bestämt samband mellan vårt agerande i det enskilda fallet (aktionsenhet med vem, för vad, mot vem?) och de allmänna grunderna för vår politik och taktik. Vilket är då detta samband? För att stegvis visa hur taktiken i fråga om aktionsenhet är oupplösligt förbunden med de grundläggande taktiska frågorna i vår politik överhuvudtaget

(klassanalysen och proletariats roll i vår revolution och vår revolutions karaktär) ska vi ta upp två exempel som ställer sambandet i ett klarare ljus.

Att säga en sak, men göra en annan

Det första exemplet gäller de antiimperialistiska manifestationerna. Kan vi tänka oss att inbjuda, eller acceptera en inbjudan till aktionsenhet med en småborgerlig socialistisk organisation för att genomföra en antiimperialistisk demonstration eller ett möte? Det finns flera exempel på att vi gjort det.

Vår linje är den, att den revolutionära arbetarrörelsens antiimperialistiska manifestationer endast kan och får ge uttryck för den proletära internationalismens strävanden, d v s att kampen mot de imperialistiska krigen har som målsättning att avskaffa kapitalismen som orsaken till krigen, och i överensstämmelse med linjen att huvudfienden för arbetarklassen i ett imperialistiskt land i kampen mot imperialismen är den egna bourgeoisin. Proletariats kamp mot de imperialistiska krigen är alltså oupplöstligt förbunden med kampen mot den egna bourgeoisin. Att ge efter det minsta för denna linje innebär oundvikligen ett närmande till och en försonlighetsinställning gentemot den egna bourgeoisin.

De småborgerligt socialistiska organisationerna för en småborgerligt pacifistisk och humanitär linje i den antiimperialistiska frågan, som döljer krigens klasskaraktär och rötter i kapitalismens system. VPK och Gnistan-gruppen för en sådan politik såväl i ord som handling. Studentsektorna erkänner den proletära internationalismen i ord men tillämpar den inte i praktiken (som t ex vid 1:a majdemonstrationerna och de antiimperialistiska manifestationerna i vår).

Trots att det således inte finns någon som helst beröringspunkt mellan vår och småborgarvänsterns politik har vi ändå vid olika tillfällen inbjudit dem till aktionsenhet vid antiimperialistiska manifestationer. Vad betyder det då, om vi å ena sidan i vår propaganda och agitation ständigt visar på de småborgerliga organisationernas oförmåga att kämpa mot imperialismen, men å andra sidan inbjuder dem till aktionsenhet? Det betyder att säga en sak men göra en helt annan. Det betyder att i *ord* fränkänna dem rätten och förmågan att kämpa på en proletärt internationalistisk grund mot de imperialistiska krigen (den enda möjliga kampvägen) och samtidigt i *handling* tillerkänna denna rätt och förmåga. Det ligger en oavvislig motsägelse i detta sätt att agera, som endast kan få till följd en fortsatt förvirring inom arbetarklassen om vem som står för vad. Det betyder att i praktiken sudda ut de gränslinjer, som vi försöker dra upp i vår propaganda och agitation. Ja, det betyder faktiskt att vi ändå anser att småborgarvänstern har något att ge i den antiimperialistiska kampen, och att vår linje inte är den *enda* möjliga. Allt arbete som vi i övrigt lägger ner på att avgränsa den kommunistiska arbetarrörelsens strävanden från allt vad småborgerlig socialism heter motverkas och gränslinjerna suddas åter ut.

Detta visar att vi inte kan ta lätt på frågan om aktionsenhet: vår linje i denna fråga är en del av arbetet på att avskilja KFML(r) från hela den småborgerliga vänstern som den andra punkten i planen för partibygget. Men det är inte bara en linje för partibyggets period – det är en av de viktigaste taktiska frågorna överhuvudtaget för det kommunistiska partiet! Att ingå aktionsenhet eller ej visar sig således betyda mycket mer än att bli några fler eller färre i en viss aktion, det betyder framför allt att i handling förneka eller understryka oförenligheten mellan två politiska linjer. Av vad som ovan framkommit, så är det direkt felaktigt att inbjuda de småborgerligt socialistiska organisationerna till aktionsenhet vid antiimperialistiska manifestationer. Det är också den slutsats som CK:s tredje plenarmöte kom fram till.

Det andra exemplet gäller Röd Front 1:a maj. Om aktionsenhet är omöjligt att ingå med småborgerliga organisationer i fråga om den antiimperialistiska kampen, då är det naturligtvis

det också i fråga om 1:a majdemonstrationerna, som inte bara ska föra fram det revolutionära proletariats politik i fråga om kampen mot de reaktionära krigen, utan också dess politik på alla andra viktiga områden. Vi kan omöjligen å ena sidan säga att vi frånerkänner småborgarna rätten att tala i proletariats namn och rätten att ha ledningen för arbetarklassen, och samtidigt erbjuda dem en del av denna rätt och ledning. Likaså är det en meningslöshet (i bästa fall) men också att just grumla medvetenheten om skillnaderna, att inleda förhandlingar om aktionsenhet på 1:a maj. Om vi redan från början vet att en aktionsenhet är otänkbar och en till 100% realistisk utgång av förhandlingar, så ska vi inte heller inlåta oss på sådana. Vi skulle heller inte kunna anföra ett enda hållbart argument för det berättigade med det, såvida vi inte ville stoltsera med rena intrig- och kuppmarkerimotiveringar. Men sådant har vi inte i något annat sammanhang något till övers för.

I de två frågor som nu analyserats och som båda gäller proletariats revolutionära kamp, visar det sig således att en aktionsenhet med småborgerligt socialistiska organisationer är en orimlighet och till direkt skada för arbetarklassens revolutionära skolning. Och i varje fråga där vi frånkänner de småborgerliga socialisterna förmågan och viljan att arbeta för en konsekvent revolutionär linje eller när det överhuvudtaget gäller deras möjlighet att spela en progressiv roll i den proletära revolutionära kampen så grundar vi denna ståndpunkt på en klassanalys av deras politik i de enskilda frågorna och överhuvudtaget, så som den avslöjar sig i deras politiska agerande. Men vi kan inte stanna vid detta! Vi måste gå vidare och ställa oss frågan: Är det verkligen en tillfällighet att hela floran av småborgerliga organisationer, t o m de som hör till ”den vänstraste flygeln”, inte i någon fråga som gäller arbetarklassens revolutionära kamp för en linje som överensstämmer med den kommunistiska arbetarrörelsens? Det är naturligtvis ingen tillfällighet, men för att få ett grepp om varför, måste vi tränga djupare in i frågan. Först genom att ställa frågan om organisationernas förhållanden till klasserna, d v s ställa frågan på marxistiskt vis utifrån klasskampen. Det gäller således småbourgeoisins ställning i ett framskridet kapitalistiskt land som Sverige, dess förhållande till den socialistiska revolutionen.

Den klassmässiga grunden

Detta är den egentliga utgångspunkten för hela frågeställningen om aktionsenhet med småborgerliga organisationer. Hitintills har vi, som kräftan, tagit oss fram baklänges till slutsatsen (aktionsenhet eller ej med vem, för vad, mot vem?) Det är inte så underligt, för det är just så det har gått till i praktiken. An så länge har vi fått brottas med det enskilda fallet och däri-genom efter hand nått en större klarhet om de vidare sammanhangen genom en vidgad politisk praktik överhuvudtaget. I fortsättningen måste vi i varje taktisk fråga ha den motsatta infallsvinkeln, eller för att tala med Lenin:

”För det första är det nödvändigt att definiera partiernas klasskaraktär. Därefter är det nödvändigt att göra klart för sig den grundläggande formeringen av de olika klasserna i allmänhet i den nuvarande revolutionen, d v s i vilket förhållande dessa klassers intressen står till revolutionens fortsättning och utveckling. Vidare är det nödvändigt att övergå från klasser i allmänhet till den nutida roll som de olika partierna, eller olika grupperna av partier spelar. Slutligen, är det nödvändigt att erbjuda praktiska direktiv angående arbetarpartiets politik i denna fråga.”

Den fråga Lenin diskuterar är inställningen till borgerliga partier. Detta är den av Lenin utarbetade metoden för att nå fram till en principiell och praktisk taktik för aktionsenhet. Den prövades vid hundratals tillfällen under det komplicerade förloppet av den ryska revolutionen och den visade sig vara den enda korrekta och framgångsrika. Det är nödvändigt att vi inser att vi, för det första, har varit i avsaknad av dessa taktiska principer, men också, för det andra, först nu genom att klasskampens och förbundets utveckling ställt frågan på sin spets och

kunnat lösa den genom ett fördjupat studium av den kommunistiska rörelsens tidigare erfarenheter.

På KFML(r):s tredje kongress enades vi om att det i ett framskridet kapitalistiskt land som vårt endast finns tre klasser: bourgeoisin, småbourgeoisin och proletariatet. Vid sidan om och mellan dessa klasser finns en rad skikt – mellanskikten – vilka inte är ett hänföra till någon bestämd klass men vilka intar en ställning mellan bourgeoisin och proletariatet och vars position i stort sammanfaller med småbourgeoisins. Arbetarklassen är den enda revolutionära klassen som i sin kamp mot bourgeoisin kommer att överta samhällsmakten och införa socialismens system.

Småbourgeoisin är en reaktionär klass, som slår vakt om det kapitalistiska systemet, som i sin kamp mot bourgeoisin försöker bevara sin ställning som småborgare och om möjligt klättra upp till bourgeoisins krets. Småborgaren har inget intresse av socialismen. Om han tar ställning för proletariatet, så gör han det inte utifrån sina intressen som småborgare utan genom sitt förnuft. Han överger med andra ord sin nuvarande klasståndpunkt för proletariats, lämnar den egna klassens kamp för sina reaktionära syften. Småbourgeoisin har spelat ut sin revolutionära roll i och med genomförandet av den borgerliga demokratiska revolutionen och utplånandet av alla feodala rester. Småbourgeoisin spelar idag ingen progressiv roll. (Ett uttryck som vi alltför ofta helt felaktigt använder när det gäller att karaktärisera uppenbart småborgerliga organisationer eller rörelser).

Vad menar vi då med progressiv? Vad som är progressivt och vad som är reaktionärt kan endast bedömas utifrån kampen mellan bourgeoisin och proletariatet. Allt som gynnar arbetarklassen ideologiskt, organisatoriskt och politiskt är idag progressivt och allt som gynnar bourgeoisin är reaktionärt. Att småborgaren bekämpar bourgeoisin gör honom inte ett dugg progressiv – denna kamp för han endast för sina egna reaktionära syften. Småbourgeoisins kamp kan endast vara progressiv i de fall där den objektivt gynnar arbetarklassens kamp mot bourgeoisin. (Och det är således endast i denna begränsade mening som vi kan använda beteckningen progressiv). Vilka fall det konkret kan vara fråga om återkommer vi till nedan.

Dra en skiljelinje

Vi kan således redan nu dra den viktiga slutsatsen att frågan om aktionsenhet med småborgerliga organisationer måste ses ur perspektivet av att **AVSKILJA OCH ISOLERA PROLETARIATET FRÅN DEN REAKTIONÄRA OCH KONTRAREVOLUTIONÄRA SMÅBOURGEOISIN**. Vilka uppgifter ställer detta oss inför konkret? Jo, för det första, att ständigt inför arbetarklassen bevisa småbourgeoisins reaktionära och kontrarevolutionära karaktär, d v s dra en skiljelinje mellan vad som är småborgerliga strävanden och vad som är arbetarklassens revolutionära uppgifter. För det andra, att avslöja de småborgerliga organisationerna, konkret och i varje fråga såväl som allmänt, som agenter för småbourgeoisins intressen, d v s avskilja vår organisation från de småborgerliga organisationerna och partierna. Utifrån denna och endast denna utgångspunkt måste frågan om aktionsenhet analyseras!

Villkoren för aktionsenhet med småborgarvänstern

Finns det då överhuvudtaget något område eller några frågor där småbourgeoisin, utifrån sina klassintressen, kan föra en kamp som på kort sikt gynnar arbetarklassens revolutionära kamp. CK:s tredje plenarmöte ansåg att det finns två sådana frågor. Den första gäller *kampen mot inskränkningarna av de demokratiska rättigheterna*. I denna fråga har småbourgeoisin i allmänhet ett intresse av att bevara de borgerligt demokratiska rättigheterna för att kunna göra sina klassintressen hörda så gott det nu låter sig göras. De kan inte överlåta åt bourgeoisin att föra dess talan därför att den ständigt är ute efter att ruinera och på tusen sätt kringskära dess expansionslusta. Denna strävan ger sig så mycket starkare till känna efterhand som dess

möjligheter att inom den borgerliga statens skrankor hävda sina intressen inskränkes. Vi säger dock i allmänhet, för historien visar att småbourgeoisin i ett imperialistiskt land inte alltid uppvisar denna strävan utan tvärtom i sin skräck för revolutionen sluter upp bakom den borgerliga terrordiktaturen (t ex i Tyskland på 30-talet). Endast en analys av det konkreta historiska läget kan i varje situation avgöra vilken tendens som är den förhärskande och härpå måste följaktligen vår taktik i varje särskilt fall bygga. Idag råder det ingen tvekan om att småbourgeoisin i vårt land huvudsakligen är demokratiskt sinnad och att det således är riktigt från vår sida att tillerkänna den en viss förmåga och vilja att kämpa mot inskränkningar av de borgerligt demokratiska rättigheterna.

Ett annat område inom vilket det principiellt sett är möjligt för en småborgerlig organisation att föra en progressiv politik är på den fackliga kampens. (Här är det naturligtvis inte fråga om småbourgeoisins "fackliga" eller rättare sagt ekonomiska kamp, ty det är en alltigenom reaktionär kamp, som syftar till att bevara småproduktionen. Vad som åsyftas är det småborgerliga arbetarpartiets, d v s VPK:s, och andra småborgerliga arbetargrupper fackliga politik.) Det är principiellt sett tänkbart och praktiskt möjligt även för en småborgerlig arbetarorganisation att föra facklig kamp utanför fackföreningarnas ram, för arbetarnas fackliga kamp är just en kamp innanför kapitalismens ramar. Därför ansåg CK:s tredje plenarmöte det principiellt möjligt att vi ingår aktionsenhet med småborgerliga arbetarorganisationer i den fackliga kampen. Men detta betyder bara att vi anser att det är en möjlighet som under vissa förutsättningar också gör det till en riktig politik i det enskilda fallet. I det enskilda fallet och vid en viss tidpunkt kan svaret ges konkret (aktionsenhet eller ej) genom en kritisk granskning av den ifrågavarande organisationens fackliga politik. Ta VPK som exempel. VPK för idag inte ens en progressiv linje för den fackliga kampen. Genom att resa parollerna "Gör facket till en kamporganisation" och "Bort med § 32" visar partiet att det inte kan sträcka sig längre än till att utgöra ett "vänster"mummel i kön till den socialdemokratiska – verkligt reaktionära – LO-politiken. I praktiken har VPK också visat att de utan att blinka agerar strejkbrytare i snart när varje strejk de har något inflytande över. För att vi ska kunna tänka oss att ingå aktionsenhet med dem måste vi ställa som ett oavvisligt krav att partiet eller organisationen på platsen tar avstånd från sin egen nuvarande reaktionära politik och således avsöndrar sig från socialdemokratin. Under inga omständigheter kan vi tänka oss att ingå i aktionsenhet med en organisation som samtidigt spelar under täcket med fienden i en och samma fråga som aktionsenheten och kampen gäller.

På dessa två områden, d v s på den fackliga kampens område och i fråga om kampen mot inskränkningar i de borgerligt demokratiska rättigheterna, ansåg således CK:s tredje plenarmöte att det är principiellt sett tillåtet att ingå i aktionsenhet med småborgerliga organisationer. Vi kan utpeka dessa områden just därför att de rör frågor i vilka det under vissa givna omständigheter är fullt möjligt även för organisationer som driver en småborgerlig politik att ställa upp och bidra till kampens *breddning* och därför att det gäller frågor som (också under vissa omständigheter) har betydelse för utvecklandet av arbetarklassens revolutionära kamp. Till den senare frågan återkommer vi nedan. Men även i de fall där aktionsenhet måste anses vara en korrekt linje måste, enligt CK:s tredje plenarmöte följande tre omständigheter tas i beaktande:

1. Att den ifrågavarande organisationen har ett inflytande över vissa arbetargrupper vi bedömer det som angeläget att dra in i kampen och som verkligen organisationen kan mobilisera på aktionsenhetens grundval.
2. Att aktionsenheten gäller att uppnå ett konkret kampmål som är möjligt att uppnå genom den extra mobilisering som aktionsenheten resulterar i.

3. Att aktionsenheten, sett ur den revolutionära kampens synvinkel, flyttar fram arbetarklassens positioner (erfarenhetsmässigt, politiskt och organisatoriskt).

Om dessa villkor är uppfyllda måste det anses vara riktigt att ingå i aktionsenhet, ja det vore direkt felaktigt att under sådana förhållanden avvisa aktionsenheten eller avstå från att ta initiativ till att den kommer till stånd.

Den småborgerliga kampen

Eftersom vi vid flera tillfällen har fått inbjudan från småborgerliga organisationer att delta i aktioner som inte kan anses berättigade enligt tredje punkten ovan så ska vi närmare behandla den. Det gäller således den småborgerliga kampen: de uppgifter som de småborgerliga rörelserna ställer i förgrunden och försöker mobilisera bl a arbetarklassen till att intressera sig för. Det är nödvändigt att något stanna upp inför denna fråga av två skäl. För det första därför att vad som idag finns av rörelse bland massorna är just inte så mycket mer än småborgerlig kamp, en kamp för reformer och förbättringar av det ena eller andra slaget. (ex vis kamp mot miljöförstöringen, bort med moms på maten, byalagen o s v). Så länge som arbetarklassen ännu inte framträtt självständigt i någon större utsträckning, framträtt i öppen kamp mot bourgeoisin, så kommer det ständigt att finnas en tendens bland kommunisterna att göra knäfall inför den småborgerliga kampen: en tendens att vilja bortse från det klassmässiga innehållet i denna kamp. Det betyder samtidigt en tendens att ge avkall på det tålmodiga förberedelsearbetet för den kommande proletära masskampen. Denna tendens bottnar i (bortsett från den teoretiska osäkerhet som den är ett uttryck för) en rädsla att "inte hävda sig" eller att "komma vid sidan av" och andra lösa funderingar som uttrycker rädslan för att ta avstånd från och ställa sig utanför den småborgerliga kampen. För det andra är just den småborgerliga kampen våra dagars småborgerliga vänsters hela existensvillkor. Kamp för förbättringar är hela deras politiska budskap. Därför hakar de inte bara på varhelst spontan kamp av detta slag uppstår, utan arbetar frenetiskt på att initiera och bredda den. Vad mer är, de är mycket klara över (tyvärr betydligt klarare än flera av våra egna kamrater) att det småborgerliga reformivrandet är ett vapen riktat mot den kommunistiska arbetarrörelsen, en kamp som drar bort uppmärksamheten från den revolutionära kampens uppgifter. Just *därför* inbjuder de i tid och otid våra organisationer till att delta i aktioner av detta slag. Detta, och endast detta, är den politiska innebörden av deras "enhetssträvanden åt vänster"!

Från enhetssträvanden av detta slag måste vi isolera oss fullständigt.

Som kommunister avvisar vi naturligtvis inte kampen för reformen. Men vi vet att reformer – d v s verkliga sådana, och inte skenbara – är en eftergift från regeringens och den härskande klassens sida inför hotet av en framväxande revolutionär arbetarrörelse. Vi vet också att borgarna genomför reformer endast för att stärka sin ställning, stärka kapitalismen och bringa osäkerhet i den revolutionära kampen från arbetarklassen. Just därför är de, enda reformer som vårt förbund kan tänkas framföra sådana som "skyddar arbetarklassen mot fysisk och moralisk nedbrytning och som höjer deras kampduglighet i kampen för dess befrielse".

(Lenin). Endast genom att i fråga om kampen för reformer inrikta arbetarklassens uppmärksamhet på sådana, ur den revolutionära kampens synvinkel, väsentliga frågor undviker vi att spela borgarna i händerna och falla offer för dess finter.

Småborgerlig reformkamp, som bourgeoisin knappast skakar på manschetterna inför, leder faktiskt sällan till några verkliga reformer överhuvudtaget, än mindre till reformer som kan utnyttjas för den revolutionära arbetarrörelsens fortsatta utveckling. Har det överhuvudtaget i den småborgerliga reformkampen någonsin framförts ett reformkrav av det slag som vi ovan angav? Har den småborgerliga vänstern ännu presterat ett enda progressivt reformkrav? Svaret är enkelt om vi beaktar vilka reformkrav som är väsentliga ur arbetarklassens syn-

vinkel. De så kallade miljöfrågor utifrån vilka vi kan utveckla en kamp som flyttar fram arbetarklassens positioner gäller förhållandena i produktionen: förhållanden som medverkar till att göra arbetaren till en fysisk och moralisk krympling och som hindrar hans aktiva deltagande i den revolutionära och fackliga kampen. Nattarbete, skiftesgång, ackordshets och tidsstudier, bristande säkerhetsanordningar, giftiga eller på annat sätt hälsovådliga arbetsmaterial, kroppligt nedbrytande arbetsuppgifter, övertidsarbete o s v: där har vi en del av de ”miljöfrågor” som är av intresse ur arbetarklassens synvinkel. Detta är inte de allmänna miljöfrågor som småborgarna bekymrar sig över. Det är fackliga frågor för arbetarklassen, förhållanden som proletariatet måste ta itu med genom den fackliga kampen.

Avslutningsvis vill vi återknyta till Lenins ord om att ”den breda principiella politiken är den enda reella, praktiska politiken”. Det första steget mot urartning i de kommunistiska partierna har alltid bestått i att man skilt ut den allmänna linjen från dess taktiska tillämpning, betraktat taktiken isolerat och på så sätt förr eller senare kommit i motsättning till den allmänna linjen. Vår allmänna linje får inte bli något abstrakt och avlägset från vår praktik, något som bara gäller ”på sikt”. Den måste tvärtom vara vägledande för alla de olika taktiska ställningstaganden vi ställs inför allteftersom vår praktik utvecklas. Endast då kommer vi att kunna utveckla en teknik, som inte består i ett antal osammanhängande ställningstaganden i enskildheter, utan en taktik i dess verkliga betydelse: en taktisk *linje*.

Vad gäller kampen mot opportunismen? (Klasskampen 3/72)

Vi tog i förra numrets ledare upp nödvändigheten av att avskilja den kommunistiska rörelsen från den småborgerliga vänstern. Vi tog upp första maj 1972 som ett viktigt tillfälle att dra denna skiljelinje. I efterhand kan vi säga att så skedde i en oförutsedd omfattning. Genom att hela den småborgerliga vänstern samlades i ett block och detta block i sin tur vacklade över till socialdemokratin, framträdde vårt revolutionära alternativ med en tydlighet som inte lämnade någon i tvivelsmål: mot socialdemokratin ställde en mängd vänsterorganisationer en mängd reformkrav, men endast KFML(r) en helt annan politik, ett helt annat samhälle.

Det kan därför vara dags att för alla dem som genom första maj ställs inför ett ställningstagande summera de centrala skiljelinjerna mellan de klassmedvetna arbetarnas alternativ och de oroliga småborgarnas. För förbundets sympatisörer och medlemmar kan en sådan summering ligga till grund för fördjupade diskussioner om dessa skiljelinjer. Som bredvidläsning rekommenderar vi kongressdokumenten å ena sidan och VPK:s nya programförslag å den andra, de båda dokument som enligt vår mening bäst återspeglar respektive ståndpunkt.

Klassanalysen

Alla känner de ståndpunkter som står mot varandra: å ena sidan den opportunistiska ståndpunkten att huvudmotsättningen går mellan *monopolkapitalet och folket*, å andra sidan den marxist-leninistiska att den går mellan *proletariatet och bourgeoisin*.

1. Avgränsningen av arbetarklassen

Ett vanligt sätt att sudda ut denna skiljelinje är att på ett felaktigt sätt avgränsa arbetarklassen från mellanskiktet. Så använder t ex trotskisterna begreppet arbetarklassen i stort sett på samma grupp som Gnistansgruppen benämner ”folket”. Opportunisterna utgår i sin analys från *hur stor del av de samhällsrika rikedomarna som olika grupper får* och resultatet av detta blir att de till arbetarklassen räknar de som har det sämst eller, vilket likaså har sin grund i ett marxistiskt synsätt, de som försörjer sig genom lönarbete. Vi måste hålla fast vid den

marxistiska analysmetoden, som utgår från *ställningen i produktionsprocessen* och därmed vid ståndpunkten att till arbetarklassen räkna endast *de mervärdesproducerande arbetarna*.

2. Avgränsningen av klassfienden

Förespråkarna för teorin om den antimonopolistiska fronten avskiljer *de lägre skikten inom bourgeoisin* som en självständig kraft, som likt den nationella bourgeoisin i de undertryckta länderna kan utgöra en progressiv kraft. En annan sida av samma teori är att säga att staten idag inte längre är ett redskap för bourgeoisin, utan enbart för monopolkapitalet. Vi måste hålla fast vid ståndpunkten att motsättningarna inom bourgeoisin är underordnade de gemensamma intressena mot proletariatet, att den lägre bourgeoisin gentemot monopolkapitalet utgör en heltigenom osjälvständig kraft samt att staten till sin grundläggande funktion är en politisk makt med uppgiften att försvara det kapitalistiska systemet mot proletariatet, och alltså ett redskap i *hela bourgeoisins tjänst*.

3. Synen på småbourgeoisin och mellanskikten

Vår ståndpunkt är att dessa skikt måste analyseras utifrån *vilket förhållande de intar till bourgeoisin och proletariatet*. Att de inte kan betraktas som självständiga krafter i samhället, utan att de tyr sig till den ena eller andra av samhällets huvudklasser. Opportunisterna däremot betraktar dem som självständiga, progressiva krafter, eftersom de menar att de utifrån sin egen klassgrund väl kan mobiliseras för proletariatets sak. De förnekar därigenom att *proletariatet är den enda revolutionära klassen* under imperialismen. Vi menar att småbourgeoisin och större delen av mellanskikten har det gemensamma karaktäristiska draget att *de har privilegier att försvara* under kapitalismen och (undantagandets delar av mellanskikten) *under socialismen är dömda att gå under* som klasser, att de sålunda i socialismen har mer än sina bojar att förlora. Konsekvensen är att de i sin kamp *tenderar som klasser att ty sig till bourgeoisin*, att försvara sina privilegier under kapitalismen och på så sätt utgöra reaktionära krafter. Endast om man som opportunisterna anlägger ett reformistiskt perspektiv kan man betrakta dem som progressiva. Ur socialismens perspektiv, som vi anlägger, är förutsättningen för detta att de lämnar sin klasständpunkt och övergår till proletariatets. Vad gäller de lägre delarna av mellanskikten underlättas dessa genom avsaknaden av privilegier, blygsamma levnadsvillkor och den nära kontakten med proletariatet – t ex genom familjeband m m. De måste därför betraktas som sannolika allierade med proletariatet.

Kampen för denna marxist-leninistiska klassanalys är ingen akademisk strid. Det är inte olika "vetenskapsskolor" som tvistar om påvens skägg. Det är olika klasser som kämpar om initiativet. Detta framgår om vi övergår till de strategiska konsekvenserna av dessa skiljelinjer.

Den socialistiska strategin

Varje huvudmotsättning måste ha sin lösning. Fastslår man att huvudmotsättningen i Sverige går mellan monopolkapitalet och folket, förnekar man samtidigt att det strategiska målet för den svenska arbetarklassen idag är en socialistisk revolution, ett förnekande som gång på gång smyger in som ett öppet påstående i opportunisternas press. Småbourgeoisin och mellanskikten *har inte och kan inte* som mål för sina strävanden ha en socialistisk revolution. Detta av det enkla skälet att socialismen syftar att helt utplåna dem som klasser och skikt eller att frånta dem deras privilegier. Lösningen av denna huvudmotsättning måste ju utgå från de frågor där proletariatets kampmål kan förenas med småbourgeoisins och mellanskiktens. Så förhåller det sig allmänt sett *bara vad gäller den demokratiska och i viss mån den fackliga kampen*. Lösningen av huvudmotsättningen monopolkapitalet och folket kan därför bara vara *en demokratisk omvandling av samhället*. Vi menar att arbetarklassen idag måste ställa *den socialistiska revolutionen* som sitt strategiska mål. Gentemot detta mål är den demokratiska

kampen bara en taktisk försvarskamp och därigenom blir enheten med de småborgerliga skikten för oss bara en av tillfälligt, taktiskt slag.

Den väpnade revolutionen

Teorin om den antimonopolistiska fronten och den demokratiska revolutionen fördes fram av Chrusjtjov som den ”nya” versionen av den fredliga övergången till socialismen. Som sådan står sig teorin även när den förs fram av opportunisterna idag, även om de döljer den i revolutionära fraser. Opportunisterna *förnekar sålunda den väpnade revolutionens nödvändighet*. De döljer detta på olika sätt. Det kan därför vara skäl att dela upp även denna fråga i några underavdelningar för att klargöra den ytterligare.

1. Offensivt eller defensivt?

Opportunisterna kan tänka sig väpnat våld *endast i defensivt syfte*. ”Om staten sätter in polis och militär för att hindra folkets krav måste folket förvara sig.” KFML(r):s ståndpunkt är att detta bara är ytterligare ett av opportunisternas försök att inskränka arbetarklassens strävanden. De klassmedvetna arbetarnas uppgift är att utnyttja arbetarnas erfarenheter, då våldsapparaten sätts in, inte bara för att påvisa nödvändigheten av att försvara sig, utan fastmer av att arbetarklassen för den socialistiska revolutionen måste beväpna sig *i offensivt syfte*, för att en gång för alla frånta bourgeoisin den väpnade makten. Socialismen vinnns inte med defensiv kamp utan med offensiv kamp och detta gäller även för den väpnade kampen.

2. Hur förbereda revolutionen?

Opportunisterna menar att man inte kan säga om det blir nödvändigt med väpnat uppror eller ej och att man därför måste lämna den frågan öppen som en taktisk fråga. KFML(r):s ståndpunkt är att detta är ett livsfarligt bedrägeri mot arbetarklassen. En fredlig övergång till socialismen kräver exceptionella tillfälligheter och partiets generallinje kan inte läggas upp utifrån sådana tillfälligheter. Dessutom: även om man skulle tänka sig en fredlig övergång till socialismen måste arbetarklassens makt stödja sig på arbetarklassens beväpning. Hur än framtiden må gestalta sig är det alltså partiets uppgift att förbereda sig och arbetarklassen på *en väpnad och endast en väpnad revolution* och inte kvarlämna några illusioner om någon annan möjlighet.

Endast om man gjort upp med dessa båda opportunistiska undanflykter har man rätt förstått frågan om det väpnade våldet.

Proletariatets diktatur

Opportunisterna framställer proletariatets diktatur som ett småborgerligt idealsamhälle, där alla klasser tillerkänns lika politiska rättigheter och småbourgeoisin får behålla sin egendom. De *förnekar proletariatets oinskränkta makt och partiets ledande roll*. De förnekar nödvändigheten av en oförsonlig klasskamp mot borgerliga och småborgerliga element. KFML(r):s ståndpunkt är att proletariatets diktatur är den period där proletariatet härskar med alla medel över samtliga skikt, där den privata äganderätten avskaffas och där överbyggnaden revolutioneras genom en oförsonlig kamp under partiets ledning mot alla rester av borgerlig ideologi.

Dessa skiljelinjer vad gäller de strategiska frågorna går igen i samtliga viktiga taktiska frågor i klasskampen idag.

Taktiken för arbetarklassens kamp

KFML(r) står för den utveckling av arbetarklassens kamp som ger arbetarna *självförtroende och kamperfarenhet* och därigenom underlättar en *enighet på revolutionär grund*.

Opportunisterna står för en *reformistisk* taktik, där illusionerna om att kapitalismen och den kapitalistiska staten kan omvandlas i arbetarklassens tjänst, befasts.

1. Den fackliga frågan

Opportunisterna för fram som arbetarklassens viktigaste uppgift i den fackliga kampen att formera en bred oppositionsrörelse inom de korporativa fackföreningarna för att byta ut ”de dåliga ledarna” inom dessa genom val, och på så sätt *göra fackföreningarna till kamporganisationer*. Därigenom vänder de arbetarnas uppmärksamhet från strejkkampen och tilliten till egna krafter. KFML(r):s ståndpunkt är att fackföreningarna idag är en del av den borgerliga staten där de fyller olika ekonomiska, ideologiska och juridiska funktioner, liksom funktionen att korrumpna och muta vissa arbetargrupper. De klassmedvetna arbetarnas uppgifter är att undanröja arbetarnas spontana strävan att försöka reformera fackföreningarna genom att byta ut den eller den byråkraten, och istället leda in dem på *den självständiga klasskampens väg*: ställa facket åt sidan, välja strejkkommittéer och använda den vilda strejkens vapen.

2. Parlamentet

Opportunisterna, representerade av VPK, har tyngdpunkten i sin verksamhet förlagd till parlamentet och all annan verksamhet har för dem ett och endast ett syfte: en motion, en interpellation eller en enkel fråga till den socialdemokratiska regeringen, en eller annan post i den borgerliga staten, en eller annan röst i parlamentsvalen. För KFML(r) är *arbetarklassens egen rörelse alltid utgångspunkten och syftet* med vår verksamhet, där det grundläggande innehållet alltid utgörs av *den kommunistiska agitationen*. Parlamentet utgör för de klassmedvetna arbetarna bara ännu en tribun för denna verksamhet.

3. Synen på den småborgerliga reformkampen

Utifrån denna ståndpunkt – *vad gagnar utvecklingen av arbetarklassens självständiga kamp* – betraktar vi också de småborgerliga reformrörelserna i samhället, som ju också påverkar proletariatet. På grund av att de på olika sätt avleder eller förvrider denna kamp *avvisar* vi därför rörelser som Skärholmenbojkotten, småbonderörelsen, den nuvarande miljörörelsen, den nuvarande rörelsen i skattefrågan o s v och uppmanar de medvetna arbetarna att *inte delta* i dessa. Av samma skäl kritiserar vi också de sidor i arbetarnas strejkkamp som inskränker och förvärder denna, t ex eftergifter för facket. Opportunisterna understödjer däremot varje rörelse helhjärtat, som på något sätt utger sig för att riktas mot monopolkapitalet eller yttringar av dess förtryck, oavsett innehållet i denna rörelse och oavsett vilka skikt den berör.

4. Ekonomismen

Till försvar för sin reformistiska strategi och taktik anför opportunisterna inte bara den falska teorin om monopolkapitalet och folket. En annan grundsten i deras politik är ekonomismen, teorin om att arbetarklassen (och övriga delen av folket) genom den ekonomiska kampen enas och uppnår ett revolutionärt medvetande *enbart* på grundval av *de erfarenheter* de uppnår där. KFML(r) ställer som sin uppgift att *omvandla* arbetarklassens spontana, ekonomiska kamp (som aldrig av egen kraft kan rycka loss arbetarna från den borgerliga ideologin) till en revolutionär kamp för socialismen genom kommunistiskt propaganda- och organisationsarbete. Att i all vår verksamhet söka fylla denna uppgift är också en av de viktigaste delarna av vår uppgift att avgränsa den proletära från den småborgerliga rörelsen, för den spontana riktning arbetarna söker sig politiskt är just mot den småborgerliga reformismen.

Den proletära internationalismen

Hur mycket de än försäkrar motsatsen i ord, visar opportunisterna i handling att de *förnekar att Sverige är ett självständigt, imperialistiskt land*. De förnekar det genom att påstå att huvudfienden i den svenska arbetarklassens kamp mot imperialismen inte står att finna i den egna bourgeoisin och den egna staten, utan i USA-imperialismen. De förnekar det genom att framställa kampen mot en svensk EEC-anslutning som en kamp för nationell självbestämmanderätt. Båda dessa ståndpunkter ger också uttryck för opportunisternas *ultraimperialistiska* åskådning, där USA-imperialismen eller EEC eller båda tillsammans framställs som superimperialistiska block.

Solidaritetsarbetet med de undertryckta folken och nationernas kamp är idag en förstarangs-uppgift för alla klassmedvetna arbetare och andra progressiva. I konsekvens med sin klassyn, sitt knäfall för den småborgerliga reformismen och sin syn på den svenska imperialismen ställer opportunisterna sitt solidaritetsarbete på en "klasslös", småborgerligt-humanistiskt grund och inskränker det till att gälla diverse påtryckningar på staten.

Mot denna linje ställer KFML(r) de klassmedvetna arbetarnas: *Huvudfienden finns i det egna landet*, vårt viktigaste stöd till våra utländska klassbröder är den revolutionära kampen mot den egna bourgeoisin och *solidaritetsarbetet måste därför ställas på den proletära internationalismens grund*.

Framåt i partibygget!

Dessa är de viktigaste skiljelinjerna i politik och teori mellan den kommunistiska rörelsen och den småborgerliga vänstern idag. Det var dessa skiljelinjer som drogs upp i praktiken genom årets första majmanifestationer. Med dessa skiljelinjer som bakgrund förstår vi också helt de skilda uppgifter och den helt skilda verksamhet som den kommunistiska respektive den opportunistiska rörelsen idag utvecklar. Den senare anknyter principiellt till varje rörelse i samhället och företrädesvis då de småborgerliga för att vinna "opolitisk" sympati. Den bedriver röstfiskeri med allehanda möjliga och omöjliga reformkrav. Den vacklar mot socialdemokratin så snart denna det allra minsta blinkar med vänsterögat. Den förra koncentrerar alla sina krafter på en uppgift: *att bygga ett kommunistiskt parti rotat i den svenska arbetarklassen*.

I detta arbete följer vi och tillämpar den leninistiska partiteorin, vars viktigaste drag är:

att det kommunistiska partiet till sin majoritet måste bestå av proletariatets mest framskridna element samt revolutionära intellektuella,

att dessa måste tillägna sig den marxistiska teorin och förstå och tillämpa den på den revolutionära praktikens förlopp,

att partiet utifrån marxismen drar en klar skiljelinje gentemot opportunismen och ständigt för kamp mot denna i alla dess skiftande former,

att partiet aldrig får tillåta opportunismen att existera som riktning inom partiet,

att partiet utgör en landsomfattande centraliserad organisation som gör slut på all amatörmässighet och anlitar yrkesrevolutionärer,

att partiet genom driftceller och bostadsceller måste förankras framför allt i proletariatet och tillföra arbetarklassen den marxistiska världsåskådningen för att omvandla den spontana kampen till en medveten revolutionär kamp för socialismen, och förverkliga föreningen av socialismen med arbetarrörelsen.

Om den fackliga frågan (Klasskampen 4/72)

Föreliggande material i den fackliga frågan är avsett som bredvidläsning till studier och agitation i samband med förbundets nya fackliga broschyr. Våra uppgifter i den ekonomiska kampen och den ekonomiska agitationen har idag en särskild betydelse genom korporativ-statens förtryck och den långvariga passiviseringen av den svenska arbetarklassens kamp.

”Som kommunister vet vi att den ekonomiska kampen har stor betydelse när det gäller att uppfostra proletariatet i sådana grundläggande färdigheter och egenskaper som *sammanhållning*, *organisationsvana*, *disciplin* och *uthållighet*. Arbetarklassens ekonomiska kamp kan, förutsatt att den leds av kommunister, tjäna som utgångspunkt för en framtida medveten politisk kamp. Eftersom vi kommunister erkänner betydelsen av ekonomisk kamp i detta avseende, verkar vi också för att genom ekonomisk agitation utveckla och bredda den ekonomiska kampen.” (Klasskampen nr 1-72 sid 14)

”Idag med det starka grepp som socialdemokratien fortfarande har över den svenska arbetarklassen, gäller det i stor utsträckning för kommunisterna att *initiera* sådan kamp, att förmå massorna att kasta av sig den underkastelseideologi som sprids av de socialdemokratiska femtekolonnerna och att förmå klassen till självständig organisering på klasskampens grund. I detta avseende skiljer sig förhållandena från t ex förhållandena i Ryssland under partibyggets epok. De ryska kommunisterna kunde i sin praktik anknyta till ett mycket starkt uppsving i den ekonomiska kampen.” (Proletären nr 20-72 sid 3)

Sådana uppgifter ställs alltså för oss idag. För att kunna lösa dessa uppgifter är det nödvändigt att ha en klar förståelse för de kärnfrågor som ställs i denna kamp: Vilken ställning bör arbetarklassen ta till den korporativa fackföreningsrörelsen? Hur ska den vilda strejkkampen utvecklas?

Opportunisterna har i alla tider utformat sina paroller och presenterat sin politik utifrån vad som är mest populärt och mest i samklang med de spontana strömningarna. Om de paroller de reser blir tomma och innehållslösa, om de blir suddiga och obegripliga, eller om de inte kan konkretiseras i den politiska praktiken, har aldrig avskräckt dem från att resa dem. Ty att bedriva politik betyder för folk, som mer eller mindre medvetet har synfältet begränsat till olika parlamentariska och korporativa organ och aldrig tänkt sig uppgiften att utveckla en revolutionär rörelse, just att formulera applådnipande paroller och inget mer.

Parollen ”Gör facket till en kamporganisation”

En sådan paroll är den inte okända ”Gör facket till en kamporganisation”. Alla som har någon erfarenhet av saken vet att bland dem som för fram denna paroll, dvs hela småborgarvänstern, finns *tusen tolkningar* och meningar om dess innehåll. En del, särskilt de ledande arbetarbyråkraterna inom VPK och Gnistangruppen, menar att det gäller att erövra hela förbundsapparaten inklusive LO. Andra menar att man nog får stanna vid avdelningarna, andra åter att det är klubbstyrelserna det gäller. Vissa anser att parollen inte ställer några konkreta mål alls i sikte, utan bara uppmuntrar till ”kamp mot LO-byråkratin”. Andra åter hänger sig åt rena självuppgivelsen i sin förvirring och menar med Nils G. Holmberg att:

”Vi ska inte hysa eller hos arbetarna sprida några illusioner om att det går att erövra förbundsapparaten eller LO:s apparater. Men vi ska heller inte avskräcka dem från att det inte går. Erfarenheterna får visa vad som är möjligt.” (MF nr 3-71).

Hur alla de olika målsättningar som ryms i parollen ska förverkligas finns ännu fler recept på, alltifrån Gnistangruppens scoutaktiga ”gå på mötena och aktivera facket” över MLK:s ”arbetarfronter” och till VPK-byråkraternas köpslående med sossarna.

Opportunisterna räds att klargöra sin politik, för de vet att den då kommer att falla sönder som det korthus av fraser den är. Vill man klargöra denna politik måste man ställa två frågor:

1. *Vad är den nuvarande fackföreningsrörelsen?* Opportunisterna framställer det som om fackföreningsrörelsen är en proletär massrörelse som topprids av en byråkratisk ledning. Fackföreningsrörelsens historia framställs som en kvantitativ tillväxt av denna byråkrati. Nedan ska vi se att detta är en falsk beskrivning av händelseförloppet. Fackföreningsrörelsen har genom sin historia genomgått flera språng, vilka har omvandlat den till något helt annat än den var från början, varigenom såväl karaktären av proletär massrörelse som möjligheterna att återskapa en sådan rörelse ur fackföreningarna omöjliggjorts. En politik med detta senare innehåll har på samma sätt omvandlats till en reaktionär politik.

2. *Vad är en facklig kamporganisation?* Här råder om möjligt ännu större förvirring. De flesta av opportunisterna verkar över huvud taget inte ha ställt sig frågan om målsättningen för sin fackliga politik. Detta får till följd att exempelvis olika arbetarbyråkrater i VPK för olika politik i fackföreningarna, alltifrån en osjälvständig svanspolitik gentemot deras socialdemokratiska överordnade, vilket är vanligast, till en försiktig opposition. Det får också till följd att de är helt svarslösa inför det förborgerligande som oundvikligen drabbar fackbyråkraterna de lyckas få in, exempelvis i samarbetet med sossarna (ex Henry Sköld) eller då de ”hoppas över” i företagsledningen (ex Gunnar Carlsson på Bofors). Det nya hamnarbetarförbundet ger hela deras förvirring i blyxtbelysning. De gör först knäfall inför den spontana rörelsen mot storavdelningarna, bryter mot sin egen linje att till varje pris motverka en sprängning och stödjer bildandet av ett nytt förbund som ett legitimt sätt att bedriva opposition. När de sedan ser hur det nya hamnarbetarförbundet, som väl är det närmaste de kommit sin ”fackliga kamporganisation”, gång på gång agerar som vilket sketet LO-förbund som helst – ansökan om medlemskap i LO, knäfall för alla de korporativa bestämmelserna, stöd till strejkbryteri och förhindrande av sympatistrejker – iakttar de generad tystnad om hamnarbetarförbundet. Istället ställer de sitt hopp till Transportkongressen och skriver braskande artiklar att då, ja då ska det bli opposition av, detta med baktanken att de uteslutna avdelningarna kanske ska få återinträde och det genanta kapitlet med det nya hamnarbetarförbundet ska ta slut. När detta hopp grusas och kongressen blir en uppsving i socialfascistisk maktfullkomlighet, står de rådvilla och vill helst glömma alltihop. Hela denna historia ställer den fullständiga härva av förvirring vad gäller mål och medel i deras LO-till-kamporganisationspolitik i blyxtbelysning.

Låt oss alltså lämna opportunisterna i deras bryderi och undersöka de frågor vi rest: Vad är fackföreningsrörelsen och hur har den utvecklats till vad den är? Vad är en facklig kamporganisation och hur ska en sådan utvecklas ur arbetarnas kamp idag?

STREJKORGANISATIONEN

Som Lenin en gång påpekat innebar arbetarnas sammanslutning i fackföreningar visserligen ett väldigt framsteg, som det första embryot till klassammanslutning. Men fackföreningarna fick samtidigt i och med utvecklingen av proletariatets politiska sammanslutning i det kommunistiska partiet, oundvikligen vissa efterblivna och inskränkta drag. Fackföreningarna växte också fram som breda klassorganisationer i de allra flesta fall innan, eller utan förbindelse med, partibygget. Detta var en historisk nödvändighet, men innebar att fackföreningarnas politik och taktik var utelämnade åt de spontana strömningarna bland arbetarnas olika skikt och åt den borgerliga ideologins tryck.

Uppdelningen av arbetarklassen på olika skikt var än mer utpräglad på den tiden än den är idag. Industrialiseringen var bara i sitt inledningsskede och nästan alla arbetare var proletärer i första generationen. De rekryterades främst från två håll.

1. *De fattiga skikten på landsbygden.* Mellan 1750 och 1860 mångdubblades dessa befolkningsskikt samtidigt som en alltmer markerad klasskiktning tog form på landsbygden. Allt fler kunde inte livnära sig på jorden utan drevs in till städernas industrier. Dessa f d

torpare, backstugesittare och inhysehjon utgjorde en väldig arme av okvalificerad arbetskraft, som kunde sättas in varhelst sådana arbetare behövdes.

2. *Proletariserade hantverkare*, särskilt gesäller. Deras ställning var väsentligt annorlunda. De var yrkesutbildade, vilket gjorde dem mer värdefulla för arbetsköparna, i och med att dessa inte inom vederbörande yrken hade en ousinlig ström av reservarbetskraft att tillgå. De var redan hemmastadda i de stora städernas miljö, och detta plus deras yrkesstolthet och sociala anseende, gjorde dem säkrare och mer självmedvetna i sitt uppträdande i klasskampen. De hade sist men inte minst gamla organisatoriska traditioner att falla tillbaka på från skrå- och gesällföreningar.

Hantverksproletärernas organisering

Det är lätt att förstå att hantverksproletärerna var de första att organisera sig. Det vore fel att kalla deras tidigaste organisationer för fackföreningar, men deras verksamhetsformer och deltagarnas organisatoriska färdighet hade senare stor betydelse i fackföreningsrörelsens utveckling. De hade främst funktionen att hålla samman de hantverkare som spritts och splittrats genom det feodala hantverkets upplösning. Det var en fråga om föreningar för självhjälp, sjuk- och begravningskassor, eller s k bildningsorganisationer under stark liberal påverkan. Förekom det att dessa organisationer förhandlade med arbetsköparna om löner och arbetsförhållanden, var detta undantag. Senare skulle denna verksamhet dock växa i betydelse, men med bibehållandet av mycket av den gamla politiken och verksamheten. De fackliga organisationer som senare växte fram karaktäriserades av att de var inriktade just på förhandlingar och överenskommelser med arbetsköparna. Genom sin knapphet och oömbärlighet hade nämligen hantverksarbetarna en privilegierad förhandlingsposition. De kunde tas med arbetsköparna på i viss mån jämställd fot och komma överens i godo. Detta präglade också synen på fienden: samarbetstänkandet växte sig spontant starkt och strejk eller andra former av öppen fientlighet mot kapitalisterna var något man betraktade som ”ovärdigt”. I detta låg också *arbetararistokratin*s förakt mot ”de vanliga arbetarna”. Mycket av organisationernas verksamhet byggde på en skråmässig omtanke om det egna yrket, konkret på att förhindra uppkomsten av en reservarmé, som kunde hota privilegierna. *Dessa arbetare utgjorde också huvudmassan i de liberala arbetarföreningarna, som till en början var bildningssällskap för spridande av borgerlig ideologi bland arbetarna och senare bl a öppna kamporganisationer mot socialismen.*

De mesta verkar negativt i dessa aristokratiska eller halvaristokratiska arbetares organisering om man ser till utvecklandet av arbetarrörelsen i revolutionär riktning. Men samtidigt får man inte glömma att också positiva bidrag kunde komma därur: en stark inre sammanhållning och solidaritet präglade deras uppträdande, liksom god organisationsförmåga och disciplin – allt drag som, om skrå- och klassamarbetstänkandet kunde brytas ned, kunde komma arbetarklassen som helhet till godo som exempel och föredöme.

De okvalificerade arbetarnas organisering

För den del av arbetarklassen som utgjordes av okvalificerade arbetare från landsbygden tedde sig organiseringen annorlunda. Dessa hade inget annat än sin kollektiva styrka på klasskampens grund att sätta upp mot arbetsköparna, och deras förhållande till klassfienden karaktäriserades från början av en helt annan oförsonlighet och militans. Arbetararistokraternas förhandlingsorganisationer grundade sig som vi sett på avsaknaden av en reservarmé på deras yrkesområden. För de okvalificerade arbetarna fanns ingen sådan grund för förhandlingsstyrka, endast strejken kunde lägga en sådan grund. Och det var också som strejkorganisationer deras fackföreningar växte fram. Den väg detta skedde har starka likheter med våra dagars fackliga kamp: Arbetarna valde en strejkkommitté, vilken sammanfattade

arbetarnas krav i en kravlista som överlämnades till arbetsköparna, varefter kommitténs uppgift bestod i att leda strejken, kalla till möten, förvalta en strejkfond som samlades in o s v.

Men vägen fram till en fastare organisation av bredare arbetargrupper och av varaktig existens var betydligt krokigare och svårare för dessa arbetare. Arbetsköparens hänsynslöshet vad det gäller att slå ned strejkerna och krossa organisationerna begränsades inte av någon brist på arbetskraft eller omsorg om en välutbildad arbetarstam. Strejkbrytare fanns i massor bland det politiskt efterblivna landsbygdsfolket. Strejkbryteri var också kapitalisternas vanligaste vapen. Detta plus massavskedanden och vräkningar, trakasserier och svartlistning av strejkledare etc kunde för årtal framåt förlama organisationsarbetet inom ett område. Särskilt dåliga var betingelserna under lågkonjunkturerna, då arbetslösheten gjorde sammanhållningen än svårare. Överhuvud taget var arbetarna, i avsaknad av organisation, prisgivna åt konjunkturerna och kunde inte hålla ut och hålla organisationerna intakta lång tid då lågkonjunktur rådde. Alla de framgångar som under högkonjunkturen hade uppnåtts kunde vara försvunna inom loppet av några veckor. Och detta helt i överensstämmelse med klasskampens lagar: *under krisen måste den politiska kampen* ställas i förgrunden, en kamp som är möjlig endast om högkonjunkturrens ekonomiska kamp och framgångar utnyttjas för att bland arbetarna väcka socialistiska tankar och utveckla den revolutionära hängivenhet och offervilja, förutan krisens klasstrider är dömda till nederlag.

Det var också bland de okvalificerade arbetarna som benägenheten att ställa politiska krav och söka politiskt stöd var starkast, här liksom i andra länder. Detta hängde naturligtvis samman med den svaghet i den fackliga kampen som vi nämnt ovan.

Där man inte såg några möjligheter att komma fram den fackliga vägen var det naturligt att ty sig till den politiska kampen. Det var alltså ingen slump att de okvalificerade arbetarnas organisering var nära förbunden med och beroende av det socialdemokratiska partiets frammarsch. Om denna organisering skulle utvecklas i revolutionär riktning, för vilket ju de materiella faktorerna var. gynnsamma, berodde till stor del på i vilken riktning som socialdemokratin, den politiska arbetarrörelsen, utvecklades.

Socialdemokratins roll

Under 1880-talet hade socialdemokratin fyllt en i huvudsak progressiv roll i fackföreningsrörelsens utveckling. Dels genom den betydelse dess frammarsch hade för organiseringen av de okvalificerade arbetarna, men också i kampen mot de liberala arbetarförningarnas försök att dra fackföreningarna från socialismen och bekräfta den arbetararistokratiska, klassamarbetande politikens dominans. Den liberale "arbetsledaren" Anton Nyström, som hade en såpass stark position att han fick föra arbetarnas talan under den stockholmska strejkrörelsen i början av 1880-talet, förestavade följande program för fackföreningsrörelsen:

"Föreningen söker ordna den industriella ekonomin, tillse såväl yrkets som arbetsgivarnas och arbetarnas intressen, förskaffa arbetarna en bättre inkomst än den som flertalet än åtnjuter, befrämja yrkesskickligheten, verka för anskaffandet av sunda verkstäder, verka för anskaffandet av sunda verkstäder och sunda och praktiska arbetsmetoder, åvägabringa pensionskassor och understöds-kassor, utverka understöd för kroppsskador genom arbetet, förebygga om möjligt genom sin mellankomst arbetsbrist och strejker samt väcka hågen för inhämtande av allmänbildning och vid alla tillfällen främja nykterhet". (Bäckström: Arbetarrörelsen i Sverige del 1 sid 117-118).

I kamp mot denna klassamarbetsörja genomdrev socialdemokraterna fackföreningsrörelsens uppslutning bakom en socialistisk målsättning.

Samtidigt antyddes redan en annan tendens i socialdemokratins förhållande till fackföreningsrörelsen: att inrikta fackföreningsrörelsens tilltro och hopp till den borgerliga staten. Sålunda förde man fram som programkrav på tillsättande av statlig skiljedom i arbetskonflikter och

statsunderstödda produktionsföreningar. Man fick i det första programmet (1886) med skrivningar om att fackföreningarna skulle söka ”öva inflytande på lagstiftningsarbetet”, att de skulle söka åstadkomma att riksdagen ”behandlar arbetarnas ekonomiska ställning” etc.

Denna strävan från delar av den socialdemokratiska ledningen stödde sig naturligtvis delvis på spontana, reformistiska strömningar bland de politiskt oskolade, okvalificerade arbetare, som vi såg ovan. Men de grundade sig också på klassmässiga förhållanden i socialdemokratins ledning. Denna dominerades i växande grad av borgerliga intellektuella av Brantings typ. Detta skikt skulle senare förstärkas av parlaments- och kommunfullmäktigerepresentanter ur arbetarklassens led och forma sig till en arbetarbyråkrati, för vilken den ”statssocialism”, som vi såg prov på i förhållandet till fackföreningarna, skulle bli den politiska signaturen. Klassarbetstänkandet bland arbetarbyråkraterna var av annorlunda slag än bland arbetararistokraterna och kom också allt oftare i motsättning till de senares strävanden. För arbetararistokraterna begränsade sig perspektiven till det egna företaget eller på sin höjd till det egna yrket. Samarbetet och omsorgen begränsade sig till den egna kapitalistens affärer. På rikspanet kunde de vara väl så militanta reformister. (Under konkurrenskapitalismen, då statsmonopolismen låg långt i framtiden, var en sådan dubbel inställning fortfarande möjlig). Arbetarbyråkraterna däremot talade om ”samhällsintresset” och ”näringslivets konkurrens-kraft” och ville att fackföreningsrörelsen skulle rätta sig därefter. De var ”anhängare av staten”, medan arbetararistokraterna var oförsonliga motståndare till varje statlig (eller för den delen överhuvudtaget politisk) inblandning i ”fackliga angelägenheter” och höll hårt på sina organisationers rörelsefrihet.

Sammanfattning

Som vi nämnde inledningsvis präglades fackföreningsrörelsen i sin barndom med nödvändighet av spontana strömningar i olika skikt av arbetarklassen och trycket från det borgerliga samhället. Å ena sidan, en arbetararistokratisk skråmässighet som politiskt tog sig uttryck i antingen en tendens att sluta sig till liberalerna eller till tradeunionistisk inskränkthet, allt under en försonlig inställning till arbetsköparna. Å andra sidan utvecklingen av en strejkorganisering på klasskampens grund bland de okvalificerade arbetarna, som emellertid genom sin svaghet och instabilitet var mottaglig för den ”statssocialistiska” strävan att inrikta fackföreningsrörelsens tillit på den borgerliga staten istället för på egna krafter, som utvecklades från det framväxande arbetarbyråkratiska skiktet i socialdemokratins ledning.

I utvecklingen av verkliga fackliga kamporganisationer utgjorde de okvalificerade arbetarna den viktigaste kraften. Men för att vidareutvecklas måste instabiliteten och sårbarheten i deras organisationer bekämpas. Detta krävde att de mer aristokratiska skiktens solidaritet och organisatoriska disciplin spreds även bland de okvalificerade arbetarna, där skråmässigheten ersattes av klassolidaritet och karaktären av strejkorganisationer bevarades. Men allra viktigast var att en revolutionär ledning för kampen utvecklades. Inte bara för att genomdriva denna solidaritet och disciplin och bekämpa tradeunionismen, utan fastmer för att kunna förbereda och utveckla kampen i revolutionär riktning när de objektiva betingelserna för detta var mogna. Här var den centrala frågan att avslöja och bekämpa de socialdemokratiska arbetarbyråkraternas ”statssocialism”.

PAMPORGANISATIONEN

1890-talet var genombrottet i den svenska arbetarklassens fackliga organisering. Med en alltmer omfattande strejkrörelse och med alltmer samlat uppträdande från arbetsköparnas sida, blev under denna period också kravet på en organisatorisk centralisering av rörelsen allt starkare. Fackliga centralorganisationer, förbund och slutligen LO växte fram. Denna organisatoriska utveckling anfördes och initierades av hantverksarbetarna, med deras starkare

utgångsläge och organisatoriska erfarenhet. Av detta skäl började parallellt med centraliseringen ett välutvecklat förhandlingssystem med kollektivavtal och planmässiga avtalsrörelser växa fram. Detta förhandlingsväsende och dessa kollektivavtal sågs av den fackliga ledningen inte utifrån klasskampens ståndpunkt: som det juridiska uttrycket för styrkeförhållandena mellan de kämpande parterna vid ett visst tillfälle, ett tillfälligt stillestånd som måste vila på den kampens och den fortsatta kampens grund. Istället sågs det hela utifrån den gamla arbetararistokratiska klassarbetstanken: motsättningar mellan arbetare och kapitalister kan lösas i godo genom ömsesidiga överenskommelser och ömsesidig aktning för givet ord borgade för deras hållfasthet.

Redan nu började fackföreningsledningen, som den växte fram ur centraliseringen, att definitivt utvecklas till en bromskloss för strejkkampen. En borgerlig historiker summerar belåtet: "Samtidigt som den ökade fackliga agitationen framkallade större aktivitet bland arbetarna, kom den att i de ordnade förhandlingarnas fålla leda in de bland oorganiserade arbetare förut så vanliga aktionerna." (T Gårdlund: Industrialismens samhälle). 1890-talet var samtidigt de stora föreningsstridernas tid. Arbetsköparnas taktik var att med alla medel krossa fackföreningarna, särskilt de militanta bland de okvalificerade arbetarna. Nederlag var heller inte ovanliga. Av 35 sådana strider 1896-1900 är utgången känd i 25 fall, varav 10 slutade i nederlag. I sin tur kom 8 av dessa nederlag bland de okvalificerade arbetarna, vilka desslikes drabbades hårdast i och med att de hade flest arbetare. Det var hårda och kännbara slag som med vräkning och svartlistning drabbade tusentals arbetare.

Men i stort utgör 1890-talet en segerrik period i den svenska fackföreningsrörelsens historia. Ty trots nederlag och ökat borgerligt inflytande i ledningen tillväxte militansen och sammanhållningen på basplanet. En ny arbetargeneration utan föräldrarnas kvarlevande räddhåga, försonlighet och underkastelsemoral växte upp. Alltefter som arbetarfronten och borgarfronten radade upp sina trupper på klasskampens slagfält växte klassolidariteten och de socialistiska idealen spreds. De krav som ställdes i strejkkampen vidgades till att gälla rena maktfrågor på arbetsplatserna och i samhället – generalstrejken för rösträtten 1902, men än vanligare: strejker för att få kontroll över tillsättandet av förmän, avskedandet av strejkbrytare, skydd av strejkledare, sympatistrejker o s v. Alltfler militanta arbetare såg under seklets första år "det stora avgörandet" nalka sig.

Samma gällde arbetsköparna. Dessa började organisera sig från 1902. Den taktik som tidigare varit vanlig gentemot fackföreningarna – krossa dem med våld – ersattes nu med en annan syn:

"Frågan måste tas upp i den form den faktiskt framträder ... De korporativa maktfaktorerna (d v s fackföreningarna) gör sin rätt eller makt gällande och måste inordnas i samhället." (Schiller: Storstrejken sid 27).

Villkoren för arbetsköparnas erkännande av fackföreningarna

D v s arbetsköparna erkänner föreningsrätten och inriktar sig istället på att göra fackföreningarna ofarliga. De hade redan då klart för sig de krav som skulle ställas på fackföreningarna för att de skulle acceptera dem.

1. Att fackföreningarna erkände arbetsköparnas fullständiga herravälde på arbetsplatserna. D v s deras rätt att trakassera, förflytta, avskeda och svartlista militanta arbetare, förbjuda agitation, anställa strejkbrytare och provokatörer o s v. Formellt formade sig detta till ett krav på erkännande av §23, senare §32. Denna punkt var viktig. Med arbetsköparnas egna ord:

"I själva verket är det på samma sätt hos alla folk som beröras av nutidens sociala strider, att arbetskonflikterna mer och mer övergått från lönestrider till maktstrider där det, om ock under i viss mån skilda former, först och sist gäller å ena sidan arbetets frihet och arbetsgivarens rätt att

vara herre i egen affär, å andra sidan de socialistiska fackföreningarnas tvångsexklusivitet och makt över arbetet". (Schiller, Storstrejken, citat ur Industria nr 10-1906).

2. Att fackföreningarna godkände en förhandsordning som centraliserade makten över strejkvapnet till högsta ledningen och alltså i praktiken innebar den fria strejkrättens avskaffande. Sålunda tänkte de sig det hela:

"Förhandlingar företages direkt mellan de stridande parterna. Då förhandlingar inte lyckas, företages medling mellan skiljeman eller skiljedom, vald av organisationernas lokala myndigheter. Ärendets sista handläggning sker genom antingen ytterligare medling eller skiljedom, ordnad av de bägge organisationernas överstyrelse. På detta sätt kommer stridsfrågan att behandlas av olika personer med allt vidare blick och allsidigare erfarenhet." (Schiller sid 65).

Först efter det att de "vidsynta och erfarna" personerna i LO- och SAF-ledningen behandlat frågan fick stridsåtgärder, efter viss varselperiod, vidtagas.

3. Att fackföreningarna ställde sig uppgiften att, istället för att tillvarata sina medlemmars intressen, "se till hela näringslivets problem".

"En solid fackföreningsrörelse måste bygga på en allmän insikt i det faktum att den sociala frågan i främsta rummet är en ekonomisk fråga. Arbetarna måste bli medvetna om att deras förnämsta intresse dock är att produktionens samfälliga resultat blir det bästa möjliga. ... Arbetarna måste skaffa sig en allmän uppfattning om de ekonomiska betingelserna för den produktion de ägna sig åt. Därmed följer intresse för denna produktion och vilja att i vad på arbetarna bekommer medverka till att göra denna så konkurrensduglig som möjlig. Därmed vinner arbetarna också förmågan att anpassa sina krav efter de möjligheter som marknadsläget erbjuder. Slutligen är det klart att en arbetarrörelse för vilken den samhällsekonomiska synpunkten spelar en tillbörlig roll, får ett helt annat intresse för nationens ekonomiska politik och en helt annan förmåga att bedöma denna politik. Sålunda måste den arbetarrörelse bli, som kvarstår sedan de revolutionära elementen brutit sig ur." (Monopolkapitalets främste nationalekonom under denna tid, Cassel, citerat i Gunnarsson: Den svenska arbetarrörelsens historia i dokument.)

Med dessa villkor erkände kapitalisterna fackföreningsrörelsen och ansåg t o m att den var en värdefull tillgång. Och erkännande från bourgeoisin, det var just vad de alltmer förborgerligade ledarna trängt efter. Särskilt arbetarbyråkraterna, som såg tusen möjligheter att avancera i staten och vinna positioner där. För dessa kändes också Cassels korporativa evangelium som hemlandstoner. Men även arbetararistokraterna hade en vacklande inställning. Efter en period av hårda föreningsstriden såg de nu möjligheten att säkra sina organisationer och fägnades också av möjligheten till det umgänge med arbetsköparna som ömsesidigt aktade, likaberättigade partners i förhandlingar, som de alltid trängt efter. Denna utveckling var genomgående i alla de länder där fackföreningsrörelsen erkändes under denna tid och tillväxte jämsides med legaliteten. Samtidigt är den ett exempel på hur bourgeoisins dubbeltaktik driver på opportunisten i arbetarrörelsen.

SAF till offensiv

På denna grundval satte bourgeoisin in en offensiv mot arbetarnas fackliga kamp, (kombinerad med lagstiftningsförsök, utarbetade i samarbete med LO-ledningen). Först erkände LO 1906 § 23 i utbyte mot ett formellt erkännande av föreningsrätten – vilken vi ju sett arbetarna i stort sett redan i praktiken tillkämpat sig. Därefter kom en lockoutoffensiv i syfte att ta död på de lokala avdelningarnas handlingsfrihet. Alla pågående konflikter samlades ihop i en bukett, vilken överlämnades till LO-ledningen, på det att de skulle tvinga avdelningarna tillbaka under hot om storlockout.

Och medan arbetarna som vi sett såg fram emot det stora avgörandet och gång på gång krävde generalstrejk, gick LO-ledningen gång på gång till reträtt, tvingade de kämpande avdelningarna på knä.

Denna utveckling bäddade för en språngvis skärpning av motsättningarna inom fackföreningsrörelsen. En bred militant opposition växte fram på basplanet. Det var för att passivisera denna opposition som ledningen proklameradeorstrejken – om detta se närmare Proletären nr 30-72. Oppositionen tog sig uttryck i protester och öppen obstruktion mot ledningen, men särskilt i massutträde ur fackföreningarna, ibland i skapande av nya fackföreningar utanför LO, senare i skapandet av SAC. Som framgår av ovanstående Proletären-artikel lyckades LO-ledningen med orstrejken till stor del passivisera denna opposition.

Sammanfattning

Orstrejken innebar, och så framställs den också i sossarnas historieskrivning, ett första språng i fackföreningsrörelsen, i vilket alla de motsättningar som vi sett utvecklas i fackföreningsrörelsens organiseringsperiod, drevs till sin spets. Lösningen blev att den borgerliga sidan, stödd på den socialdemokratiska arbetarbyråkratin, arbetararistokratin och SAF:s offensiv, blev den dominerande. Den förborgerligade ledningen skaffade sig ett fast grepp om organisationerna. Oppositionen, med traditioner till den militanta strejkkampen bland de okvalificerade arbetarna, trängdes definitivt på defensiven. Grodden till en revolutionär fackföreningsrörelse vuxen ur de okvalificerade arbetarnas strejkorganisationer kvävdes.

Från orstrejken till kollektivavtalslagstiftningen

Efter passiviseringen av oppositionen framträdde med särskild skärpa motsättningen mellan arbetararistokrater och arbetarbyråkrater i förbunds- och LO-ledningen. Den fråga motsättningen centrerade sig kring var frågan om lagstiftning skulle accepteras som reglering av förhandlingar, avtal och skiljedom.

Socialfascisterna med Branting och LO-ordföranden Lindqvist i spetsen arbetade i flera omgångar under 1910-talet fram förslag i den riktningen, antingen på egen hand eller i samarbete med SAF och borgerliga partier. Detta väckte kraftigt motstånd bland de reformistiska fackliga ledarna av den gamla arbetararistokratiska skolan. Hur stark deras ställning i arbetarrörelsen ännu var framgår av att arbetarbyråkraternas framstötter blev nedröstade, inte bara i LO:s representantskap och kongress utan t o m på den socialdemokratiska partikongressen 1917, där motståndet fanns långt utanför vänsteroppositionens kretsar. ”I själva verket var detta ett av de kraftigaste misstroendevotum som Branting överhuvudtaget fått vidkännas i en principiell fråga.” (Hultén: Arbetsrätt och klassherravälde, sid 111.)

Men framtiden arbetade för socialfascisterna. Genom den allmänna rösträtten, särskilt slopandet av rösträttsstreck i kommunalvalen, och ministersocialismens tre socialdemokratiska regeringar under 20-talet, växte det arbetarbyråkratiska skiktet. Samtidigt ryckte kapitalismens egen utveckling med mekanisering och löneutjämning inom arbetarklassen undan mycket av den sociala basen för arbetararistokratin. Den spirande statsmonopolismen gjorde också dess inskränkta form av klassamarbetspolitik alltmer historiskt utlevad. Alla dessa faktorer avspeglade sig i den fackliga ledningen vid genomförandet av kollektivavtalslagstiftningen 1928. Visserligen fanns motstånd långt upp i förbundsledningarna, men detta motstånd passiviserades lätt. Kollektivavtalslagstiftningen markerar ännu ett betydelsefullt steg i fackföreningsrörelsen i vårt land. Definitivt markerades att den gamla, ur hantverksarbetarnas föreningar sprungna, arbetararistokratiska reformismen var undanträngd. Segrande stod nu den socialfascistiska arbetarbyråkratin i ledningen och segrande stod därmed också dess strävan att stärka den statliga kontrollen över fackföreningsrörelsen.

Vad innebar då kollektivavtalslagstiftningen i och för sig?

1. Den uppfyllde det andra kravet SAF ställde i början av seklet som villkor för erkännande av fackföreningsrörelsen, nämligen en förhandlingsordning som centraliserade beslutanderätten över strejkvapnet till högsta ledningen samt garanterade ”arbetsfred” under avtalsperiod.
2. Den innebar ett första steg mot en statligt kontrollerad fackföreningsrörelse i och med att facket under hot om dryga böter tvingas uppträda som företagspoliser gentemot arbetarna, då de bryter legaliteten och går i vild strejk.
3. Avdelningarnas självständiga beslutanderätt inskränks till närmast obefintlighet.

Fackföreningsrörelsen och staten

Fackföreningsrörelsens inväxande i staten fick den avgörande stöten framåt i och med att socialdemokraterna på nytt och i en mer stabil situation hamnade i regeringen 1933. Socialdemokratins ledning hade alltid försökt och i ökande grad kunnat använda sin kontroll över fackföreningsrörelsen som pant och köpepenning när det gällde att tilltvinga sig bourgeoisins förtroende, och än idag är detta socialdemokratins främsta trumfkort. Under och efter krisen var detta trumfkort särskilt värdefullt för bourgeoisin. För med krisen ställdes som vi strax ska se arbetsfreden och den ekonomiska stabiliseringen i centrum för bourgeoisin – för detta behövde bourgeoisin fackföreningsrörelsens aktiva medhjälp.

Vi har kallat detta avsnitt för Pumporganisationen” för att med det peka på att fackföreningsrörelsen under denna tid ännu var mer än en förborgerligad byråkrati – under denna byråkratis herravälde fanns fortfarande liv kvar; kämpande medlemmar och kämpande avdelningar. Dels grundade sig detta på förekomsten av en revolutionär opposition, till vilken vi ska återkomma. Men denna krossades under loppet av krisens skärpta kamp inom fackföreningsrörelsen. Det grundade sig dessutom på att delar av ledningen, om än förborgerligade, fortfarande höll på sina organisationers självständighet och i viss mån också på bevarandet av demokratin inom organisationerna. Under krisen kom dessa arbetararistokratiska rester definitivt i motsättning till socialfascisterna. Deras sista mer betydande motstånd krossades i och med byggnadsstrejkens av LO-ledningen organiserade nederlag 1934. Rester finns kvar idag endast i enstaka förbund med typiskt aristokratiska yrkesgrupper organiserade, särskilt typograferna. Deras nederlag stadfästes på LO-kongressen 1941 med dess stadgerevision – se nedan.

Sedan kom då Saltsjöbadsavtalet, LO:s nya program och stadgar, som alla markerade ett tredje avgörande språng i fackföreningsrörelsens utveckling: fackföreningsrörelsen var inte längre varken någon strejkorganisation eller någon pamporganisation i den meningen vi använt ordet. LO var en korporativ utväxt på den borgerliga staten.

KUNGLIGA LANDSORGANISATIONEN

Korporativstatens framväxt hängde samman med Sveriges utveckling som imperialistiskt land. Ju mer de svenska monopolen blev beroende av utländska marknader, desto starkare blev kraven på en klassamarbetsvillig och mot den inhemska borgarklassen lojal fackförening. I den skärpta utländska konkurrensen krävdes ett intensivt arbete för att bevara redan vunna marknader och för att uppsöka nya. En säker marknad möjliggjorde en stabilisering av driften och var grunden till långsiktiga planer. Men en viktig förutsättning för detta var att produktionen skulle kunna bedrivas lugnt utan större avbrott. Detta blev särskilt viktigt efter andra omfördelningskriget då exportandelen ökade kraftigt. För att klara sig i den starka konkurrensen med utlandet tvingades de svenska kapitalisterna öka innovationstakten och utnyttja det fasta kapitalet intensivare. Produktionens församhälleligande gjorde de samhällseliga verkningarna av störningar på grund av strejker o dyl alltmer vidsträckta. Kapitalkoncentrationen gjorde investeringarna större och tvingade fram större amorteringar. Eftersom möjligheterna till prishöjningar var ytterst små på den internationella marknaden,

skulle kraftiga lönehöjningar direkt påverka vinstutvecklingen för exportkapitalisterna. Denna utveckling ställde tre krav:

1. Arbetsfred.
2. Kontrollerad och ytterst måttlig löneutveckling.
3. I övrigt undanröja alla hinder som stod i vägen för fullt utnyttjande av produktionsapparaten.

LO-kongressen 1941 och LO:s nya program

Det är mot den här bakgrunden man får se LO-kongressen 1941 och den definitiva omvandling av fackföreningsrörelsen som den satte punkt för. Den skulle inte längre vara en arbetarnas intresseorganisation ("bortse från gruppsynpunkter") utan istället inordnas i det kapitalistiska systemet ("medverka till näringslivets sunda utveckling och stärkande". Citaten från Fackföreningsrörelsen och näringslivet, 1941.). LO övergick från att ha varit en genombyråkratiserad arbetarorganisation till att bli en omistlig del i korporativstaten.

Kongressen hade två huvuduppgifter. Dels att programmatiskt slå fast de nya uppgifterna, dels att avskaffa resterna av demokrati inom fackföreningsrörelsen.

Tankegången i det nya programmet var att klasskampen hade upphört. Arbetsköparna hade förändrats sen sekelskiftet. "Den moderne arbetsgivaren är en helt annan typ, personligen oftast en socialt intresserad man, med förståelse även för arbetarnas personliga värde, en affärsman och industriledare, som undviker striden för dess egen skull." Likaså var det nödvändigt att ompröva inställningen till staten. "Det kan icke sägas om den svenska staten att den är ett instrument för kapitalistiskt förtryck. Det kan icke heller göras gällande att den är ett verktyg i händerna på ett privilegierat fåtal." Till sist hade även arbetaren förändrats. "Han är icke längre äldre tiders förslavade proletär, och hela proletärkomplexets terminologi skorrar falskt i nutida svenska arbetares öron." Den rådande lönenivån var maximalt vad kapitalisterna kunde bära, sedan nödvändiga omkostnader och "skälig vinst" frånräknats. Den enda förutsättningen för ökad vinst och därmed höjda löner var att öka produktionen. Det skulle främst ske genom ytterligare rationalisering och minskning av störningar och avbrott i driften. Det gällde därför för fackföreningen att aktivt delta i rationalisering och bevara arbetsfreden.

Men gräsrotterna var inga pålitliga supportere för den nya politiken. Därför var det nödvändigt att centralisera beslutanderätten i både strejk- och lönefrågor till LO-ledningen, så att inga enskilda medlemmar eller grupper skulle kunna sticka några käppar i hjulet för samförståndspolitik. Det var endast toppskiktet som satt inne med de erforderliga insikterna och ansvaret för korporativstatens uppbyggnad och fortbestånd.

Detta evangelium var exakt det som vi ovan såg arbetsköparna predika vid sekelskiftet, i SAF:s tredje villkor för erkännande av fackföreningsrörelsen. LO var nu både vad gäller innehållet och vad gäller den totala organisatoriska kontrollen precis en sådan organisation som arbetsköparna sedan nästan ett halvsekel önskat sig. LO var faktiskt mer än så: den hade inte bara en pålitlig ledning och en plattform som svarade mot arbetsköparnas önskemål. Som en del av staten var fackföreningsrörelsen för all framtid en fast och aktiv bundsförvant till bourgeoisin. Risker är inte längre att "opålitliga element" skulle överflygla ledningen. Ledningen på alla nivåer har nu att utföra de åligganden fackföreningsrörelsen har att sköta eller "prickas för tjänstefel" och få sparken, som i vilket statligt verk som helst med de skillnader som betingas av LO:s säregenheter som korporativt organ. Risker är att arbetarna skulle tappa förtroendet för fackföreningsrörelsen och själva ta upp strejkkampen på självständig grund.

Ett tidens tecken var också att ABF samma år nytryckte och spred i 20.000 exemplar det liberala program av Anton Nyström från 1882, vilket vi ovan har citerat.

Låt oss se närmare på vilka statliga funktioner som LO allt sedan den här tiden påtagit sig.

Arbetsfreden

Att garantera arbetsfreden är kanske de svenska fackföreningarnas främsta och viktigaste uppgift. Sett ur kapitalets synpunkt har LO-ledningen löst uppgiften med beröm godkänt. Den svenska arbetsfreden är världsberömd.

Få kapitalistiska länder kan visa upp lika ringa siffror för antalet förlorade arbetsdagar på grund av strejker och andra konflikter som Sverige. I USA, Italien, Frankrike och Storbritannien rör det sig varje år om åtskilliga miljoner, här hemma blir det på sin höjd ett par tusen. På 20-talet och i början av 30-talet deltog ungefär 25% av LO:s medlemmar varje år i officiella konflikter. Men efter Saltsjöbadsavtalet skedde en omsvängning och under efterkrigstiden, med undantag för metallstrejken 1945, har genomsnittligt aldrig mer än 1 % av medlemmarna strejkat eller drabbats av lockouter. Under 20-talet betraktades Sverige som strejklandet framför alla andra. Det intressanta är att det inte var 1928 års kollektivavtalslag som bröt den bilden, utan det var först i och med Saltsjöbadsavtalet som det skedde ett kvalitativt språng och den mångomtalade stiltjen på strejkfronten tvingades fram.

Arbetarklassen förlorade strejkvapnet i två etapper. Först beskars det kraftigt genom lagen om kollektivavtal och arbetsdomstol, sen kvävdes resten i Saltsjöbadsandan. Först i slutet av 20-talet, efter närmare 20 års försök, lyckades borgarklassen olagligförklara arbetarklassens stridsåtgärder under pågående avtalsperiod. Kapitalisterna behöll däremot – i kraft av sitt ägande av produktionsmedlen – alla sina kampmöjligheter utom den öppna lockouten.

Antistrejklagen var emellertid inte hundra procentigt effektiv och öppnade fortfarande möjligheten av att en svag förbundsledning under starkt tryck underifrån kunde innebära att socialfascisterna tappade greppet – så skedde också under krisen. Det var uppenbart att lagarna var otillräckliga. Borgarstaten tillsatte en ny utredning med uppgift att slutgiltigt beröva arbetarklassen strejkvapnet. Men när lagförslaget presenterades blev reaktionen så våldsam inom arbetarklassen att inget av riksdagspartierna vågade tillstyrka. Därmed var försöken att genom direkta statliga ingripanden skapa arbetsfred uttömda.

Men målet var inte nått och kapitalet och sossarna i skön förening sökte sig fram på nya vägar. Per-Albin hade näsa för situationen och vid 1934 års sista konselj erinrade han om att stora samhällsgrupper uppfattat de redan genomförda och ytterligare påtänkta åtgärderna såsom ”ensidigt riktade mot dem i avsikt att försvåra och omintetgöra deras strävanden att genom organisation tillvarata sina intressen”. I ett demokratiskt samhälle borde även sådana frågor lösas i en anda av samförstånd, enär i motsatt fall lagstiftning till arbetsfredens främjande kunde leda till en ”skärpning av motsättningarna och till mera ondartade stridsformer”. (Casparsson: Saltsjöbadsavtalet, sid 84.)

I en anda av samförstånd skulle fackföreningarna frivilligt ta det slutliga steget mot sin egen förintelse som fackföreningar. Till samma resultat kom även Mammututredningen, som tillsatts för att söka finna en lösning på problemet. Den hävdade att Per-Albins framgångslinje hade uppenbara fördelar. ”Det ligger i sakens natur, att regler, som organisationerna och deras medlemmar varit med om att tillskapa, ha större utsikter att bli efterlevda.” Vidare skulle ”ett dylikt förfaringssätt ... icke framstå som riktat mot någon viss samhällsklass”. Förutsättningen för denna politik, med icke inblandning av staten, var dock att organisationerna var mer ”ansvarsmässiga”, d v s att fackföreningarna avskaffade omröstningsförfarandet och centraliserade besluten om både lönefrågor och stridsåtgärder. Annars skulle ”ingripanden ske på lagstiftningsväg”.

Hotet var klart. Motsvarade resultatet inte den statliga kommissionens önsknings skulle Svea rikes lag komma till användning. Den blev oanvänd. 1938 slöts Saltsjöbadsavtalet och den fackliga demokratin avskaffades 1941. I Hitlertyskland ville man förintä fackföreningarna, såsom redskap för arbetarnas självständiga kamp mot ekonomisk utplundring och andligt tyranni, med våld. I Sverige lyckades borgarklassen uppnå samma resultat, inte genom att avskaffa eller upplösa fackföreningarna, utan genom att förbjuda dem att verka som fackföreningar.

Vi har gjort denna skissartade historiebereskrivning för att visa att Saltsjöbadsavtalet inte är någonting annat än en direkt fortsättning på den lagstiftningspolitik som borgarstaten ägnat sig åt alltsedan första omfördelningskriget. SAF/1.0 tog själva upp en rad av de frågor som lagstiftarna tidigare sysslat med, allt under hot om statligt ingripande om resultatet inte blev tillfylles. LO hade övertagit en del av statens lagstiftande verksamhet och påtog sig uppgiften som lagens övervakare, en uppgift som under ”normala” förhållanden sköts av staten.

Löenedpressningsinstitutet

LO:s andra stora uppgift har varit att hålla nere lönerna. Även på det här området har det rått ett skickligt samspel mellan kapitaliststat och fackförening.

Några år efter kriget tillämpade borgarstaten lönestopp för att rädda profiterna. Det visade sig vara en omöjlig uppgift. Förtroendet för fackföreningar höll på att utplånas fullständigt när ledningen inte ens arbetade för blygsamma förbättringar av lönerna. Tilliten till fackföreningarna rasade samman, vilket var farligt. Borgarstaten tvangs söka sig fram på andra banor, d v s lämna de statliga ingreppens politik och även på detta område återuppliva saltsjöbadsandans förrädiska illusionsmanövrer.

Lösningen var solidarisk lönepolitik, centraliserade och samordnade förhandlingar samt på senaste tid månadslön.

Från och med 1956 har alla förhandlingar varit centrala. Tanken bakom detta har varit att beröva de enskilda förbunden allt avgörande inflytande över förhandlingarna och på så sätt underlätta genomförandet av den löenedpressningspolitik som varit korporativstatens mål sen dess tillkomst. Inget förbund skall på egen hand kunna bryta sig ur ”gemenskapen” och sabotera ”samhällsekonomin”. Genom denna centralisering kan dessutom den statliga kontrollen över utvecklingen ske på ett smidigt sätt som inte bryter LO:s sken av ”självständighet”, dels genom att Strängs utläggningar om ”utrymmet” automatiskt accepteras i denna utvalda krets, dels genom den icke obetydliga översyn som staten har genom de olika medlingskommissionerna. Till formen är det alltså förhandlingar mellan självständiga parter men till innehållet en korporativ organisation av en statlig lönepolitik.

Dessa centraliserade förhandlingar utgör ramen, men själva innehållet i löenedpressningspolitiken utgörs av LO:s solidariska lönepolitik, som passar monopolkapitalet som hand i handske. LO-ledningen har försökt ge den lönepolitiska återhållsamheten ett smakligare utförande genom att döpa den till solidarisk lönepolitik, skjuta fram de lågavlönade och hetsa mot de högavlönade medlemmarna i TCO och SACO. Men den solidariska lönepolitiken värnar huvudsakligen inte om de lågavlönade utan om monopolkapitalisterna, i synnerhet exportkapitalisterna. Det sker på den internationella arenan genom att LO håller igen löneutvecklingen inom exportindustrin, vilket gör att de kan behålla de höga profiterna. På hemmaplan innebär den också ett stöd åt storföretagen, eftersom den tvingar fram förhållandevis större ökning av lönekostnaderna för låglöneindustrierna, bland vilka de minsta t o m slås ut. Den solidariska lönepolitiken innebär således ett stöd åt monopolkapitalet medan arbetarklassen får nöja sig med en jämnare fördelad fattigdom och småborgare och småkapitalister ruineras.

På senare år har LO, SAF och regeringen sett med allt större oro på den tilltagande löneglidningen. Under hela efterkrigstiden har den genomsnittligt utgjort hälften av löneförhöjningarna varje år. Bakom denna löneglidning döljer sig huvudsakligen den lokala kamp, som arbetarklassen för helt vid sidan om LO, genom förbättrade ackord, vilda strejker etc. Denna okontrollerade löneutveckling har länge varit en nagel i ögat för korporativisterna i LO-borgen och förklarar deras liderliga intresse för slopandet av ackorden. De räknar nämligen med att införandet av månadslön skall innebära ett slag mot löneglidningen och göra den obetydlig. Allt i kapitalets intresse.

Vi ser således hur staten, på precis samma sätt som när det gällde arbetsfreden, ”delegerat” lönefrågan till de korporativa organen. SAF och LO får nu inom det ”samhällsekonomiskt tolerabla utrymmet” administrera utportioneringen och fördelningen av de löneförbättringar som Sträng anser rimliga. Detta är den ”svenska modellen”. I andra länder sköter vanligen staten lönepolitiken på egen hand genom ekonomiska kommissioner som bestämmer ”löneutrymmet”, tvångslagar om att lönerna inte får stiga mer än så och så mycket och särskilda riksdagsbeslut som upphöjer ett medlingsförslag till lag. Det har inte saknats företrädare för en liknande politik i Sverige. Så sent som förra sommaren ivrade LO:s dåvarande andre ordförande Kurt Nordgren för ett lönepolitiskt institut och 1967 presenterade SAF en ny förhandlingsordning där ett antal experter skulle bestämma löneutrymmet. Men än så länge har inget av förslagen på allvar diskuterats. Alltför mycket talar fortfarande för det nuvarande systemet. Inte ens SAF-chefen själv är främmande för fördelarna med den gamla ordningen. I sin bok ”Stann-Anders och likheten” understryker han att en för arbetarna dålig uppgörelse blir lättare accepterad om den sanktioneras av en facklig ledning än om den drivs igenom med en särskild tvångslag. Det är ett argument i Saltsjöbadens anda.

Till kamp för ett ”näringsliv för full maskin”

Den tredje stora uppgiften som åvilar LO är att även på en rad andra områden dra sitt strå till stacken för att skapa ett ”näringsliv för full maskin”, d v s att så långt det överhuvudtaget är möjligt röja undan alla övriga hinder som står i vägen för det fulla utnyttjandet av produktionsapparaten, och för ekonomisk stabilitet. Detta sker genom en rad samarbetsavtal med SAF, genom att LO är representerat i en mängd viktiga statliga och kommunala organ, sitter med i statliga utredningar, utgör remissinstans o s v och inte att förglömma – presenterat två stora utredningar med riktlinjer för hur den kapitalistiska staten borde förvaltas. Vi gör några axplock ur denna vida verksamhet för att ge en fingervisning om vad LO sysslar med.

LO deltar i en rad statliga organisationer av direkt förvaltande karaktär. I flertalet har även SAF säte. Det rör sig således om regelrätt korporativa organ. Vi begränsar oss här till att ta upp några av de mest kända organen på central nivå, men lämnar de korporativa sammanslutningarna på kommunal och länsnivå åt sidan, liksom det kulturella deltagandet från LO i stat och kommun, och härrör ur det enkla faktum att en mängd fackpampar samtidigt är socialdemokratiska kommunal- och rikspolitiker.

Ekonomiska planeringsrådets uppgift är att behandla alla ”frågor som avser den svenska ekonomins utveckling på längre sikt.” Exempel på frågor som tagits upp är industrins långsiktiga utbyggnadsplaner, mervärdesskatten, aktievinsternas beskattning och EEC. Här frottar sig Arne Geijer med finans-, industri- och inrikesministrarna, Giesecke, envoyé Kurt Allan Belfrage, bankdirektör Tore Browaldh, bruksdisponent Sverre R:son Sohlman och ytterligare en handfull monopolkapitalister och statsbyråkrater.

I näringspolitiska rådet huserar de två förbundspåvarna Nilsson och Persson tillsammans med industriministern, konsul Tryggve Holm, direktör Axel Iveroth samt en rad andra överklassare

av samma skrot och korn. Rådets uppgift är att ”åstadkomma en samlad överblick över utveckling inom centrala delar av den svenska ekonomin”.

Handelspolitiska rådet lämnar, som det heter på kanslisvenska ”upplysningar och synpunkter som med hänsyn till näringslivets intressen kan vara av betydelse för bedömningen av handelspolitiska frågor”. Här återfinner vi Åke Nilsson igen, tillsammans med sina klassbröder, d v s alla direktörerna, bruksdisponenterna, hovrättsråden och f d generalkonsul Ragnar Söderberg.

Förutom dessa finns Arbetsdomstolen, Arbetsmarknadsstyrelsen, Skolöverstyrelsen, Investeringsbanken och ytterligare 35 andra statliga organ i vilka LO och dess förbund är representerade.

Även SAF och LO har skapat ett antal nämnder för en del centrala frågor. Dessa organ är inte direkt korporativa eftersom staten inte är med, men de spelar ändå en viktig roll för att skapa ”ett näringsliv för full maskin”.

Redan i programmet förklarades ju att det enda tänkbara sättet att höja lönerna var att öka produktionen, främst genom att minska driftsavbrotten och rationalisera. Detta har inte varit några tomma ord från fackbossarnas sida. Dom har varit positiva till rationalisering och är väl ganska ensamma om det, inte bara i Sverige utan även bland ”kollegerna” runt om i de västeuropeiska kapitalistländerna. Ingen annan fackföreningsrörelse har varit så välvilligt inställd till rationalisering som den svenska. 1948 slöt LO och SAF ett arbetsstudieavtal och bildade tillsammans ett studieråd, som sedan dess publicerat åtskilliga böcker och broschyrer som alla varit översvallande positivt inställda. Det är inte med vämjelse som LO-ledningen sett hur arbetare stressas och hetsas allt hårdare, medan andra avskedas därför att dom är överflödiga. De har inte betraktat utvecklingen som någonting nödvändigt ont, utan själva arbetat aktivt för ökade arbetsstudier, fler tidsstudiemän, hårdare rationalisering och ökad utsvettning. LO-ledningen har inte varit passiv åskådare utan tvärtom hänfört deltagit i detta stressens och hetsens korståg mot den svenska arbetarklassen. Stolt skriver en facklig krönikör, att den upplysningsverksamhet LO bedrivit ”bidragit till att neutralisera spänningar, som tagit sig uttryck i spontana arbetsnedläggelser i samband med arbetsstudier, därom råder inga delade meningar.”

Även företagsnämndsavtalet slöts strax efter kriget för att skapa bättre förutsättningar för en ökad produktion. Hela idén är importerad från Storbritannien där den uppfunns under första omfördelningskriget för ”att åstadkomma en bättre ordning på arbetsmarknaden och öka krigsansträngningarna”. I Sverige slog den inte igenom förrän under andra världskriget. Under trycket av krigshändelserna hade både LO och SAF funnit hur betydelsefullt det var att åstadkomma ”ett närmare samråd mellan arbetsgivare och arbetstagare, om man önskade åstadkomma en effektiv produktion”.

Från strejkledare till statlig ämbetsman

När fackföreningarnas roll och verksamhet ändrades blir naturligtvis även kraven på den facklige ledaren annorlunda. På den tiden då fackföreningen fortfarande var en arbetarnas kamporgan och då karaktären av strejkorganisation ännu dominerade, var den facklige ledaren en kamrat som besatt två avgörande talanger: Dels var det nödvändigt att han kände till arbetsplatsen, dels måste han ha förmåga att under strejk leda sina arbetskamrater. När konkurrenskapitalismen ersattes av imperialismen och statskapitalismen tvingade monopolkapitalisterna fram en fackförening av ny typ, som var lojal mot den inhemska bourgeoisin och som så småningom betraktade allt vad klasskamp hette för ”teoretiskt bråte från rörelsens barndom” och ”återfall i infantiliteten”. En fackförening som menade att ”standardhöjningen för de breda folklagren inte var en fördelningsfråga utan framförallt en produktionsfråga”.

Därmed uppstod också en facklig ledare av ny typ, som sökte uppnå egna fördelar genom att bekämpa strejker och ersätta dem med samarbetsavtal. Han var vilken på verkstadsgolvet, men som på sin mammas gata vid förhandlingsbordet. Han levde ett materiellt bättre liv och var för sin ställning beroende av daglig lakejtjänst åt kapitalisterna. Sen han garanterat sin egen kast sysselsättning på livstid, genom att göra sig själv oavsättlig, och sedan han krossat den kommunistiska oppositionen samt avskaffat demokratin inom fackföreningsrörelsen, kunde han höjas upp till och utnämnas till statlig ämbetsman.

Vi skall avslutningsvis låta en av dessa statstjänare få tala om vad han anser vara sin huvuduppgift. Vi har valt en värdig representant. En arbetarpojke som blev förbundsfunktionär och sedan haft en rad olika förtroendeuppdrag inom svensk fackföreningsrörelse. Bland annat har han varit resetalare i Saltsjöbadsavtalet och ledamot av Arbetsdomstolen. Det lär ha varit en angenäm tid. I AD var det ”Lustspel, komedi och stor dramatik ... allt var lärorikt och intressant.” Hans specialité påstås vara att döma vilt strejkande hamnarbetare. När det gäller AD har han förresten en del funderingar som kan vara värda att bevara åt eftervärlden.

”När vilda strejker varit ... aktuella har det ibland varit värdefullt att ha haft tillgång till någonting som har påmint om den rotting, som alltid fanns inom räckhåll för läraren i den folkskola, där jag fick lära veta hut. Och den rollen har väl AD ibland fått spela.”

Ja, vi är förvissade om att vi får ett initierat fullt korrekt och i stort sett uttömmande svar. Sture Lantz har nämligen skrivit en hel bok om sina erfarenheter och har säkert hunnit fundera igenom ombudsmannens huvuduppgifter mer än en gång. Han skriver att ombudsmannens huvuduppgift är

”att så långt det är möjligt verka för upprätthållandet av arbetsfred och ett gott förhållande mellan parterna inom vårt näringsliv, genom att förhandlingsvägen försöka lösa alla de tvister som uppstår och jämna ut motsättningar som står hindrande i vägen för det fulla utnyttjandet av produktionsapparaten”. (Att vara ombudsman sid 123).

Vi har med denna historik velat ge svar på den första frågan vi ställde inledningsvis: Vad är fackföreningsrörelsen idag. Vi har velat visa att man inte kan återskapa fackliga kamporganisationer för arbetarklassen genom att störta LO-byråkratin, för fackföreningsrörelsen idag består av byråkrati och ingenting annat. Inget annat liv än klassamarbetslivet kan överleva i LO:s unkna sosseluft idag.

Men självklart har inte fackföreningsrörelsen utvecklats dithän utan kamp och strid, inte bara mellan arbetarbyråkratin och arbetaristokratin, utan fastmer mellan ledningen som helhet och de kampvilliga, revolutionärt sinnade medlemmarna.

DEN FACKLIGA OPPOSITIONEN

Som vi såg ovan kom den första stora oppositionsvågen inom LO i samband med storstrejken, som ett spontant svar på LO-ledningens kapitulations- och nederlagstaktik.

Vilka lärdomar kan vi då dra av denna första stora kamp mot LO-byråkratin?

Dess centrala brist var avsaknaden av en politiskt medveten ledning som både kunde avslöja klassamarbetspolitiken och socialdemokraternas ”statssocialism” och samtidigt föra fram en alternativ politisk linje, ena arbetarna kring en revolutionär linje såväl för den ekonomiska som för den politiska kampen. Detta fick en rad konsekvenser. Oppositionen fick en syndikalistisk anstrykning, som inte bara vände sig mot klassamarbetspolitiken utan mot all politisk kamp överhuvudtaget. Som likt våra dagars hamnarbetarförbund enbart inriktade sig mot centraliseringen inom fackföreningsrörelsen, inte mot den politik som vägledde den centraliserade ledningen. Detta gjorde också att många medvetna arbetare exempelvis i socialdemokratiska ungdomsförbundet vände sig mot oppositionen och ställde sig utanför.

Avsaknaden av en enhetlig, disciplinerad och förtroendeingivande ledning gjorde också att många helt passiviserades av en besviken misstro mot organiserad kamp överhuvudtaget.

Följden blev som vi sett massutträde och relativt lätt passivering av arbetarna. Självklart borde det ha varit oppositionens linje att sluta sig samman och under enhetlig ledning ta strid inom förbunden mot ledningen. Om någonsin under den svenska arbetarrörelsens historia var det, om man ser till de objektiva betingelserna, möjligt att göra facket till en kamporganisation eller åtminstone skapa en mäktig revolutionär fraktion.

Fackliga Propagandaförbundet

Inte förrän 10 år efter storstrejken började en verklig oppositionsrörelse ta fart inom fackföreningsrörelsen igen som en följd av SAP:s sprängning och SKP:s bildande. Under SKP:s ledning utvecklades fram till och med 30-tals-krisen en rad försök att samla arbetarna kring en revolutionär facklig politik.

Efter partisprängningen 1917 skedde en gradvis uppgörelse med de syndikalistiska tendenserna bland de revolutionära arbetarna. 1919 bildades Fackliga Propagandaförbundet. Dess opposition mot LO-ledningen hade tre centrala punkter.

1. Kamp för en revolutionärt-socialistisk målsättning för fackföreningsrörelsen. Som en av dess ledare uttryckte saken:

”Lika visst som dag och natt skiftar med viss regelbundenhet, skiftar goda och dåliga tider, högkonjunkturer, ’normalt’ ekonomiskt liv och kriserna om och med varandra. Det ligger i kapitalismens natur, då den producerar för profit, icke för att tillvarata människornas behov.” (E Andersson: Vad vill Fackliga Propagandaförbundet?)

Och, som vi sett i erfarenheterna från de okvalificerade arbetarnas kamp i slutet av 1800-talet: vid en kris ställs en reformistisk fackföreningsrörelse vanmäktig och ser resultatet av åratals reformistiskt fackföreningsarbete elimineras på några veckor. Ty då måste arbetarnas ekonomiska kamp utvecklas till en politisk kamp, om inte klassen ska hamna i en hopplöst defensiv position. Detta innebär att ”det vore en förbrytelse mot hela arbetarklassen om fackföreningsrörelsen skulle förbli ”politiskt neutral”.

2. Kamp för ändring av den fackliga kamptaktiken bort från det arbetar-aristokratiska förhandlingssystemet och till en taktik som byggde på direkt aktion, rörlighet och snabbhet. Avtalen skulle löpa på obestämd tid och ha kort uppsägningstid. Kamptaktiken skulle vara hänsynslös och vid sidan av strejkkampen även uppta obstruktion, sabotage och ockupation som legitima kampmedel.

3. Kamp för att avskilja all självhjälpsverksamhet i form av försäkringar m m från fackföreningens verksamhet och återupprätta den gamla strejkorganisationen. Man menade att fackföreningarna riskerade att förvandlas till veritabla syföreningar då allt fler medlemmar rekryterades till fackföreningarna, inte för att de ville kamp mot kapitalet, utan för att få del av sociala förmåner.

Enhetskommittén

Jämfört med Fackliga Propagandaförbundet innebar nästa stora försök från SKP att samla fackoppositionen, Enhetskommittén, ett steg tillbaka åtminstone kvalitativt,. Enhetskommittén innebar sålunda en återgång till linjen om att fackföreningsrörelsen skulle ställa sig politiskt neutral. Den saknade helt en plattform för den fackliga kamptaktiken och hade istället en rad konkreta reformkrav på sitt program, vilket så länge ingenting sades om hur arbetarnas kamp skulle utvecklas som det minsta avskiljde organisationen från den reformistiska förhandlings-taktiken, måste ses som en eftergift för reformismen.

Det intressanta med Enhetskommittén var att den genom sin snabba tillväxt ställde frågan om legaliteten på sin spets för första gången. Tidigare hade man tagit för givet att oppositionens kamp kunde ske inom ramen för fackföreningsrörelsens stadgar och paragrafer och utvecklas helt legalt. Nu visade det sig att de allt starkare socialfascisterna inte tänkte tillåta detta, utan hotade hela oppositionen med uteslutning. Enhetskommitténs ledning var högeropportunist och obenägna att ta strid mot socialfascisterna och ännu mindre att riskera sina poster i facket för en sådan strid. Enhetskommitténs sammanbrott kom också så snart socialfascisterna viftade med uteslutningshotet. Kilbomarna drog slutsatsen att oppositionen i fortsättningen måste rätta sig efter spelreglerna och slutade därför som samma vänliga pådrivare som VPK är idag.

Röda Fackoppositionen

Den revolutionära flygeln i SKP drog den motsatta slutsatsen. Kapitalets erkännande av fackföreningsrörelsen och strejkrätten vilade nu på den förutsättningen att dessa inte brukades för kamp mot kapitalet. Där så inte skedde var kampen lika illegal och strejkledarna lika fredlösa som någonsin under arbetarrörelsens barndom. Vad arbetarna tillkämpat sig under årtal av massvräkningar, svartlistning, misshandel, hunger och elände hade upphävts av bara några decennier av socialdemokratiskt klassförräderi. Verklig facklig kamp och verkliga fackliga kamporganisationer accepterades inte längre av bourgeoisin. Arbetarna måste dra slutsatserna av detta och oppositionen rätta sin taktik därefter.

För att kunna överleva och nå någon styrka kunde oppositionen inte längre verka som en propagandaorganisation utan måste aktivt ta ledningen för arbetarnas fackliga kamp, en kamp som bara kunde utvecklas om de förborgerligade fackföreningsledarna ställdes åt sidan och arbetarna valde egna kampledningar.

Den opposition som SKP skapade för att arbeta för denna taktik var Röda Fackoppositionen. Men även RFO misslyckades. Detta hade delvis sin grund i SKP:s läge. Oppositionen var helt enkelt för svag i förhållande till de väldiga krav som krisen och socialfascismens offensiv ställde. Det hade vidare delvis sin grund i brister i SKP:s politik: å ena sidan i sektaristiska arbetsformer och en sektaristisk inställning till de socialdemokratiskt influerade arbetarna, å andra sidan i en obeslutsamhet och vacklan i partiledningen, som naturligtvis grundade sig i en i grunden försonlig inställning till socialdemokratien.

Men för att förstå de upprepade nederlagen i SKP:s arbete för att utveckla en revolutionär fackopposition måste man också se till historiska faktorer.

Grunden måste läggas genom arbetarklassens egen kamp

Som vi såg var den centrala lärdomen av 20-talets oppositionsrörelser deras oförmåga att gå utanför den rena propagandans område för att initiera och leda arbetarklassens kamp och ur dess erfarenheter samla en såpass bred opposition, att arbetsköparnas och socialfascisternas trakasserier kunde slås tillbaka. Oppositionsorganisationerna blev de utstuderade och från arbetarmassorna avskurna organisationer, varom Lenin talade i polemiken mot de tyska vänsteropportunisternas försök att bilda ”nya, skinande rena” fackföreningar.

En oppositionsrörelse, en kamp för att skapa fackliga kamporganisationer, måste för att vinna slagkraft utvecklas ur arbetarnas egen rörelse, ur strejkkampen och strejkorganiseringen för att inte bli en isolerad och impotent måltavla för fiendens eld. Och kommunisterna måste ha initiativet i denna organisering, själva initiera den och på ett icke sektaristiskt sätt anknyta till den för att den ska kunna undvika de fällor som reformismens och syndikalismens spontana grepp om arbetarna skapar. Under oppositionsrörelsens första stora uppmarsch, före storstrejken, var betingelserna för den självständiga utvecklingen av arbetarnas kamp goda. Då

fanns ännu självständiga och stridbara avdelningar med starka militanta traditioner nära tillbaka i tiden. Omvänt var förbunds- och LO-ledningens grepp ännu svagt. Men då saknades som vi sett det politiskt medvetna elementet och oppositionen spårade ur i syndikalism och passivisering. Under 30-talskrinen var läget ett annat.

Avdelningarnas rörelsefrihet var redan starkt beskuren. Ledningen på allt fler nivåer började domineras av arbetarbyråkrater och den översta ledningens grepp var fast. De reformistiska illusionerna satt också hårdare bland arbetarna. Betingelserna för ett brett brott med fackföreningslegaliteten var svåra. En annan, subjektiv faktor begränsade också detta, nämligen sossarnas taktik. Där arbetarklassens egen rörelse hotade att spränga sosse-bojorna, och detta var inte ovanligt under krisen, utlyste förbundsledningarna nederlagsstrejker för att de inte helt skulle fränkännas ledningen och för att "bota strejkfebern".

Läget idag

Sedan dess har arbetarklassen ackumulerat en lång tids erfarenhet av fackföreningsrörelsens impotens och förräderi. Oppositionen kunde isoleras under 30-talskrisen, men dagens "opposition" kan inte isoleras för den har vad 30-talets opposition inte hade: en fast grund i arbetarnas egen kamp genom den vilda strejkrörelsen. Det enda som kan rycka undan denna grund är en tillbakagång till fackföreningslegaliteten, antingen genom att V PK:arna vinner terräng med sin paroll om att "göra facket till en kamporganisation" eller genom att den fackliga byråkratin åter upptar sin taktik med nederlagsstrejken. Den senare taktiken är fortfarande vanlig nere på kontinenten, där "kamporganisationen" i allmänhet inte omvandlas till ett statligt ämbetsverk. Erfarenheterna hittills härifrån Sverige talar dock för att LO-ledningen betraktar denna taktik som alltför osäker och kostsam. De fortsätter sin gamla "arbetsfredstaktik". Men de kompletterar den med olika taktiska linjer för att infiltrera och kväva de med nödvändighet följande vilda strejkkerna med "arbetsfredstaktiken". Härvid har de en ovärderlig hjälp från VPK.

Det är här den centrala taktiska frågan står idag när det gäller att utveckla verkliga fackliga kamporganisationer: att slå tillbaka sossarnas försök att genom facket och genom revisionisternas femtekolonn återföra de vilda strejkkerna i sin fålla. För det är vår, KFML(r)s uppgift att så gott vi förmår med våra begränsade krafter, initiera och vägleda strejkkampen utifrån de samlade historiska erfarenheterna. Avslutningsvis ska vi kort dröja vid de taktiska och strategiska uppgifterna på detta område.

DEN NYA STREJKORGANISATIONEN

När de vilda strejkkerna sköt fart i slutet av 60-talet uppstod genast två skilda sätt att se på denna rörelse. Å ena sidan småborgarvänstern, som såg den som ett nödvändigt ont. Å andra sidan marxist-leninisterna som såg den som de första stegen in på en väg som arbetarna måste fortsätta på.

Den fackliga kamporganisationen måste vara en strejkorganisation

Arbetarklassens egen rörelse gav svaret på frågan hur den fackliga kamporganisationen skulle utvecklas. När småborgarvänstern talar om denna kamporganisation är det enda de har att komma med en del reformkrav de menar att facket måste ta kamp för, samt en del stadgeändringar som ska öka demokratin inom facket. VPK klämmer t o m till med att facket ska ha en "socialistisk målsättning". Bortsett från att de inte klargjort för sig vad för slags institution fackföreningsrörelsen blivit ser vi alltså att de inte i något avseende avskiljer sig från alla de blindskär vi sett arbetarklassens ursprungliga fackliga kamporganisationer krossats mot: skrämsighet, förhandlingsideologin och -organisationen, tradeunionismen, "statssocialismen", självhjälpsverksamheten o s v. KFML(r) ser i de vilda strejkkerna de första stegen mot

den enda fackliga kamporganisation man idag kan tala om, om man inte hänger sig åt fria fantasier: den *allsvenska strejkorganisationen*. D v s en organisation som för sin verksamhet grundar sig på två tumregler:

1. Du kan inte vinna i förhandlingar vad du inte kämpat dig till genom strejk eller allvarligt menat hot om strejk.
2. Strejkorganisationen ska vara en organisation för kamp, inte för självhjälp eller påtryckningar på den borgerliga staten.

Hur ska facket ställas åt sidan?

Om man då ser till erfarenheterna av de vilda strejker som varit är det helt klart att LO-byråkraternas ovan nämnda taktik att med VPK:s hjälp inordna rörelsen i den korporativa apparaten trots allt nått avsevärda framgångar, vare sig nu detta skett på grund av arbetarnas bristande medvetenhet om fackets roll eller genom fackets egen taktiska skicklighet. Sålunda har den vanliga bilden varit någon av dessa:

1. Strejkerna har lyckats knäckas genom aktivt och skickligt undermineringsarbete från fackets sida (ex gruvstrejken).
2. Strejkerna har bara varit till hälften självständiga. D v s deras mål har varit påtryckningar på fackföreningen. (ex elektriker- och golvläggarestrejkerne).
3. Strejkerna har snabbt avslutats på grund av att arbetarna låtit sig nöjas med att facket återupptagit förhandlingarna eller påskyndat dem. (hundratals småstrejker har detta förlopp).

Vår taktik för att ställa facket åt sidan har vi presenterat på andra håll, här ska vi bara sammanfatta den i tre punkter:

1. Ställ kraven direkt till arbetsköparen, välj en egen strejkledning och välj folk som är oförsonliga både mot arbetsköparna och mot facket. Avvisa sålunda den taktik som fördes i elektriker- och golvläggarestrejkerne, där kraven ställdes till facket och bara kunde uppfyllas med fackets aktiva medverkan. Avslöja också varje försök från fackets sida att med skenbara eftergifter och ”reformer” i den fackliga apparaten köpa upp strejkledningen, exempelvis genom att plocka in medlemmar i denna i fackliga organ etc efter strejken.
2. Förbered och fastställ genom demokratiska diskussioner en klar och otvetydig plattform för strejken, dels över vilka krav som ska ställas, dels över hur kampen ska föras. Denna plattform är sedan ledningen skyldig att följa och var och en som avviker från den måste avpollteras. Denna plattform måste ständigt propageras och hållas levande bland arbetarna. Inte bara bland de strejkande: den måste vara strejkens ansikte utåt, den grund på vilken de mobiliserar stöd från hela arbetarklassen. Gruvarbetarna hade visserligen, om man ser till hur strejken spontant formades i början, en sådan plattform: strejkkommittén är strejkens enda ledning och facket ska hållas utanför, ingen återgång ska ske utan att kraven tillgodosetts, alla viktiga beslut ska underställas omröstning, plus en rad krav. Men denna plattform stadfästes aldrig, den propagerades inte ständigt bland arbetarna och följden blev att arbetarnas verksamhet inte var stor nog att förhindra att delar av ledningen på punkt efter punkt avvek från den, än mindre kunde de rensa ut förrädarna.
3. Säkra en fullständig kontroll av ledningens verksamhet underifrån. All verksamhet måste redovisas öppet och underställas strejkmötenas godkännande. Inga kontakter eller förhandlingar får ske bakom arbetarnas rygg såsom skedde i gruvstrejken. Så många strejkande som möjligt måste dras in i organiserat arbete och alla medel måste sättas in för att aktivera strejken och hålla kampviljan uppe.

Den nya strejkorganisationen

Dessa åtgärder gäller den taktiska huvudfrågan idag: att ställa facket åt sidan och se till att det så förblir. Men allteftersom arbetarnas fackliga kamp kommer att utvecklas och erfarenheterna kommer att bekräfta riktigheten i denna taktiska linje, så kommer andra frågor att ställas i centrum. Dessa frågor rör de stora problem som de första strejkorganisationerna bland de okvalificerade arbetarna i slutet av 1800-talet brottades med: Hur ska vi ge organisationerna den nödvändiga stabiliteten och hur ska vi skydda ledningen och hålla den intakt? För att få svar på denna fråga krävs fortfarande erfarenheter från kampens fortsatta utveckling här i Sverige, från studier av erfarenheter av kampen i andra länder på samma utvecklingsnivå som vårt och av historiska erfarenheter. Här ska vi återigen endast anföra några mycket allmänna punkter för fortsatt diskussion.

Det är nödvändigt att arbetarna i strejkkampen ägnar stor uppmärksamhet åt uppgiften att stärka och bevara förbindelserna olika arbetargrupper emellan. D v s att strejkande arbetare åker omkring och håller möten i hela landet, att strejktidningar försäljs och sprids i landsomfattande skala, att penninginsamlingar anordnas över hela landet och sist men inte minst att beredskap organiseras och samordnas för solidaritetsstrejker. En annan sida av denna verksamhet är kampen mot strejkbryteri. Innan en sådan praktisk skolning i klassolidariteten utvecklats i bred skala kan inte det oförsonliga hat mot allt som det minsta luktar strejkbryteri utvecklas, vilket omöjliggör för ens den mest politiskt efterblivne arbetare att ställa upp på sådan hantering. Kampen mot strejkbryteriet hänger därför samman med nödvändigheten av att skapa landsomfattande förbindelser mellan olika arbetargrupper, som vi nämnde ovan. Även på så sätt att arbetsköparna i dagens högt monopoliserade och församhälleligade kapitalistiska produktionsförhållanden kan omfördela och flytta produktionen på helt annat sätt än tidigare och på så sätt minska skadeverkningarna av en strejk. Dessa förbindelser är också viktiga när det gäller att försvara och skydda strejkledningarna. Genom det landsomfattande stöd från hela arbetarklassen som gruvarbetarna vann vågade inte facket och arbetsköparna utesluta, avskeda och svartlista ledningen.

För att skapa dessa nödvändiga förbindelser mellan de olika kämpande' arbetargrupperna är det nödvändigt att de strejkkommittéer som arbetarna väljer enligt ovan nämnda principer permanentas och skapar någon form av permanent förbindelse med varandra. Likaså blir det allt viktigare att den organisering som sker av hela arbetsstyrkan i en strejk, om denna följer linjen att aktivera hela strejkfronten, permanentas och hålls aktionsberedd, d v s olika kommittéer för strejkfonden, för förbindelserna mellan olika delar av arbetsplatsen, för strejktidningen etc.

Det är slutligen nödvändigt att i möjligaste mån hålla denna lösa strejkorganisation såpass hemlig och svåråtkomlig för klassfiendens repressalier som möjligt, varvid erfarenheterna får utvisa de närmare vägarna för detta.

Driftcellerna centralfrågan

Mer än så kan vi idag inte säga om den nya strejkorganisationen som med nödvändighet kommer att växa fram ur arbetarnas kamp. Avslutningsvis vill vi bara slå fast att det är vår mest bjudande uppgift att genom att fast rota oss på arbetsplatserna i driftcellsbygget tillse att denna strejkorganisering utvecklas så snabbt och smidigt som möjligt. Vi får inte glömma att vad arbetarklassen framför allt stupade på i skapandet av fackliga organisationer var oförmågan att politiskt och ideologiskt nå självständighet från borgerliga och småborgerliga strävanden. Endast genom partiets ledning, en ledning som partiet bara kan vinna om det i praktiken förmår vinna arbetarnas förtroende, kan arbetarklassens fackliga kamp nå varaktiga resultat, d v s rusta arbetarklassen för revolutionen.

Förbundet två år – en tid av framgångsrik kamp (Proletären 34/72, ledare)

För en tid sedan intervjuades strejkledaren Elof Luspa i TV och fick då frågan: Vad har gruvarbetarna tjänat på strejken i malmfälten? Luspa svarade: Gruvarbetarna har inte tjänat någonting, men hela den svenska arbetarklassen har tjänat på gruvstrejken.

Vad Luspa menade med detta var att de direkta ekonomiska resultaten inte är det avgörande. Gruvarbetarstrejkens förtjänst låg däri, att den visade vägen för hela arbetarklassen i kampen mot kapitalet, för högre löner och bättre arbetsförhållanden. Den vilda strejkens metod är den väg arbetarklassen har att följa om den ska kunna bryta sig ut ur den klassamarbetande reformismens grepp.

Gruvarbetarstrejken hade inte enbart dessa lärdomar i sitt följande. Genom gruvarbetarnas aktion och den vilda strejkvåg som följde i dess kölvatten, splittrades KFML och det blev klart uppdragna gränslinjer inom vänstern i vårt land.

KFM L:s ledning visade sig helt oförmögen att uppträda som ledningen för en revolutionär organisation, när arbetarklassen i massomfattning började gå till självständig kamp för sina krav. Ledningen bestod till en övervägande del av akademiker, som var i total avsaknad av kontakter och band med, och kännedom om arbetarklassens läge, dess kamperfarenhet etc.

Gruvarbetarstrejken var startsignalen till kampen mot högeropportunisten

Ledningen av akademiker föll genast på knä för de strejkande arbetarna. Den vågade inte öppna och på ett kommunistiskt sätt gå emot och kritisera de uppenbart ruttna element, som tillvällat sig ledningen för de strejkande gruvarbetarna. KFML:s ledning av akademiker höll en så ömklig och falsk figur som Rantatalo under armarna och var borgarklassen behjälplig med att utmåla honom som en ”arbetarledare” av format. Idag finns det inte en arbetare med normal tankeförmåga, som inte har genomskådat honom. Vi kommunister gjorde det redan i ett tidigt skede av gruvarbetarstrejken.

Gruvarbetarstrejken blev startsignalen till en kamp inom KFML, som bara kunde sluta på ett sätt – med en total splittring.

Splittringen fanns där tidigare i politiskt avseende. KFML bestod till en del av ärliga kommunister, som inte var beredda att dagtinga med sina uppfattningar i principfrågor, samt till en del av en annan grupp, för vilka politiken mest varit en lek med ord och ett ”intellektuellt engagemang”, vilket var i takt med tiden. Den senare gruppen bestod till största delen av akademiker vilka efter sin ”sturm und drang-period” såg fram mot sin personliga karriär i den borgerliga akademins halvvärld.

Efter gruvarbetarstrejken följde i snabb takt ytterligare frågor på vilka sprickan inom KFML fördjupades: karaktären av förbundets förstamajdemonstrationer – Röd Front – vilka enligt kommunisternas syn skulle ha en genomgående socialistisk prägel; frågan om inställningen till riksdags- och kommunvalen under kapitalismen, där kommunisterna hävdade att en fråga var allt annat överskuggande – den socialistiska propagandan; frågan om enhetsfronten med småborgare etc.

Splittringen blev organisatoriskt ett faktum när akademikermajoriteten i ledningen för förbundet med allehanda skumma manövrar, lumpna tricks, lögnar och förtal bröt ingångna avtal, hindrade arbetarna inom förbundet att yttra sig och till slut uteslöt alla ledande kommunister ur förbundet.

På begäran av kamrater från olika delar av landet sammankallade göteborgsavdelningen av KFML (vilken blivit utesluten) till en konferens i Göteborg den 24-25 oktober 1970. Vid

denna konferens bildades KFML(r). Vi, bildarna av detta förbund, var de rättmätiga arvtagarna till det bästa som fanns hos det gamla förbundet, därför vidhöll vi namnet KFML. Det (r) vi lade till står för revolutionärerna, för att skilja oss från dem som deserterat till revisionismens läger.

Splittring var enda alternativet KFML(r):s styrka idag bevisar det

Klassfienden gottade sig för två år sedan åt splittringen av den då, trots sina brister, ledande kraften inom vänstern. Även många av våra sympatisörer kände ledsnad, besvikelse och misströstan när splittringen blev ett faktum. Men det fanns inget annat alternativ, och med Lenin sa vi då och säger vi nu:

”Det är ett faktum att ‘borgerliga arbetarpartier’ som politisk företeelse redan uppstått i alla kapitalistiskt framskridna länder, att utan en energisk, skoningslös kamp över hela linjen mot dessa partier – eller, vilket är likgiltigt, grupper, riktningar o s v – det inte ens kan bli tal varken om kamp mot imperialismen, om marxismen eller om en socialistisk arbetarrörelse.” (Imperialismen och splittringen av socialismen).

Klassfienden missade inte tillfället att dra sin gamla historia ”om amöban som förökar sig genom delning”, och i sina försök att smutskasta kommunismen fick de god hjälp av alla de ”vänsterradikala intellektuella”, som är på sin mammas gata i varje borgerlig tidnings kultursidor. Den kommunistiska rörelsens litenhet beskrevs av Jan Myrdal i Aftonbladet den 28.1.71 i följande ord:

”De utgör en liten grupp. De brukar kallas ‘Göteborgarna’ eller ‘r-arna’ eller ‘Baudegruppen’. Själva kallar de sig KFML(r). De utgör en liten utbrytargrupp ur KFML.”

Idag, två år efter splittringen, har klassfiendens glada flin förbytts i en stelnad grimas och Jan Myrdals som vanligt karska och självgodast påståenden har fått ett löjets patina över sig.

KFML(r) är idag den största vänsterorganisationen i Sverige. Med en kader skolad i marxismen-leninismen och med organisationer på över 75 platser i Sverige råder det inget tvivel om den saken. Grundstenen för det kommunistiska partiet ligger stadigt på plats, och konturerna av partiet är inte längre suddiga utan kan klart ses av alla och envar.

Kampen under de två år som gått kan delas in i perioder.

- Vid splittringen och i början av vårt förbunds bildande bestod uppgiften främst i att genom kritik av högeropportunisternas politik utveckla de marxistiska tankegångarna och vinna över de vacklande som ännu trodde på, och följde akademikerjuntan. Denna kamp utvecklades främst i vårt teoretiska organ, som skapats för teoretisk diskussion och kamp – *Klasskampen*. I nästan alla KFML:s organisationer uppnåddes på detta sätt kontakter och flera avdelningar anslöt sig till 100% till vår linje, både politiskt och organisatoriskt.
- Nästa period i kampen inträffade när vi kunde ge ut vår tidning *Proletären* för första gången i december 1970. Vi kunde med tidningen förklara splittringen för en större del av intresserade än dem vi tidigare nått. Proletären blev också den kollektive organisatören och propagandisten för hela vår verksamhet. Genom tidningen, men främst genom den marxist-leninistiska politiken, blev det möjligt att bygga ut förbundet i alla avseenden. Detta bidrog starkt till att vi ett och ett halvt år efter splittringen kunde hålla den kvantitativt största kongressen som vänstern (utanför VPK) någonsin genomfört i vårt land. Kongressen hade föregåtts av genomgripande diskussioner i hela förbundet för att arbeta fram en politisk plattform och resolutioner i alla för den kommunistiska rörelsen viktiga frågor.

I de interna studierna hade Lenins banbrytande verk i partibygget ”Vad bör göras?” använts och givit en högre nivå på de egna studierna. Denna bok var även den första som

gavs ut på det nya förlaget *Proletärkultur* som startades av KFML(r).

Kongressens riktlinjer drogs upp efter den leninska linjen i partibygget, och resultatet av kongressen blev ett fullständigt enande av förbundet på grundval av de dokument som kongressen antog.

- Efter kongressen vidtog en tredje period då KFM L(r) trädde fram som en revolutionär kraft i den svenska politiken. Flera av kongressens beslut kunde snabbt sättas i verket. Ett ungdomsförbund, SKU(ml), bildades med uppgift att vara en kommunistisk massorganisation för arbetarklassens ungdom och proletärungdomen – en skola för kommunismen. Proletären kunde under våren ett par månader efter kongressen komma ut som veckotidning och i än större utsträckning verka som den kollektive organisatören och propagandisten för kommunismens sak. Förbundets arbete med att sätta Proletären i centrum för verksamheten har också givit goda resultat.

Inriktningen från förbundets sida i partibygget följer den leninska linjen, att vända politiken så att den riktar sig till arbetarklassen, med uppgift att organisera de mest avancerade arbetarna i revolutionärt arbete. Förbundets paroll ”Vänd ansiktet mot arbetsplatserna” syftar just till att bygga upp driftcellerna och med propagandan skapa förutsättningar för en revolutionär hegemoni bland arbetarklassens massor.

Även om man inte kan säga att vi nått några himlastormande framgångar i detta arbete så har vi ändå uträttat en hel del. Vi har skapat driftceller på många stora industrier och vårt inflytande bland arbetarna växer stadigt. KFML(r) är den enda kraft som idag kan visa vägen för arbetarklassen ut ur löneslaveri och förtryck.

Den kapitalistiska kris som Sverige befinner sig i gör att kapitalisterna och deras eftersägare i allt större utsträckning börjar att attackera oss och vår organisation – allt på grund av att vi framstår som det enda hotet mot kapitalismen.

SÄPO:s erkännande att KFML(r) är den enda organisation som de finner anledning att registrera tar vi som ett naturligt uttryck för den kapitalistiska statsapparats uppgifter. Varje arbetare som reser sig till kamp har blivit registrerad av kapitalisterna och deras stat – varför skulle då vår organisation vara ett undantag?

Borgarklassen och deras skribenter har aldrig sökt att polemisera mot vår politik i sak. Deras angrepp syftar endast till att smutskasta vår organisation, att sprida lögn om vår politik.

Borgarna hetsar allt intensivare mot oss men stryker akademikerklacken medhårs

Även i denna fråga ska vi låta Jan Myrdal komma till tals, han var den som började använda en taktik, som sedan skulle bli den mest använda mot oss under den tid som förflutit sedan splittringen. Han skriver om oss i AB den 28.1.71:

”Sådana grupper har med jämna mellanrum odlats fram i arbetarrörelsens utkanter. De har lika lite med ‘vänster’ eller ‘revolutionen’ att göra som den åldrande Nils Flyg hade med ‘socialism’ att göra.”

Nils Flyg var en vänstersocialdemokrat som nedbruten av alkohol blev ett viljelöst verktyg åt fascismen. Myrdal vill alltså påstå att vi är fascister. Samma påstående gör Metallarbetaren nr 34-35/72, när de kallar förbundets ordförande för ”vänsterfascisten Baude”.

Förre ordföranden i Publicistklubben Anders Yngve Pers publicerar i sin Vestmanlands Läns Tidning följande recension av ett TV-program där KFML(r) kom till tals. Vi citerar recensionen ganska fylligt, för att visa på den vulgära stil borgarna tar till då de inte med politik i sak kan ge sig på kommunistiska företrädare:

”Det vore roligt att veta vad kommunisten Frank Baude skulle göra med alla oss andra om han fick makten här i Sverige. Nej förresten, det vore inte så roligt.

Ledaren för KFML(r) bar sig åt som en äcklig liten orm när han gästade ettan i går. Han slingrade sig våldsamt, han fnyste föraktfullt och han spottade gift.

Speciellt äcklig var Baude när han hyllade Stalin som förebild. Utrensningarna under 30-talet var inte alls så förfärliga, smilade Baude. Tvärtom, de var fullt acceptabla. Och för övrigt var det mest fråga om borgerliga fabler.”

I VPK:s tidningar Ny Dag och AT för man fram samma argument mot vår organisation – att vi skulle vara fascister. Dr Bylin, ledare för Gnistangruppen, begagnar sig av samma taktik i nr 4/72 av Marxistiskt Forum.

Medan ett samstämmigt borgarskap tjuter som ulvar mot KFML(r) så har dr Bylins organisation blivit accepterad av dem. Centerns ungdomsförbunds sekreterare säger i Aktuellt 13/73:

”Jag betraktar KFML (Gnistangruppen, vår anm) som en respektabel politisk organisation och i deras program har jag inte sett någonting som ger mig anledning att tro något annat än att de respekterar de demokratiska formerna.”

Ja, just här går skiljelinjen. Det finns inom arbetarrörelsen två riktningar – en som erkänner de demokratiska former som borgerskapet dragit upp, och en som förnekar borgarnas rätt att med ”demokratiska former” klavbinda arbetarklassen. Vi är den sistnämnda riktningens mest avancerade politiska uttryck.

Vi är för den självständiga kamp som småborgarna gör allt för att krossa

Arbetarna började vid årsskiftet 69/70 att i massomfattning åsidosätta borgarnas demokratiska former i den vilda strejken. Dessa aktioner var inga kampaktioner för socialismen men de visade vilken väg arbetarklassen måste slå in på om de vill lyckas att framträda som en självständig kraft i klasskampen.

Jan Myrdals, sossarnas, kapitalisternas och de småborgerliga socialisternas rädsla för vår politik bottnar däri, att arbetarklassen om den slår in på klasskampens väg – den väg vi visar på i hela vår politik – kommer att finna dessa herrar överflödiga som talesmän för arbetarklassen. De kommer att vid minsta självständiga steg av arbetarna att bli avslöjade som de pratmakare de i själva verket är. Vår politiks framsteg gör därför att vi får uppleva allt hätskare attacker från alla som ansluter sig till de ”demokratiska formerna”.

Fackföreningsfrågan är den mest avslöjande frågan i detta avseende. Efter gruvarbetarstrejken, då arbetarna brutit de reformistiska bojorna och gått ut i vilda strejker, manade vi: ”Det är bra, det är riktigt, fortsatt på den vägen och utveckla linjen till seger!”

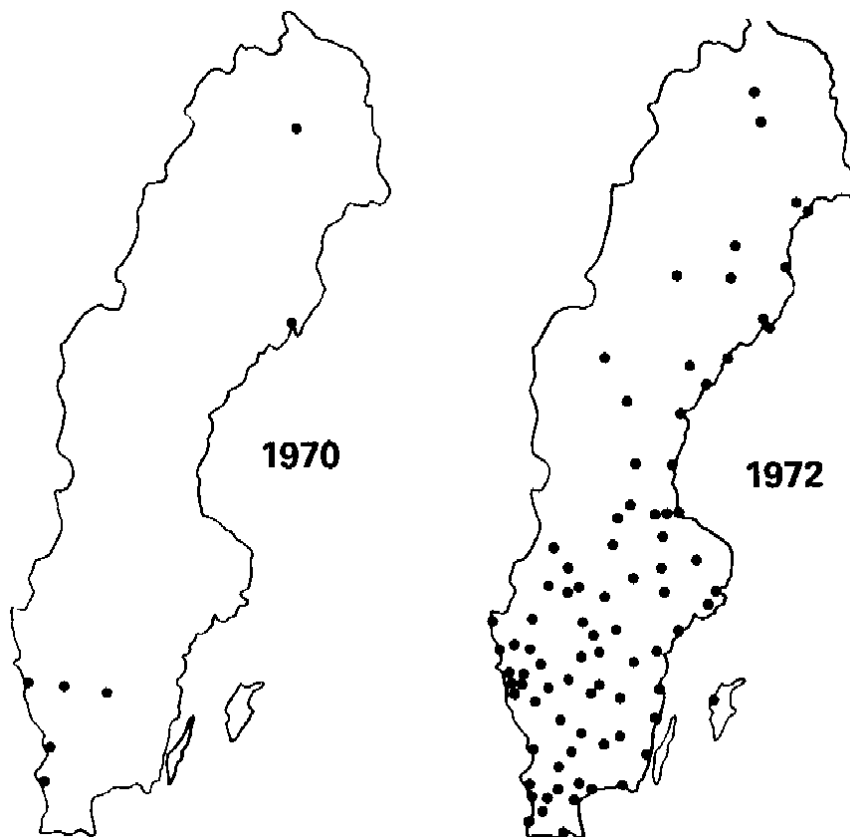
De, vilka höll på de ”demokratiska formerna”, d v s de reformistiska ledarna, de småborgerliga utopisterna, kolumnisterna i Aftonbladet och Folket i Bild /Kulturfront ropade istället ”Tillbaka till fackföreningarna, gör dem till kamporganisationer, tillbaka till reformismen!”. Detta under påståenden att den svenska fackföreningsrörelsen var en massorganisation.

Strejkledaren Luspa såg konkretare på gruvarbetarrörelsens resultat än vad alla ”marxologer” lyckats med. Han såg dialektiskt på frågan. Med Lenin säger vi:

”Vi vill inte lösrycka oss från massorna och massorganisationerna heter det! Men tänk efter, hur Engels ställde denna fråga. De engelska trade-unions ’massorganisationer’ stod under 1800-talet på det borgerliga arbetarpartiets sida. Marx och Engels försonade sig av denna orsak inte med detsamma utan avslöjade det...”

Att på allvar tro, att det under kapitalismen vore möjligt att sammansluta proletariats majoritet i organisationer, är fel. För det andra – och det är huvudsaken – är det inte så mycket fråga om

antalet medlemmar i organisationen, som om den reella, objektiva betydelsen av dess politik: om denna politik representerar massorna, om den tjänar massorna, d v s massornas befrielse från kapitalismen, eller om den representerar minoritetens intressen, dess försoning med kapitalismen.” (Imperialismen och splittringen inom socialismen).

Den vänstra kartan visar de orter där KFML(r) hade organisationer 1970 – den högra de orter där det 1972 bedrivs organiserat arbete för KFML(r).

Borgarnas hetspropaganda mot oss visar att vi uppnått ganska mycket

Två år har gått sedan splittringen från högeropportunisterna. Vår marsch framåt har gått i en jämn stadig takt, allt fler av arbetarklassens bästa företrädare ansluter sig till våra skaror. Vår politik läggs fast efter en strategi och taktik vilken utarbetats i det klara ljuset som marxismen-leninismens oöverbinnerliga teori ger. Vi är förvissade att vår politik i en framtid blir den dominerande inom arbetarklassen, och att arbetarklassen med denna politik som vapen kommer att gå fram mot den proletära revolutionen och med proletariatets diktatur som medel bygga socialismen i vårt land.

Köpta lakejer och politiska schakaler får gärna för oss tjuta om vår ruttenhet – arbetarklassen ska nog veta att orientera sig rätt i klasskampen.

”Vad oss beträffar, anser jag det är illa om en person, ett politiskt parti en armé eller en skola inte blir angripen av fienden, för i så fall skulle detta utan tvekan betyda att vi sjunkit till fiendens nivå. Det är bra om vi blir angripna av fienden, eftersom detta bevisar att vi dragit en klar skiljelinje mellan fienden och oss själva. Det är ännu bättre om fienden angriper oss ursinnigt och utmålar oss som helsvärta och utan ett enda försonande drag. Detta visar att vi inte enbart dragit en klar skiljelinje mellan fienden och oss själva utan också uppnått ganska mycket i vårt arbete.” (Mao Tsetung)

KFML(r) kan se tillbaka på två segerrika år. Samtidigt kan vi se fram mot en ljus framtid, en framtid av skärpt klasskamp.

Den skärpta klasskampen kommer att ställa allt fler krav på vår organisation och till framgångar för kommunismens idéer finns det inga genvägar. Opportunismen söker med fyndiga formuleringar anpassa sig till det minsta motståndet och den lättast framkomliga vägen. Detta kan inte vara och får aldrig bli vår melodi.

Enbart genom kamp kan vi erövra de mest avancerade arbetarna för deltagande i vårt organiserade arbete för revolutionen, och enbart genom att bli utsatta för reaktionens våld kan massan av arbetare komma till insikt om socialismens nödvändighet. Detta våld kommer reaktionen att tillgripa i den skärpta klasskampen mot strejkande och demonstrerande arbetarmassor.

Huvuduppgiften för oss idag består i att med propagandan och agitationen som vapen jaga ut borgerlighetens helt dominerande ställning inom arbetarklassen, förankra förbundet i arbetarklassen genom byggandet och utbyggandet av driftcellerna för att förstärka förbundets genuina proletära prägel.

I detta arbete har centralorganet Proletären sin givna prioritet. Med veckotidningen har vi nu skapat möjligheten att kommentera det politiska skeendet på ett aktuellt sätt än tidigare. Vi kan ge den kommunistiska vägledningen och kommentaren på ett sådant sätt att läsarna får möjligheten att i tidningen få ett starkt stöd för den egna politiska handlingen. Vi har också skapat möjligheten att dra in allt större skaror av arbetarkorrespondenter, vilka kan medarbeta med bidrag av olika slag i tidningen. Sammanknytandet av arbetarklassens kamp med socialismens teori kan inte förverkligas utan just arbetarnas indragande i den teoretiska kampen och vägen dit är utökandet av arbetarkorrespondenter. Varje driftcell, arbetsgrupp och avdelning måste bemöda sig om att dra sitt strå till stacken för att utöka de skrivande arbetarnas antal.

På alla områden i klasskampen har skiljelinjerna formerat sig

Skillnaden mellan marxismen-leninismen och opportunismen består bl a däri, att de förra ständigt strävar efter att höja arbetarklassens medvetande och bredda dess synkrets, medan de senare ständigt sänker sig ner till de efterblivna arbetarnas nivå och gör allt för att hålla dem kvar där, för att med denna låga medvetenhet som bas kunna behärska arbetarmassorna.

”Arbetarklassens befrielse måste vara dess eget verk” – under den devisen går vi till kamp. Det betyder att vi kallt konstaterar att en arbetarklass med den medvetenhet som den svenska idag besitter, inte är i stånd att befria någon, på grund av att den själv är fånge under kapitalisternas ideologi.

Detta vårt nyktra konstaterande har föranlett klassfienden att utmåla oss som obotliga sekterister. Ett missbrukande av språket. Ingen organisation i Sverige lägger ner så mycket arbete som vi på att föra ut propagandan och bekantgöra förbundets politik för arbetarklassen – alltså allt annat än sekterism. Däremot är vi ståndaktiga kommunister som håller våra principer högt, och vi går den smala och besvärliga vägen även om den är svårframkomlig.

Vi är fast övertygade om att arbetarklassen i vårt land inte kommer att leva som ett kuvat träsläkte i all evinnerlighet, den kommer att i massomfång resa sig och kräva sin rätt en dag, under ledning av sin egen proletära politiska organisation – KFML(r).

Grunden är lagd för denna organisation. De två gångna åren visar på detta. På ideologins, politikens och ekonomins område har skiljelinjerna i klasskampen formerat sig.

Leve Klasskampen!

Framåt mot socialismen och proletariatets diktatur!